

เจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียน
ของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร

นายเกียรติพงษ์ มลิณฑานุช

การศึกษาค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
แขนงวิชาการแนะแนวและการปรึกษาเชิงจิตวิทยา สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

พ.ศ. 2556

**The Attitudes toward the English Language for Joining ASEAN Economic
Community (AEC) of People in Ratchathewi District, Bangkok Metropolis**

Mr. Kiattipong Milindanuja

An Independent Study Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for
the Degree of Master of Education in Guidance and Psychological Counseling

School of Educational Studies

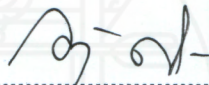
Sukhothai Thammathirat Open University

2013

หัวข้อการศึกษาค้นคว้าอิสระ เจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียน
ของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร
ชื่อและนามสกุล นายเกียรติพงษ์ มลิณทานุช
แขนงวิชา การแนะแนวและการปรึกษาเชิงจิตวิทยา
สาขาวิชา ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
อาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วัลภา สบายยิ่ง

การศึกษาค้นคว้าอิสระนี้ ได้รับความเห็นชอบให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรระดับปริญญาโท เมื่อวันที่ 25 พฤศจิกายน 2556

คณะกรรมการสอบการศึกษาค้นคว้าอิสระ

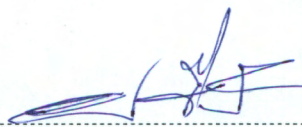
ประธานกรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วัลภา สบายยิ่ง)

กรรมการ

(อาจารย์ ดร. นิรนาท แสนสา)

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อรรถนพ จินะวัฒน์)

ประธานกรรมการประจำสาขาวิชาศึกษาศาสตร์

ชื่อการศึกษา ค้นคว้าอิสระ เจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียน
 ของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร
ผู้ศึกษา นายเกียรติพงษ์ มลิณทานุช รหัสนักศึกษา 2552801033 **ปริญญา** ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
 (การแนะแนวและการปรึกษาเชิงจิตวิทยา) **อาจารย์ที่ปรึกษา** ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วัลภา สมายยิ่ง
ปีการศึกษา 2556

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับของเจตคติของประชาชนต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียน 2) เปรียบเทียบเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชนจำแนกตามตัวแปรต้น ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา อาชีพ และแขวงที่พำนัก และ 3) ศึกษาแนวทางในการพัฒนาเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียน

ประชากรคือประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร จำนวน 73,280 คน กลุ่มตัวอย่างเป็นประชาชนจำนวน 400 คนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร โดยการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีของทาโร ยามาเน่ และได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ เครื่องมือที่ใช้คือ (1) แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป (2) แบบวัดเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียน และ (3) แบบสอบถามปลายเปิด การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ความแปรปรวนและการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการศึกษาพบว่า (1) เจตคติโดยรวมต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชนในเขตราชเทวีอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีคะแนนเฉลี่ย 3.32 (2) ผลการเปรียบเทียบเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชนจำแนกตาม เพศ การศึกษา อาชีพและแขวงโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน แต่พบว่าประชาชนที่มีอายุแตกต่างกัน มีเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ (3) แนวทางในการพัฒนาเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียน สรุปได้ว่า (ก) ต้องการให้สถานที่ทำงานมีการส่งเสริมและประชาสัมพันธ์การใช้ภาษา อังกฤษทั้งภาครัฐและภาคเอกชน (ข) ต้องการศึกษการใช้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง (ค) ต้องการให้เน้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่โรงเรียนและเพิ่มชั่วโมงการเรียนภาษาอังกฤษให้มากขึ้น (ง) ต้องการศึกษารายวิชาภาษาอังกฤษเพิ่มเติมจากโรงเรียนสอนภาษา (จ) ต้องการให้สื่อต่างๆ เน้นการใช้ภาษาอังกฤษให้มากขึ้น (ฉ) ต้องการให้มีการจัดอบรมภาษาอังกฤษในหน่วยราชการ และ (ช) ต้องการให้สถานศึกษามีบุคลากรต่างชาติสอนภาษาอังกฤษโดยตรง

คำสำคัญ เจตคติ การใช้ภาษาอังกฤษ การสื่อสาร ประชาคมอาเซียน

Independent Study title: The Attitudes toward the English Language for Joining ASEAN Economic Community (AEC) of People in Ratchathewi District, Bangkok Metropolis

Author: Mr. Kiattipong Milindanuja; **ID:** 2552801033;

Degree: Master of Education (Guidance and Psychological Counseling);

Independent Study advisor: Dr. Wunlapa Sabaiying, Assistant Professor;

Academic year: 2013

Abstract

The purposes of this research were (1) to investigate the level of attitudes towards the English language for joining the ASEAN Economic Community (AEC) of people in Ratchathewi District, Bangkok Metropolis; (2) to compare the levels of attitudes towards the English language for joining the AEC of people as classified by gender, age, educational level, occupation, and sub-district; and (3) to study the guidelines for development of attitudes toward the English language for joining the AEC.

The research population comprised 73,280 people in Ratchathewi District, Bangkok Metropolis. The research sample consisted of 400 people in the District obtained by stratified random sampling. The sample size was determined based on Taro Yamane's method. The employed research instruments were (1) a questionnaire on personal background of the respondent; (2) a scale to assess attitudes towards the English language for joining the AEC; and (3) an open-ended questionnaire. Data were analyzed using the percentage, mean, standard deviation, t-test, one-way analysis of variance, and content analysis.

The research findings were as follows: (1) the overall attitude towards the English language for joining the AEC of people in Ratchathewi District was at the moderate level, with the rating mean of 3.32; (2) attitude comparison results showed that the people with different genders, educational levels, occupations, and sub-district residences did not significantly differ in their overall and by-aspect attitudes towards the English language for joining the AEC; but people of different ages differed significantly in their attitudes towards the English language for joining the AEC at the .05 level; and (3) guidelines for development of attitudes towards the English language for joining the AEC were the following: (a) public and private work agencies should promote and have public relations campaigns on using English language; (b) there should be promotions for self-learning of English language; (c) the schools should put more emphasis on English instruction and increase the number of periods on English learning; (d) people should study additional English from language schools; (e) the mass media should focus more on using English for communications; (f) state agencies should conduct more in-service training on using English at the workplace; and (g) the schools should have foreigners who are native English speakers to serve as teachers.

Keywords: Attitude, English language, Communications, AEC

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาค้นคว้าอิสระฉบับนี้ ผู้ศึกษาได้รับความกรุณาเป็นอย่างดีจากอาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วัลภา สบายยิ่ง ที่ได้กรุณาเสียสละเวลาและให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ มีคุณค่าเป็นอย่างดียิ่งตลอดมา ผู้ศึกษาขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ โอกาสนี้เป็นอย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พันตำรวจโทหญิง ดร.สุขอรุณ วงษ์ทิม ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นิธิพัฒน์ เมฆขจร และอาจารย์ ดร.นิรนาท แสนสา ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทความรู้ให้แก่ผู้วิจัยเป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 5 ท่าน ที่ได้กรุณาเสียสละเวลาตรวจสอบเครื่องมือ และให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่องานวิจัยครั้งนี้

ขอขอบคุณ สมาชิกทุกคนในครอบครัว พี่ น้อง และเพื่อนๆ ที่เป็นกำลังใจในการทำการศึกษาค้นคว้าอิสระฉบับนี้

ท้ายสุดนี้ ผู้ศึกษาขอโน้มระลึกถึงพระคุณอันยิ่งใหญ่ของ คุณพ่อ คุณแม่ จนทำให้ประสบความสำเร็จในการศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาขอมอบการศึกษาค้นคว้าอิสระฉบับนี้แก่คุณพ่อที่อยู่ใจข้าพเจ้าตลอดเวลา พลตรี นายแพทย์อรรถนิ มิลินทานุช

เกียรติพงษ์ มิลินทานุช

พฤศจิกายน 2556

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ	ฉ
สารบัญตาราง	ฅ
สารบัญภาพ	ฉ
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์การศึกษา.....	7
กรอบแนวคิดการศึกษา.....	7
สมมติฐานการศึกษา.....	8
ขอบเขตของการศึกษา.....	8
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	9
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	10
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง.....	11
วรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับเจตคติ.....	12
วรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร.....	31
บทที่ 3 วิธีดำเนินการศึกษา.....	73
ประเภทและแบบการศึกษา.....	73
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	73
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา.....	74
การสร้างเครื่องมือและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ.....	77
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	78
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	78

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	84
ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	85
ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ระดับเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อ การสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชน ในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร.....	90
ตอนที่ 3 การวิเคราะห์การเปรียบเทียบระดับเจตคติต่อการใช้ ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียน ของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร.....	100
ตอนที่ 4 การวิเคราะห์แนวทางในการพัฒนาเจตคติต่อการใช้ ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียน ของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร.....	111
บทที่ 5 สรุปการศึกษา อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	114
สรุปการศึกษา.....	114
อภิปรายผล.....	120
ข้อเสนอแนะ.....	127
บรรณานุกรม.....	130
ภาคผนวก.....	138
ก รายนามผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย.....	139
ข หนังสือเชิญผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือวิจัย.....	142
ค แบบสอบถาม.....	148
ประวัติผู้ศึกษา.....	157

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 2.1	คะแนนวัดเจตคติ ข้อความในทางบวก แบบลิเกิร์ต (Likert Scale)..... 25
ตารางที่ 2.2	คะแนนวัดเจตคติ ข้อความในทางลบ แบบลิเกิร์ต (Likert Scale)..... 25
ตารางที่ 2.3	ตารางแสดง ทักษะด้านภาษาและความสามารถในการสื่อสาร..... 36
ตารางที่ 2.4	ตารางแสดง ทักษะความสามารถในการสื่อสารด้านการฟัง..... 36
ตารางที่ 2.5	ตารางแสดง ทักษะความสามารถในการสื่อสารด้านการอ่าน..... 37
ตารางที่ 2.6	ตารางแสดง ความแตกต่างด้านความสัมพันธ์..... 37
ตารางที่ 2.7	ผลการสำรวจพื้นฐานภาษาอังกฤษในปี ค.ศ. 2011 (พ.ศ. 2554)..... 38
ตารางที่ 2.8	ผลการสำรวจพื้นฐานภาษาอังกฤษในปี ค.ศ. 2012 (พ.ศ. 2555)..... 39
ตารางที่ 3.1	ตารางแสดงข้อคำถามในด้านบวก และข้อคำถามในด้านลบ..... 75
ตารางที่ 3.2	ตารางแสดงค่ามาตรฐานค่า ความหมาย และระดับคะแนนของข้อคำถามเชิงบวก..... 75
ตารางที่ 3.3	ตารางแสดงค่ามาตรฐานค่า ความหมาย และระดับคะแนนของข้อคำถามเชิงลบ..... 76
ตารางที่ 3.4	ตารางแสดงการกำหนดมาตรฐานส่วนประมาณค่า และความหมายของแบบวัดเจตคติ..... 76
ตารางที่ 4.1	การวิเคราะห์ความถี่ และร้อยละของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง (จำแนกตามเพศ)..... 85
ตารางที่ 4.2	การวิเคราะห์ความถี่ และร้อยละของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง (จำแนกตามอายุ)..... 86
ตารางที่ 4.3	การวิเคราะห์ความถี่ และร้อยละของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง (จำแนกตามระดับการศึกษา)..... 87
ตารางที่ 4.4	การวิเคราะห์ความถี่ และร้อยละของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง (จำแนกตามอาชีพ)..... 88
ตารางที่ 4.5	การวิเคราะห์ความถี่ และร้อยละของประชาชนในเขตพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง (จำแนกตามแขวง)..... 89

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า
ตารางที่ 4.6 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับเจตคติต่อการใช้ ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชน ในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร (จำแนกตามด้านความคิด).....	90
ตารางที่ 4.7 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับเจตคติต่อการใช้ ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชน ในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร (จำแนกตามด้านความคิด ที่มีต่อทักษะด้านการพูด ด้านการฟัง ด้านการอ่าน และด้านการเขียน).....	92
ตารางที่ 4.8 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับเจตคติต่อการใช้ ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชน ในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร (จำแนกตามด้านความรู้สึก).....	93
ตารางที่ 4.9 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับเจตคติต่อการใช้ ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชน ในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร (จำแนกตามด้านความรู้สึก ที่มีต่อทักษะด้านการพูด ด้านการฟัง ด้านการอ่าน และด้านการเขียน).....	95
ตารางที่ 4.10 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับเจตคติต่อการใช้ ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชน ในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร (จำแนกตามด้านพฤติกรรม).....	96
ตารางที่ 4.11 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับเจตคติต่อการใช้ ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชน ในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร (จำแนกตามด้านพฤติกรรม ที่มีต่อทักษะด้านการพูด ด้านการฟัง ด้านการอ่าน และด้านการเขียน).....	98
ตารางที่ 4.12 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับเจตคติต่อการใช้ ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชน ในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร (จำแนกตามด้านความคิด ด้านความรู้สึก และด้านพฤติกรรม).....	99

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า
ตารางที่ 4.25 เปรียบเทียบเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียน ของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร (ด้านความรู้สึก).....	106
ตารางที่ 4.26 เปรียบเทียบเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียน ของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร (ด้านพฤติกรรม).....	106
ตารางที่ 4.27 เปรียบเทียบเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียน ของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร (จำแนกตามอาชีพ)	107
ตารางที่ 4.28 เปรียบเทียบเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียน ของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร (ด้านความคิด)	107
ตารางที่ 4.29 เปรียบเทียบเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียน ของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร (ด้านความรู้สึก).....	108
ตารางที่ 4.30 เปรียบเทียบเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียน ของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร (ด้านพฤติกรรม).....	108
ตารางที่ 4.31 เปรียบเทียบเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียน ของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร (จำแนกตามแขวง).....	109
ตารางที่ 4.32 เปรียบเทียบเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียน ของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร (ด้านความคิด).....	109
ตารางที่ 4.33 เปรียบเทียบเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียน ของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร (ด้านความรู้สึก).....	110
ตารางที่ 4.34 เปรียบเทียบเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียน ของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร (ด้านพฤติกรรม)	110
ตารางที่ 4.35 การวิเคราะห์ความถี่ และร้อยละของประชาชนในแขวงทุ่งพญาไท พื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง (จำแนกตามเลือกตอบแบบสอบถาม ตอนที่ 3).....	111
ตารางที่ 4.36 การวิเคราะห์แนวทางในการพัฒนาเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร.....	112

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดในการศึกษา.....	7
ภาพที่ 2.1 องค์ประกอบของเจตคติของทรีแอนด์ส.....	15
ภาพที่ 2.2 แผนภูมิประวัติความเป็นมาของภาษาอังกฤษ.....	31
ภาพที่ 3.1 ตารางกำหนดขนาดตัวอย่างของ ทาโร่ ยามาเน่ (Taro Yamane)	79

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

อาเซียนหรือเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เป็นดินแดนที่มีชื่อเดิมว่า “อินโดจีน (Indo China)” เพราะเน้นความสำคัญของอิทธิพลจีนและอินเดีย ซึ่งตั้งอยู่บนดินแดนอาเซียน กล่าวคือประเทศอินเดียทางทิศตะวันตก ส่วนประเทศจีนทางทิศตะวันออก คำว่า “เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หรือ เอเชียอาคเนย์ (South East Asia)” นั้น เกิดขึ้นในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 เพื่อกำหนดเขตปฏิบัติการของกองทัพพันธมิตรในภูมิภาคนี้ (ณรงค์ โพธิ์พุกษานันท์, 2556 : 1)

เมื่อภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ได้ยุติลง การเมืองก็เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว โดยถูกแบ่งออกเป็น 2 ฝ่าย คือฝ่ายเสรีประชาธิปไตยนำโดยสหรัฐอเมริกา และฝ่ายคอมมิวนิสต์นำโดยสหภาพโซเวียต ซึ่งทั้งสองฝ่ายได้ทำสงครามเย็นด้วยการพยายามแสวงหาพรรคพวกและแทรกแซงการเมืองในประเทศอื่น ทั้งนี้ผู้นำประเทศต่างๆ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ต่างก็มีทัศนคติที่ไปในแนวทางเดียวกันในเรื่องการต่อต้านการถูกรอบงำโดยสหรัฐอเมริกาและสหภาพโซเวียต ด้วยเหตุนี้อาเซียนหรือเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ จึงต้องการสร้างเสถียรภาพและความมั่นคงในแต่ละชาติ โดยได้ร่วมกันจัดตั้ง “สมาคมเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หรือสมาคมอาสา (Association of South East Asia)” ขึ้นเมื่อวันที่ 31 กรกฎาคม พ.ศ. 2504 และจากประสบการณ์ของการร่วมมือซึ่งกันและกัน และการได้วางรากฐานให้แก่ผู้นำประเทศต่างๆ ในภูมิภาคนี้มา จึงสามารถแก้ไขข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ ต่อมาในปี พ.ศ. 2546 ผู้นำอาเซียนต่างเห็นพ้องต้องกันว่า อาเซียนควรจะร่วมมือกันให้เหนียวแน่น เข้มแข็ง และมั่นคงยิ่งขึ้น จึงกำหนดให้มีการก่อตั้งสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หรืออาเซียน (Association of South East Asian Nations : ASEAN)” ขึ้นในที่สุด (อภิชาติ ศรีสะอาด และพัชรีย์ สำโรงเย็น, 2556 : 8-10)

การเข้าร่วมเป็นสมาชิกอาเซียนของประเทศสมาชิกเหล่านี้ ทำให้อาเซียนมีสมาชิกรวม 10 ประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ได้แก่ 1) ประเทศบรูไน ดารุสซาลาม 2) ราชอาณาจักรกัมพูชา 3) สาธารณรัฐอินโดนีเซีย 4) ประเทศมาเลเซีย 5) สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว 6) สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมาร์ 7) สาธารณรัฐฟิลิปปินส์ 8) สาธารณรัฐสิงคโปร์ 9) สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม และ 10) ราชอาณาจักรไทย ซึ่งสอดคล้องกับปฏิญญาอาเซียน โดยระบุว่า อาเซียน

พร้อมรับทุกประเทศที่อยู่ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ที่พร้อมที่จะรับเป้าหมาย หลักการ และ วัตถุประสงค์ขององค์กรเป็นสมาชิก (ณรงค์ โพธิ์พุกขานันท์, 2556 : 3)

ดังนั้นในวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2558 (ค.ศ. 2015) กลุ่มสมาชิกอาเซียนทั้ง 10 ประเทศ จะมีการรวมตัวเข้าเป็นหนึ่งเดียว เปรียบเสมือนประชาคมยุโรป (European Community หรือ EC) โดยประชาคมอาเซียนมีวัตถุประสงค์หลัก เพื่อสร้างสันติภาพในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ อันนำมาซึ่งเสถียรภาพทางการเมือง ความเจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ และการพัฒนาในด้านสังคมและ วัฒนธรรม (อภิชาติ ศรีสะอาด และพัชรี สำโรงเย็น, 2556 : 52) ได้ระบุว่า ประชาคมอาเซียน ประกอบด้วย 3 ประชาคมย่อย ซึ่งเป็นเสมือน 3 เสาหลักของประชาคมอาเซียน (Three Pillars of ASEAN Community) ได้แก่ 1) ประชาคมการเมืองความมั่นคงอาเซียน (ASEAN Political-Security Community หรือ APSC) 2) ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community หรือ AEC) และ 3) ประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน (ASEAN Socio-Cultural Community หรือ ASCC)

ในฐานะประเทศไทยเป็นหนึ่งในสิบประเทศสมาชิกของประชาคมอาเซียน คนไทยทุกคนจึงต้องมีการเตรียมตัว เตรียมความพร้อมเพื่อเข้าใจและตระหนักถึงความสำคัญ พร้อมร่วมมือกัน เพื่อการก้าวเข้าสู่การเป็นประชากรประชาคมอาเซียนในอนาคตได้อย่างเต็มภาคภูมิ แน่ใจว่าสิ่งสำคัญคือ ประเทศไทยต้องสร้างความพร้อมและความเข้มแข็ง ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคมและ วัฒนธรรม และการเมืองและความมั่นคง รวมทั้งเร่งดำเนินการตามข้อผูกพันในการรวมตัวเป็น ประชาคมอาเซียนในปี พ.ศ. 2558 ทั้งในมิติเศรษฐกิจ สังคมและความมั่นคง ตลอดจนการเชื่อมโยง เส้นทางคมนาคมขนส่งภายในและภายนอกภูมิภาค ซึ่งเป็นสิ่งที่ทุกประเทศในกลุ่มอาเซียนตกลงกัน ไว้แล้ว เพื่อรักษาความน่าเชื่อถือและส่งเสริมบทบาทของประเทศไทยในอาเซียนต่อไป ทั้งนี้ต้อง เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับทุกส่วนราชการและทุกภาคส่วน รวมทั้งภาคประชาชน (กรมอาเซียน กระทรวงการต่างประเทศ, <http://www.mfa.go.th>)

ผู้ศึกษา ในฐานะที่เป็นประชาชนคนไทยคนหนึ่ง เห็นว่า การก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียนของประเทศไทยในปี พ.ศ. 2558 นี้ ประเทศไทยจะต้องมีการเปลี่ยนแปลงอย่างแน่นอน โดยการเปลี่ยนแปลงนี้จะเกิดทั้งในภาครัฐ หมายถึง รัฐบาล และภาคเอกชน หมายถึง องค์กรต่างๆ และนั่นหมายถึงประชาชนคนไทยทั้งประเทศ โดยการเปลี่ยนแปลงนี้อาจเกิดได้หลายด้านเช่น การประกอบอาชีพ การทำมาหากิน วิถีความเป็นอยู่ การศึกษา สังคม ฯลฯ ทั้งนี้การเปลี่ยนแปลง อาจทำให้เกิดได้ทั้งผลดี และผลเสีย โดยอาจเกิดผลกระทบได้ทั้งทางตรง และทางอ้อม ดังนั้นคนไทยทุกคนต้องมีความพร้อม ความรู้ และความเข้าใจสำหรับการก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียนที่ มาถึงนี้

การก้าวเข้าสู่การเป็นประชากรประชาคมอาเซียนนั้น เป็นที่ยอมรับกันว่าภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญในการสื่อสารและสื่อความหมายที่เน้นความเป็นสากล ในความเป็นจริงที่ผ่านมาประเทศไทยเราก็ได้ให้ความสำคัญต่อภาษาอังกฤษที่ถูกใช้เป็นภาษากลางของโลกมาพอสมควร แต่มาตรฐานด้านการใช้ภาษาอังกฤษของประเทศไทยยังจมอยู่ท้ายตารางของการสำรวจจากทุกการสำรวจที่มี เพื่อให้บุคคลเกิดความเข้าใจที่ตรงกันและสามารถทำกิจกรรมต่างๆร่วมกันได้ ทั้งนี้ยังได้สอดคล้องกับกฎบัตรอาเซียน (ASEAN Charter) ในหมวดที่ 10 การบริหารและขั้นตอนการดำเนินงาน ข้อ 34 บัญญัติไว้ว่า “The working language of ASEAN shall be English” หมายความว่า “ภาษาที่ใช้ในการทำงานของอาเซียน คือ ภาษาอังกฤษ” (ไทย-เออีซี, <http://www.thai-aec.com>) นั้นมีความหมายที่เป็นที่เข้าใจในขั้นต้นว่า ถ้าภาษาอังกฤษเป็นเพียงเรื่องของการสื่อสารในทางราชการหรือภาคธุรกิจเอกชน ซึ่งหากเป็นเพียงเท่านั้น นั่นก็เป็นเรื่องปกติธรรมดาของการทำงานในโลกปัจจุบันที่เป็นอยู่แล้ว แต่มีหลายๆประเทศในกลุ่มสมาชิกประชาคมอาเซียน ที่มีได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำท้องถิ่นหรือภาษาประจำชาติ ซึ่งรวมทั้งประเทศไทย ได้หันมาพัฒนาฝึกฝนทักษะภาษาอังกฤษกันเป็นอย่างมาก ทั้งนี้เพื่อเป็นการพัฒนาและเสริมสร้างทักษะในด้านการพูด การฟัง การอ่าน และการเขียน ต่อกรณีดังกล่าว มีนักการเมือง นักวิชาการ และนักธุรกิจหลายท่านได้กล่าวให้ความคิดเห็น และให้มุมมองเกี่ยวกับภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาที่ใช้ในการทำงานของอาเซียนไว้ดังตัวอย่าง เช่น

สมเกียรติ อ่อนวิมล (2556 : 274) ได้กล่าวว่า การศึกษาในบ้านเราเมื่อเทียบดูในบริบทอาเซียนแล้วน่าอายน การศึกษาไทยยังไม่ถึงไหน สิ่งสำคัญของการพัฒนาคุณภาพการศึกษาคือ การพัฒนาทักษะทางการอ่าน เด็กไทยควรฝึกสอนให้ใช้ชีวิตแบบนักข่าว คือ ติดตามรับรู้ข่าวสาร ความเคลื่อนไหวความรอบรู้ทั่วไป และฝึกให้มีการคิดวิเคราะห์ห้อย่างมีข้อมูล มีเหตุผลและคิดเป็นวิทยาศาสตร์ อย่างน้อยต้องพูดภาษาอังกฤษให้ได้

สุรินทร์ พิศสุวรรณ (2556 : 240) ได้กล่าวว่า เรื่องภาษาอังกฤษ เพราะว่า เป็นภาษาสากลที่ใช้ในการทำงาน ในการแลกเปลี่ยน ในการสื่อสารเพื่อให้เข้าใจกัน ในอาเซียนไม่มีล่ามอย่างเป็นทางการที่เลขานุการจัดให้ ที่อาเซียนจัดให้ ถ้าจะใช้ภาษาของตัวเองเออล่ามมาเอง แล้วมากระซิบข้างหู ไม่รบกวนคนอื่น ดังนั้น ทุกคนต้องสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะตลาดอาเซียนจะเหมือนบังคับให้คนอาเซียนทั้งหมดมีทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น เพราะจะแข่งขันกันบนอาเซียน และภาษาอังกฤษก็เป็นภาษาที่ใช้กันอยู่ทั่วโลกขณะนี้

เปรมประชา ศุภสมุท (2556) (อ้างถึงใน พันนี้เอส 2556 : 8) ได้กล่าวไว้ในบทความ “การศึกษาไทยไม่พร้อมรับ เออีซี” ว่า การเรียนภาษาอังกฤษของไทย ไม่ได้เน้นให้พูด ฟัง อ่าน และเขียน แต่เน้นให้เขียน อ่าน ฟัง และพูด เด็กไทยจึงไม่กล้าสื่อสารกับฝรั่ง และเมื่อไทยกำลังจะก้าวเข้า

สู่การเป็น AEC ในปี พ.ศ. 2558 หรือในอีก 2 ปีข้างหน้า สถาบันการศึกษาต่างๆ เพิ่งจะให้ความสำคัญกับการเรียนภาษาอังกฤษ จึงไม่ทันที่จะสร้างคนรองรับ AEC

กล่าวสรุปได้ว่า คนไทยควรมุ่งเน้นพัฒนาความสามารถทางในด้านการใช้ภาษาให้มากขึ้น โดยเฉพาะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั้งด้านการพูด ด้านการฟัง ด้านการอ่าน และด้านการเขียน เพื่อประโยชน์ในการใช้ภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาสากลที่ใช้ในการสื่อสาร และสามารถนำความรู้ด้านการใช้ภาษาอังกฤษนี้มาใช้ในสถานการณ์จริงได้ กล่าวแสดงออกและสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการทำงานและนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้จริง วันนี้การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไม่ใช่เรื่องของใครคนใดคนหนึ่งอีกต่อไป แต่เป็นเรื่องของคนไทยทุกคนที่ต้องให้ความสำคัญเพื่อพัฒนาตัวเองในเรื่องทักษะต่างๆ ให้พร้อมเพื่อที่จะก้าวเข้าสู่การเป็นประชาคมอาเซียนได้อย่างมั่นใจและมีประสิทธิผล

องค์ประกอบที่สำคัญอีกประการหนึ่งของการก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียนของประเทศไทย คือ “เจตคติ (Attitude)” เป็นเจตคติที่มีต่อที่มีต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของประชาชนคนไทย โดยเจตคติหรือทัศนคตินั้นสามารถเกิดขึ้นได้จากสิ่งเร้าสิ่งใดสิ่งหนึ่ง แล้วเกิดเป็นเจตคติอยู่ในตัวบุคคล ซึ่งบุคคลนั้นจะแสดงออกทางด้านความคิด ด้านความรู้สึก และด้านพฤติกรรมต่อสิ่งเร้านั้น จากที่กล่าวมาข้างต้น ถ้าประชาชนคนไทยมีเจตคติที่ไม่ดี หรือมีเจตคติในทางลบต่อการใช้ภาษาอังกฤษ ก็อาจจะเป็นปัญหาในด้านการสื่อสารต่อการก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียนได้ในทั้งทางตรงและทางอ้อม ทั้งนี้มีนักจิตวิทยา และนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายเกี่ยวกับเจตคติไว้ดังตัวอย่าง เช่น

วรรณพร ขวัญบุญจันทร์ (2541: 6) ได้ให้ความหมายว่า เจตคติ เป็นความคิด ความรู้สึก และความคิดเห็นที่มีต่อสิ่งแวดล้อมอันเนื่องมาจากการเรียนรู้ ประสบการณ์ และอิทธิพลของสังคม ซึ่งเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมหรือแนวโน้มที่จะตอบสนองต่อสิ่งเร้านั้นๆ

ประดิพันธ์ อุปรมัย (2544: 152) ได้กล่าวถึงความหมายของเจตคติของบุคคล โดยสรุปว่า เจตคติ (Attitude) หมายถึง ความคิดหรือความเชื่อ ความรู้สึก และการแสดงออกทางบวกหรือลบที่บุคคลมีต่อสิ่งเร้าที่พบซึ่งอาจเป็นบุคคล สิ่งมีชีวิตอื่นๆ สิ่งของ หรือเหตุการณ์ต่างๆ โดยเมื่อบุคคลมีเจตคติต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างใดอย่างหนึ่งแล้ว ความคิดหรือความเชื่อกับความรู้สึก และพฤติกรรมที่แสดงออกอันเป็นองค์ประกอบสำคัญของเจตคติ จะมีลักษณะสอดคล้องไปในทำนองเดียวกัน

สิทธิโชค วรรณสันติกุล (2546) (อ้างถึงใน พรนพิน อินต๊ะ, 2549: 40) กล่าวว่า เจตคติ คือ ความรู้สึก ความเชื่อ และแนวโน้มของพฤติกรรมของบุคคลที่มีต่อบุคคลหรือสิ่งของ หรือ

ความคิดใดก็ตามในลักษณะของการประเมินค่า ความรู้สึก ความเชื่อ แนวโน้มของพฤติกรรมนี้ ต้องคงอยู่นานพอสมควร

กล่าวสรุปได้ว่า เจตคติ เกิดจากด้านความคิดหรือด้านความคิดและด้านความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อบุคคล หรือที่มีวัตถุสิ่งของ หรือที่มีต่อสถานการณ์ต่างๆ ในการที่จะชอบหรือไม่ชอบ การยอมรับหรือไม่ยอมรับ การที่เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย อันเนื่องมาจากการรับรู้ การเรียนรู้ทางสังคมหรือจากประสบการณ์ ที่มีอิทธิพลส่งผลต่อด้านพฤติกรรมโดยการตอบสนองต่อสิ่งแวดล้อมหรือสิ่งเร้านั้นๆ ทำให้บุคคลนั้นมีพฤติกรรมและกลัที่จะแสดงออกอย่างชัดเจนในการที่จะชอบหรือไม่ชอบ การยอมรับหรือไม่ยอมรับ การที่เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย และเจตคติเป็นสิ่งที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้แต่ต้องมีองค์ประกอบหลายองค์ประกอบเป็นตัวกำหนด

กรุงเทพมหานคร เป็นเมืองหลวงที่มีพื้นที่กว้างและเป็นนครที่มีประชากรมากที่สุดของประเทศไทย (วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี, <http://www.th.wikipedia.org/wiki>) ได้ระบุไว้ว่า กรุงเทพมหานคร เป็นเมืองหลวงและนครที่มีประชากรมากที่สุดของประเทศไทย เป็นศูนย์กลาง การปกครอง การศึกษา การคมนาคมขนส่ง การเงินการธนาคาร การพาณิชย์ การสื่อสาร และความเจริญของประเทศ ตั้งอยู่บนสามเหลี่ยมปากแม่น้ำเจ้าพระยา มีแม่น้ำเจ้าพระยาไหลผ่านและแบ่งเมืองออกเป็น 2ฝั่ง คือ ฝั่งพระนครและฝั่งธนบุรี โดยกรุงเทพมหานครมีพื้นที่ทั้งหมด 1,568.737 ตารางกิโลเมตร มีประชากรตามทะเบียนราษฎรกว่าห้าล้านคน ทำให้กรุงเทพมหานครเป็นเอกนคร (primate city) จัด และศูนย์กลางอื่นของประเทศไทยด้วยความสำคัญลง มีผู้กล่าวว่า กรุงเทพมหานครเป็น "เอกนครที่สุดในโลก" โดยมีประชากรมากกว่านครที่มีประชากรมากเป็นอันดับสองถึงสี่สิบเท่า

สำนักงานกรุงเทพมหานคร เปรียบกรุงเทพเสมือน “มหานครแห่งอาเซียน” ทั้งนี้โดยทางกรุงเทพมหานคร แบ่งเขตการปกครองออกเป็น 50 เขต 169 แขวง มีการแบ่งเขตตามการบริหารงานออกเป็น 6 กลุ่ม คือ 1) กลุ่มกรุงเทพกลาง ประกอบด้วย เขตพระนคร เขตดุสิต เขตป้อมปราบศัตรูพ่าย เขตสัมพันธวงศ์ เขตดินแดง เขตห้วยขวาง เขตพญาไท เขตราชเทวี และเขตวังทองหลาง 2) กลุ่มกรุงเทพใต้ ประกอบด้วย ปทุมวัน บางรัก เขตสาทร เขตบางคอแหลม เขตยานนาวา เขตคลองเตย เขตวัฒนา เขตพระโขนง เขตสวนหลวง เขตบางนา และเขตประเวศ 3) กลุ่มกรุงเทพเหนือ ประกอบด้วย เขตจตุจักร เขตบางซื่อ เขตลาดพร้าว เขตหลักสี่ เขตดอนเมือง เขตสายไหม และเขตบางเขน 4) กลุ่มกรุงเทพตะวันออก ประกอบด้วย บางกะปิ สะพานสูง เขตบึงกุ่ม เขตคันนายาว เขตลาดกระบัง เขตมีนบุรี เขตหนองจอก และเขตคลองสามวา 5) กลุ่มกรุงเทพมหานครเหนือ ประกอบด้วย เขตธนบุรี เขตคลองสาน เขตจอมทอง เขตบางกอกใหญ่ เขตบางกอกน้อย เขตบางพลัด เขตตลิ่งชัน และเขตทวีวัฒนา 6) กลุ่มกรุงเทพมหานครใต้ ประกอบด้วย เขตภาษีเจริญ

เขตบางแค เขตหนองแขม เขตบางขุนเทียน เขตบางบอน เขตราชวัตรบูรณะ และเขตทุ่งครุ
(ศูนย์ข้อมูลกรุงเทพมหานคร, <http://www.bangkok.go.th>)

ในที่นี้ผู้ศึกษาจะกล่าวถึง พื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร สำหรับการศึกษาเท่านั้น (วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี, <http://www.th.wikipedia.org/wiki>) ได้ระบุว่า เขตราชเทวี เป็น 1 ใน 50 เขตการปกครองของกรุงเทพมหานคร อยู่ในกลุ่มเขตกรุงเทพมหานครกลาง สภาพโดยทั่วไปเป็นแหล่งการค้า การบริการ และแหล่งที่อยู่อาศัยหนาแน่นมาก มีพื้นที่ 7.126 ตารางกิโลเมตร ประชากร 73,280 คน ความหนาแน่น 10,283.46 คนต่อตารางกิโลเมตร โดยมีที่ตั้ง อยู่ทางทิศตะวันตกของฝั่งพระนคร มีอาณาเขตติดต่อกับพื้นที่การปกครองต่าง ๆ เรียงตามเข็มนาฬิกา ดังนี้ ทิศเหนือ ติดต่อกับเขตพญาไทและเขตดินแดง มีคลองสามเสนเป็นเส้นแบ่งเขต ทิศตะวันออกติดต่อกับเขตห้วยขวาง มีถนนอโศก-ดินแดงเป็นเส้นแบ่งเขต ทิศใต้ ติดต่อกับเขตวัฒนาและเขตปทุมวัน มีคลองแสนแสบเป็นเส้นแบ่งเขต ทิศตะวันตก ติดต่อกับเขตดุสิต มีทางรถไฟสายเหนือเป็นเส้นแบ่งเขต เขตราชเทวีแบ่งหน่วยการปกครองย่อยออกเป็น 4 แขวง ได้แก่ แขวงทุ่งพญาไท แขวงถนนพญาไท แขวงถนนเพชรบุรี และแขวงมักกะสัน

ในการก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียนทางกรุงเทพมหานครได้เตรียมการอบรมพัฒนาทักษะด้านภาษาอังกฤษให้คนขับแท็กซี่มีทักษะ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน รองรับประชาคมอาเซียน (วารสารอาเซียน แมคกาซีน, ฉบับที่ 8 ประจำเดือนมิถุนายน พ.ศ. 2556: 6) ได้ระบุว่า ที่ห้องรัตนโกสินทร์ ศาลาว่าการกรุงเทพมหานคร (กทม.) พญ. มาลินี สุขเวชชวรกิจ รองผู้ว่าฯ กทม. เป็นประธานแถลงข่าวการอบรมภาษาอังกฤษสำหรับพนักงานขับรถแท็กซี่ พร้อมกล่าวว่า การจัดอบรมในครั้งนี้เพื่อพัฒนาศักยภาพด้านภาษาอังกฤษแก่พนักงานขับรถแท็กซี่ที่มีทักษะในด้านต่างๆ อาทิ การฟังที่แต่ละประเทศจะพูดภาษาอังกฤษคนละสำเนียง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษอย่างถูกต้องชัดเจน อีกทั้งเป็นการกระตุ้นให้พนักงานขับรถแท็กซี่เห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษ เพื่อรองรับการเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมอาเซียน (AEC) ในปี พ.ศ. 2558

กล่าวสรุปได้ว่า ด้วยความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาดังกล่าวข้างต้นที่มีต่อการก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียน การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร การเกิดเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษของบุคคล และประชาชนในเขตพื้นที่ราชเทวี กรุงเทพมหานคร สอดคล้องด้วยผู้ศึกษามีภูมิลำเนาอยู่เขตราชเทวี แขวงทุ่งพญาไท กรุงเทพมหานคร ผู้ศึกษาจึงทำการศึกษาเกี่ยวกับเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร โดยกำหนดพื้นที่ทั้ง 4 แขวง ได้แก่ แขวงทุ่งพญาไท แขวงถนนพญาไท

แขวงถนนเพชรบุรี และแขวงมักกะสัน เพื่อเป็นการเก็บข้อมูลพื้นฐานและศึกษาระดับเจตคติของบุคคลที่มีต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับการศึกษาและการทำงานวิจัยต่อไป

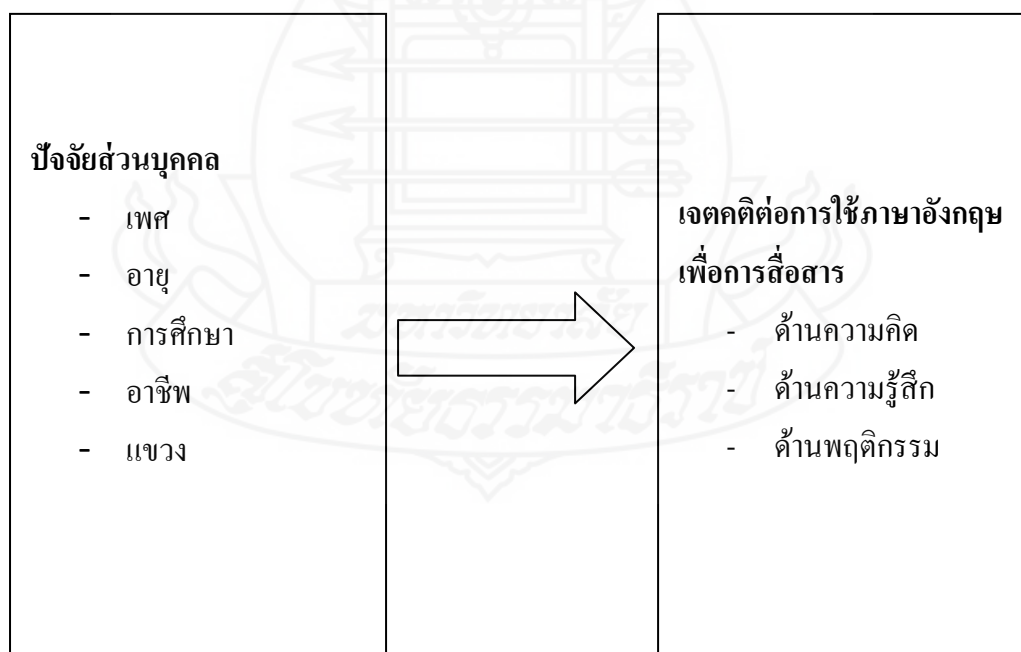
2. วัตถุประสงค์การศึกษา

2.1 เพื่อศึกษาระดับของเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร

2.2 เพื่อเปรียบเทียบระดับเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร จำแนกตามเพศ อายุ การศึกษา อาชีพ และแขวง

2.3 เพื่อศึกษาแนวทางในการพัฒนาเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร

3. กรอบแนวคิดการศึกษา

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดในการศึกษา

4. สมมติฐานการศึกษา

ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ที่มีปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และแขวงที่แตกต่างกัน จะส่งผลกระทบต่อเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนที่แตกต่างกัน ที่มีต่อด้านความคิด ความรู้สึก และด้านพฤติกรรม

5. ขอบเขตของการศึกษา

5.1 ด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

5.1.1 ประชากร หมายถึง ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ทั้ง 4 แขวง ได้แก่ แขวงทุ่งพญาไท แขวงถนนพญาไท แขวงถนนเพชรบุรี และแขวงมกกะสัน จำนวนทั้งสิ้น 73,280 คน (ข้อมูลจาก สำนักงานสถิติแห่งชาติ พ.ศ. 2555)

5.1.2 กลุ่มตัวอย่าง หมายถึง ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร โดยการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีของ ทาโร่ ยามาเน่ โดยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ จำนวน 400คน ได้แก่ แขวงทุ่งพญาไท จำนวน 100 คน แขวงถนนพญาไท จำนวน 100 คน แขวงถนนเพชรบุรี จำนวน 100 คน และแขวงมกกะสัน จำนวน 100 คน

5.2 ด้านระยะเวลา

กำหนดระยะเวลาในการดำเนินการสำรวจและออกแบบสอบถาม 8 สัปดาห์ โดยใช้ระยะเวลาในช่วงเวลาตั้งแต่เดือนสิงหาคม และเดือนกันยายน พ.ศ. 2556 เท่านั้น

5.3 ด้านเนื้อหา

ศึกษาเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนทั้ง 4 ทักษะ คือ การพูด การฟัง การอ่าน และการเขียน ที่มีต่อด้านความคิด ด้านความรู้สึก และด้านพฤติกรรม

5.4 ตัวแปรที่ศึกษา

5.4.1 ตัวแปรอิสระ คือ ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา อาชีพและแขวง (หมายถึง สถานที่ทำงาน สถานศึกษา หรือ ที่อยู่อาศัย) ในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร

5.4.2 ตัวแปรตาม คือ เจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียน ทั้ง 4 ทักษะ คือ การพูด การฟัง การอ่าน และการเขียนที่มีต่อ ด้านความคิด ด้านความรู้สึก และด้านพฤติกรรมที่มีอยู่ในตัวบุคคล

6. นิยามศัพท์เฉพาะ

6.1 เจตคติ หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ความรู้สึกดังกล่าวอาจจะเกี่ยวกับบุคคล สิ่งของ สภาพการณ์ เหตุการณ์ เป็นต้น เมื่อเกิดความรู้สึกบุคคลนั้นจะมีการเตรียมพร้อมเพื่อมีปฏิกิริยาตอบโต้ไปในทิศทางใดทิศทางหนึ่งตามความรู้สึกของตนเอง (ชาติชาย พิทักษ์ธนาคม, 2544 : 96)

6.2 เจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียน หมายถึง ท่าทีหรือความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยท่าทีหรือความรู้สึกของบุคคลนั้นสามารถเป็นได้ทั้งด้านบวก หรือด้านลบ การชอบ หรือการไม่ชอบ รู้สึกดี หรือรู้สึกไม่ดี ต่อการใช้ภาษาอังกฤษในด้านการพูดภาษาอังกฤษ (Speaking) ในด้านการฟังภาษาอังกฤษ (Listening) ในด้านการอ่านภาษาอังกฤษ (Reading) และในด้านการเขียนภาษาอังกฤษ (Writing) ด้านความคิด ด้านความรู้สึก และด้านพฤติกรรม

6.2.1 ด้านความคิด หมายถึง การรับรู้ และความเข้าใจต่อการใช้ภาษาอังกฤษ ได้แก่ การพูด การฟัง การอ่าน และการเขียน

6.2.2 ด้านความรู้สึก หมายถึง การชอบหรือไม่ชอบ การสนใจหรือไม่สนใจ ต่อการใช้ภาษาอังกฤษ ได้แก่ การพูด การฟัง การอ่าน และการเขียน

6.2.3 ด้านพฤติกรรม หมายถึง การแสดงออกต่อเจตคติอย่างแท้จริง โดยการเลือกปฏิบัติต่อการใช้ภาษาอังกฤษ ได้แก่ การพูด การฟัง การอ่าน และการเขียน

6.3 ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร หมายถึง ประชาชนที่ทำงานหรือกำลังศึกษาหรืออาศัยในอยู่พื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ทั้ง 4 แขวง ได้แก่ แขวงทุ่งพญาไท แขวงถนนพญาไท แขวงถนนเพชรบุรี และแขวงมักกะสัน

6.4 ปัจจัยบุคคล หมายถึง เพศ อายุ การศึกษา อาชีพและแขวง ของกลุ่มตัวอย่างที่ได้จากประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร

6.4.1 เพศ หมายถึง กลุ่มตัวอย่างที่มีทั้ง 1) เพศชาย และ 2) เพศหญิง

6.4.2 อายุ หมายถึง กลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในกลุ่มอายุ 1) อายุ 10 – 21 ปี 2) อายุ 22 – 34 ปี และ 3) อายุ 35 – 59 ปี

6.4.3 การศึกษา หมายถึง กลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาตั้งแต่ระดับ 1) มัธยมศึกษา 2) ปวช. (ประกาศนียบัตรวิชาชีพ)/ปวส. (ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง) และ 3)ปริญญาตรีหรือสูงกว่า

6.4.4 อาชีพ หมายถึง กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพต่างกัน ได้แก่ 1) รัฐบาล
2) พนักงานบริษัท/ธุรกิจส่วนตัว/รับจ้างทั่วไป 3) พนักงานรัฐวิสาหกิจ และ 4) นักเรียน/นิสิต/
นักศึกษา

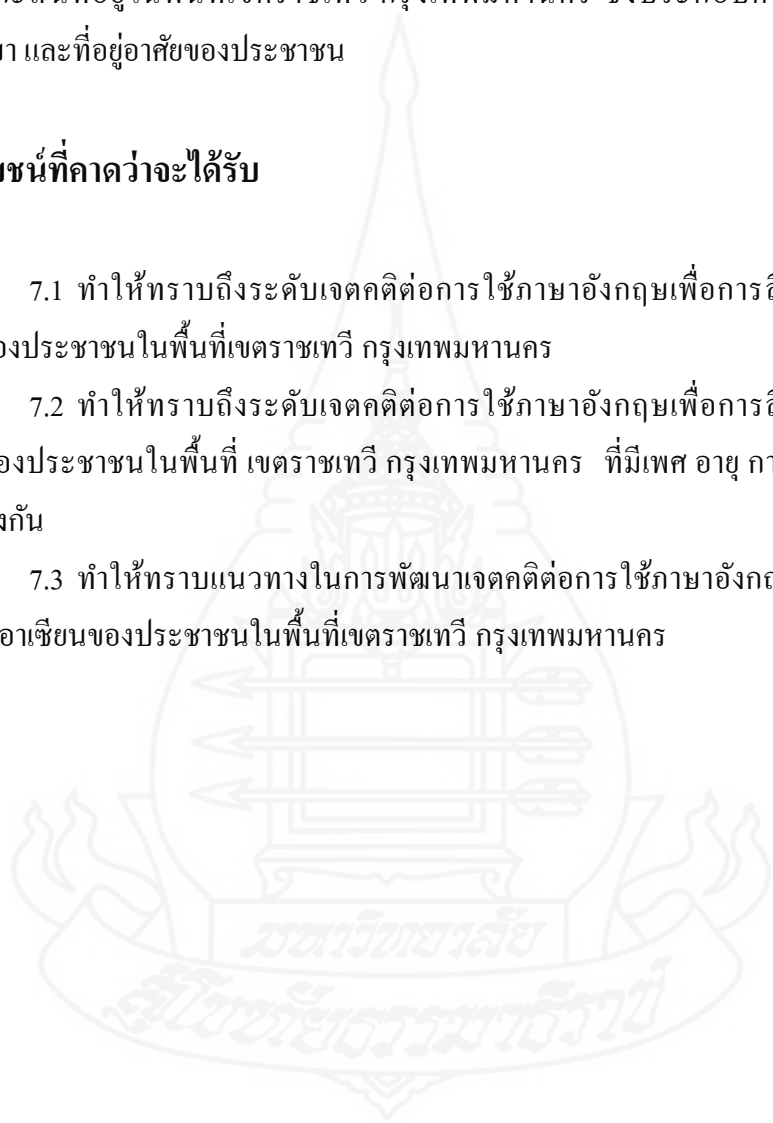
6.4.5 แขวง หมายถึง แขวงทุ่งพญาไท แขวงถนนพญาไท แขวงถนนเพชรบุรี และ
แขวงมักกะสันที่อยู่ในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ซึ่งประกอบด้วย สถานที่ทำงาน
สถานศึกษา และที่อยู่อาศัยของประชาชน

7. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

7.1 ทำให้ทราบถึงระดับเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคม
อาเซียนของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร

7.2 ทำให้ทราบถึงระดับเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคม
อาเซียนของประชาชนในพื้นที่ เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ที่มีเพศ อายุ การศึกษา อาชีพ และ
แขวงที่ต่างกัน

7.3 ทำให้ทราบแนวทางในการพัฒนาเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่
ประชาคมอาเซียนของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเกี่ยวกับเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้กำหนดขอบเขตการศึกษาตามลำดับหัวข้อต่อไปนี้

1. วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติ
 - 1.1 ความหมายของเจตคติ
 - 1.2 องค์ประกอบของเจตคติ
 - 1.3 ความสำคัญของเจตคติ
 - 1.4 ลักษณะสำคัญของเจตคติ
 - 1.5 การเกิดเจตคติ
 - 1.6 การเปลี่ยนแปลงเจตคติและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง
 - 1.7 การวัดเจตคติและประโยชน์ของการวัดเจตคติ
 - 1.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
 - 2.1 ความหมายและประวัติความเป็นมาของภาษาอังกฤษ
 - 2.2 ความสำคัญของภาษาอังกฤษ
 - 2.3 ทักษะด้านภาษาและความสามารถในการสื่อสาร
 - 2.3.1 ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ (Speaking)
 - 1) ความหมายและความสำคัญของการพูด
 - 2) องค์ประกอบของการพูด
 - 3) ระดับความสามารถในการพูด
 - 2.3.2 ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ (Listening)
 - 1) ความหมายและความสำคัญของการฟัง
 - 2) องค์ประกอบของการฟัง
 - 3) ระดับความสามารถในการฟัง

2.3.3 ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ (Reading)

- 1) ความหมายและความสำคัญของการอ่าน
- 2) องค์ประกอบของการอ่าน
- 3) ระดับความสามารถในการอ่าน

2.3.4 ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ (Writing)

- 1) ความหมายและความสำคัญของการเขียน
- 2) องค์ประกอบของการเขียน
- 3) ระดับความสามารถในการเขียน

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3. วรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับประชาคมอาเซียน

- 3.1 ความหมายและความสำคัญของประชาคมอาเซียน
- 3.2 ความเป็นมาและวัตถุประสงค์การจัดตั้งประชาคมอาเซียน
- 3.3 การพัฒนาการของประชาคมอาเซียน
- 3.4 องค์ประกอบของประชาคมอาเซียน
 - 3.4.1 ประชาคมการเมืองความมั่นคงอาเซียน
 - 3.4.2 ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน
 - 3.4.3 ประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน
- 3.5 กฎบัตรอาเซียน
- 3.6 ประโยชน์ที่ได้รับจากการรวมตัวเป็นประชาคมอาเซียน

1. วรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับเจตคติ

1.1 ความหมายของเจตคติ

คำว่า “เจตคติ” หรือ “ทัศนคติ” ต่างก็มีความหมายเดียวกัน ซึ่งในภาษาอังกฤษมีความหมายตรงกับคำว่า “Attitude” เดิมใช้คำว่า ทัศนคติ แต่ได้เปลี่ยนเป็น เจตคติ โดยความเห็นชอบของราชบัณฑิตยสถาน ทั้งนี้ได้มีผู้ให้คำจำกัดความของคำว่า เจตคติ ไว้ ดังนี้

ซีระพร อุวรรณโณ (2533 : 434) ได้กล่าวว่า พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2525: 235) ได้ให้ความหมายว่า “เจตคติ” อ่านว่า เจตะคติ หมายถึงท่าทีหรือความรู้สึกของบุคคลต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด และตรงกับคำในภาษาอังกฤษว่า Attitude คำภาษาอังกฤษดังกล่าวก็มาจากคำในภาษาละตินว่า Aptitudin หรือ Aptitudo ซึ่งหมายถึงความพร้อมหรือแนวโน้มที่จะทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด

รังสรรค์ คำปลิว (2542: 7) ได้กล่าวว่า เจตคติ ก็คือ การลงความเห็นของความรู้ จากที่ได้รับรู้ว่า สิ่งใด คนใด สถานการณ์ใด สถาบันใด ตัวใด ดีหรือไม่ดี เพียงใด

สมมาตร อนุสกุล (2544: 6) ได้กล่าวว่า เจตคติ คือ แนวโน้มที่มีอิทธิพลต่อ พฤติกรรมและตอบสนองต่อสิ่งเร้า ซึ่งอาจเป็นได้ทั้งคน วัตถุสิ่งของ ความคิดหรือสภาพการณ์ต่างๆ ที่อาจเป็นในลักษณะบวกหรือลบ ฟังพอใจหรือไม่พอใจก็ได้

ขนิษฐา ไพโรจน์ (2544: 8) ได้กล่าวว่า เจตคติ คือ ความรู้สึก หรือท่าทีของบุคคลที่มีต่อบุคคล วัตถุ สิ่งของหรือเป็นสภาวะความพร้อมของจิตใจ เกิดการเรียนรู้และสะสมจาก ประสบการณ์ สภาวะความพร้อมจะเป็นตัวกำหนดทิศทาง หรือเป็นตัวกระตุ้นปฏิกิริยาตอบสนองของบุคคลต่อสิ่งต่างๆ หรือสถานการณ์ที่เกี่ยวข้อง เป็นไปในทำนองที่ฟังพอใจ หรือไม่ฟังพอใจ เห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วย

สุดธิดา เลิศรัตนวงศ์ (2544: 6) ได้กล่าวว่า เจตคติ หมายถึง ความรู้สึก ความเชื่อ และท่าทีของบุคคลที่มีต่อบุคคล สิ่งของ หรือสถานการณ์ต่างๆรอบตัว ซึ่งอาจจะเป็นความรู้สึก ในทางที่ชอบ หรือไม่ชอบ และพร้อมที่จะตอบสนองหรือแสดงออกมาตามความรู้สึกของบุคคล นั้นๆ และไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้โดยง่าย

นภาพร พงษ์สุวรรณ (2545: 5) ได้กล่าวว่า เจตคติ คือ แนวโน้มที่มีอิทธิพลต่อ พฤติกรรมและการตอบสนองต่อสิ่งเร้า ซึ่งอาจเป็นลักษณะบวกหรือลบ ฟังพอใจหรือไม่ฟังพอใจก็ได้

สุภัทยา ทวีศรี (2545 : 7) ได้กล่าวว่า เจตคติ หมายถึง ความรู้สึกหรือความคิดเห็น ของบุคคลที่มีต่อบุคคล วัตถุ สิ่งของ สถานการณ์ต่างๆ ในการที่จะชอบหรือไม่ชอบ การยอมรับ หรือไม่ยอมรับ เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย อันเนื่องมาจากการรับรู้ การเรียนรู้ทางสังคม หรือจาก ประสบการณ์ที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมสนองตอบต่อสิ่งแวดล้อมหรือสิ่งเร้า และสามารถ เปลี่ยนแปลงได้

อุษณีย์ วิสิทธิ์ (2546: 13) ได้กล่าวว่า เจตคติ หมายถึง ความคิด ความรู้สึกและ แนวโน้มของการแสดงพฤติกรรมออกมาในลักษณะใดลักษณะหนึ่งต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ถ้าแสดงออก ในทางสนับสนุนเมื่อมีความรู้สึกเห็นดีเห็นชอบต่อสิ่งนั้นในทางบวก คือ เจตคติที่ดี ถ้าแสดงออก ไม่เห็นด้วยในทางลบ คือ เจตคติที่ไม่ดี และเจตคติของบุคคลสามารถเปลี่ยนแปลงได้ ซึ่งเป็นผลมา จากการเรียนรู้

ขชล รัตนกิจ (2548: 33) ได้กล่าวว่า เจตคติ หมายถึง ความรู้สึกที่บุคคลมีต่อสิ่ง หนึ่งสิ่งใด ซึ่งความรู้สึกนั้นอาจจะเป็นไปทางที่ฟังพอใจหรือไม่ฟังพอใจก็ได้ และสามารถแสดง ออกมาในรูปของพฤติกรรมหรือการกระทำ

ชื่นใจ คงวิจิตรวงศ์ (2548: 7) ได้กล่าวว่า เจตคติ หมายถึง ความรู้สึกหรือความคิดเห็นของบุคคลที่มีต่อบุคคล วัตถุสิ่งของ สถานการณ์ต่างๆ ในการที่จะชอบหรือไม่ชอบ การยอมรับหรือไม่ยอมรับ อันเนื่องมาจากการรับรู้ การเรียนรู้ทางสังคม หรือจากประสบการณ์ที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรม สนองตอบต่อสิ่งแวดล้อม หรือสิ่งเร้าและสามารถเปลี่ยนแปลงได้

สุคนธ์ มุลประหัส (2548: 9) ได้กล่าวว่า เจตคติ หมายถึง ความรู้เชิงประเมินค่าของบุคคลเกี่ยวกับสิ่งนั้น คือ ถ้ารู้ว่าสิ่งนั้นมีประโยชน์ หรือมีโทษมากน้อยเพียงใด จะเกิดความรู้สึกชอบไม่ชอบ พอใจ ไม่พอใจ สิ่งนั้น บุคคลนั้นจะมีความพร้อมที่จะกระทำ หรือมีแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรมต่อสิ่งนั้นไปในทางที่สอดคล้องกับความชอบ ไม่ชอบ พอใจ ไม่พอใจของตนต่อสิ่งนั้น

พรนพิน อินตะ (2549: 40) ได้กล่าวว่า เจตคติ หมายถึง ความคิด ความรู้สึก ทั้งทางบวกและทางลบของบุคคลที่แสดงออกต่อสิ่งเร้า ซึ่งอาจเป็นทั้งคน วัตถุ สิ่งของ หรือสภาพการณ์ต่างๆ

ชนันท์ ช่มอาวุธ (2549: 47) ได้กล่าวว่า เจตคติ หมายถึง ความรู้สึก ทำที หรือความโน้มเอียงทางจิตใจของนักเรียนที่มีต่อสิ่งต่างๆ อันเกิดจากการเรียนรู้และประสบการณ์ ซึ่งทำให้พร้อมที่จะแสดงพฤติกรรมตอบสนองสิ่งแวดล้อมหรือสิ่งเร้าต่างๆ ไปในทางบวก ทางลบหรือเป็นกลาง และเจตคติของนักเรียนที่มีต่อสิ่งใดๆนั้นสามารถสร้างและเปลี่ยนแปลงได้

รุจินันท์ ภาศกิติ (2553: 41) ได้กล่าวว่า เจตคติ เป็นพฤติกรรมหรือความรู้สึกทางด้านจิตใจที่มีต่อสิ่งเร้าใดสิ่งเร้าหนึ่งในสังคม รวมทั้งเป็นความรู้สึกที่เกิดจากการเรียนรู้ เกี่ยวกับสิ่งเร้าหรือเกี่ยวกับประสบการณ์ใดเรื่องใดเรื่องหนึ่ง

จากคำจำกัดความของเจตคติดังกล่าวข้างต้น กล่าวสรุปได้ว่า เจตคติ หมายถึง ความคิดเห็นหรือความรู้สึกภายในของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้าต่างๆ ว่าชอบหรือไม่ชอบ พอใจหรือไม่พอใจ การยอมรับหรือไม่ยอมรับ ซึ่งบุคคลนั้นสามารถแสดงออกให้เห็น ได้ต่อด้านความคิด ด้านความรู้สึก และด้านพฤติกรรม

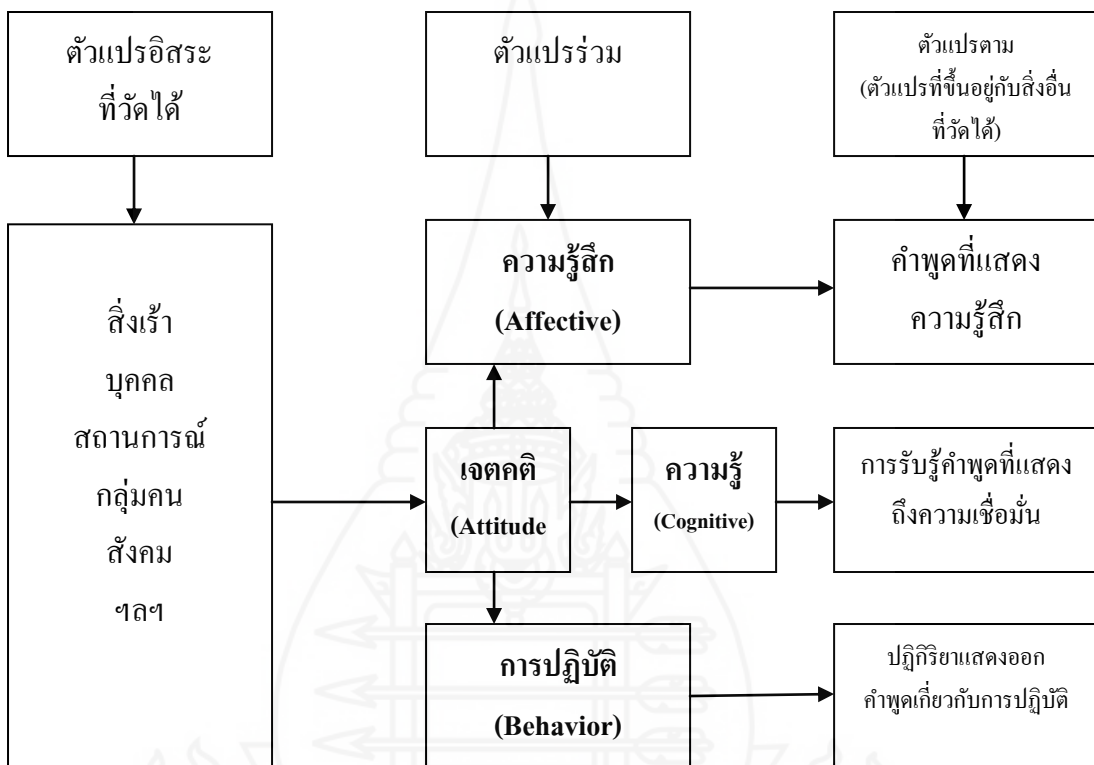
1.2 องค์ประกอบของเจตคติ

เชฟเวอร์ (Shaver, 1977: 168-170) (อ้างถึงใน สุพล บุตรปาน 2551: 16) ได้กล่าวว่า เจตคติดี้องค์ประกอบอยู่ 3 ด้าน คือ

1. องค์ประกอบด้านความรู้ (Cognitive Component) หมายถึง การรับรู้ของบุคคลที่เกี่ยวกับวัตถุ หรือเหตุการณ์ต่างๆ รวมทั้งความเชื่อของบุคคลที่มีต่อสิ่งนั้นด้วย
2. องค์ประกอบด้านความรู้สึก (Affective Component) หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้าที่เขาเรียนรู้ อาจเป็นไปในทางที่ดีหรือไม่ดี ถ้าบุคคลมีความรู้สึกไม่ติดต่อกับบุคคลก็จะไม่ชอบสิ่งนั้นเช่นกัน หากบุคคลมีความรู้สึกที่ดีต่อสิ่งใดก็จะเกิดความชอบต่อสิ่งนั้น

3. องค์ประกอบทางด้านแนวโน้มพฤติกรรม (Behavioral Component) หมายถึง ความโน้มเอียงของบุคคลที่จะแสดงพฤติกรรมให้สอดคล้องกับความรู้สึกรับหรือไม่ยอมรับ ปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติ

ทริแอนด์ (Triandis, 1971: 3) (อ้างถึงใน อุษณีย์ วิสิทธิ์ 2546: 14) ได้แบ่งองค์ประกอบของเจตคติ ได้ตามรูปภาพ 2.1 ดังนี้

ภาพที่ 2.1 องค์ประกอบของเจตคติของทริแอนด์ (Triandis, 1971: 3)

กล่าวสรุปได้ว่า เจตคติของบุคคลที่มีต่อบุคคลหนึ่งบุคคลใด หรือสิ่งหนึ่งสิ่งใด ต้องมีองค์ประกอบหลักของเจตคติ 3 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) องค์ประกอบด้านความคิด หมายถึง การรับรู้และความเข้าใจที่มีต่อสิ่งเรานั้นๆ 2) องค์ประกอบด้านความรู้สึก หมายถึง การชอบหรือไม่ชอบ การสนใจหรือไม่สนใจ การยอมรับหรือไม่ยอมรับที่มีต่อสิ่งเรานั้นๆ และ 3) องค์ประกอบทางด้านแนวโน้มพฤติกรรม หมายถึง การแสดงออกต่อเจตคติอย่างแท้จริง โดยการเลือกปฏิบัติต่อสิ่งเรานั้นๆ

1.3 ความสำคัญของเจตคติ

นักจิตวิทยา และนักวิชาการได้เสนอแนวคิดที่แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของเจตคติไว้หลายด้าน ดังนี้

เฟสทิงเจอร์ (Festinger, 1957) (อ้างถึงใน อุษณีย์ วิสิทธิ์, 2546: 15) ได้กล่าวว่าเจตคติที่เปลี่ยนไปว่ามนุษย์ไม่สามารถทนต่อความขัดแย้งได้ จึงเปลี่ยนเจตคติต่อสิ่งนั้นเสียใหม่ให้สอดคล้องกับความพึงพอใจของตน เช่น เจตคติทางอาชีพ ดังนั้น เจตคติที่ดีทางอาชีพจึงมีผลต่อความสำเร็จในการประกอบอาชีพของบุคคลด้วย

สุชา จันทร์อม (2541) (อ้างถึงใน ชนนท์ ช่มอาวุธ 2549: 48) ได้กล่าวถึงความสำคัญของเจตคติไว้ว่า เจตคติมีความสำคัญต่อการอยู่ร่วมกันในสังคมเป็นอย่างมาก บุคคลที่มีเจตคติที่ดีต่อบุคคลใด วัตถุใด เหตุการณ์ใดหรือเรื่องใด บุคคลนั้นก็จะไม่รังเกียจสิ่งเหล่านั้น เช่น นักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อครูผู้สอน นักเรียนคนนั้นก็จะชอบเรียนกับครู ครูก็จะสอนด้วยความสะดวก ซึ่งก็ให้เกิดประโยชน์เป็นอันมากต่อการเรียนการสอน

รัศมี ทิมาบุตร (2542) (อ้างถึงใน สุคนธ์ มูลประหัต, 2548: 9) ได้กล่าวว่าเจตคติเป็นความรู้สึก หรือความคิดเห็นของบุคคลซึ่งทำให้บุคคลพร้อมที่จะมีพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งตามความรู้สึกด้วยความพึงพอใจหรือไม่พึงพอใจก็ได้ และองค์ประกอบที่จะรวมกันเป็นเจตคติ คือ ความคิด ความรู้สึก และการปฏิบัติตามเจตคติที่เกิดขึ้น

นวรรตน์ ปลื้มสติ (2544) (อ้างถึงใน อุษณีย์ วิสิทธิ์, 2546: 13) ได้กล่าวว่าเจตคติหมายถึง ความคิด ความรู้สึก และความเชื่อมั่นของบุคคลที่มีต่อประสบการณ์หรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่บุคคลได้รับ โดยมีแนวโน้มที่จะตอบสนองหรือแสดงพฤติกรรมออกมาในลักษณะใดลักษณะหนึ่งคือ ทางบวก หรือเจตคติที่ดี อีกลักษณะหนึ่ง คือ ทางลบ หรือเจตคติไม่ดี

อุษณีย์ วิสิทธิ์ (2546 : 15) ได้กล่าวว่า เจตคติต่ออาชีพมีความสำคัญต่อความรู้สึกนึกคิด และแนวโน้มการเกิดพฤติกรรมต่างๆ รวมทั้งมีความสำคัญต่อการเลือกอาชีพและความสำเร็จในการประกอบอาชีพของแต่ละบุคคล ดังนั้น เพื่อให้สอดคล้องกับภาวะทางเศรษฐกิจและสังคมในปัจจุบัน การส่งเสริมเจตคติในการประกอบอาชีพอิสระให้แก่เด็กและเยาวชน จึงเป็นสิ่งที่ผู้เกี่ยวข้องในการพัฒนาเด็กและเยาวชนควรตระหนักและสนับสนุนให้เกิดเจตคติทางบวกต่ออาชีพอิสระ

สุคนธ์ มูลประหัต (2548: 11) ได้กล่าวไว้ว่า เจตคติสามารถทำนายแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรมได้

กล่าวสรุปได้ว่า เจตคติ มีความสำคัญต่อความคิด ความรู้สึก และแนวโน้ม พฤติกรรมต่างๆของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้าต่างๆ ซึ่งบุคคลนั้นจะแสดงออกได้ทั้งทางบวก หรือทางลบ ที่มีผลมาจากการเรียนรู้และประสบการณ์ของบุคคลนั้นๆ

1.4 ลักษณะสำคัญของเจตคติ

ขนิษฐา ไพโรจน์ (2544: 11-12) ได้กล่าวถึง ลักษณะสำคัญของเจตคติไว้ 7 ประการ ดังนี้

1. เจตคติเกิดจากประสบการณ์ สิ่งเร้าต่างๆรอบตัว บุคคล การอบรมเลี้ยงดู การเรียนรู้ขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดเจตคติ แม้ว่าประสบการณ์ที่เหมือนกันก็จะมีเจตคติที่แตกต่างกันได้ ด้วยสาเหตุหลายประการ เช่น สติปัญญา อายุ เป็นต้น
2. เจตคติเป็นการเตรียมหรือความพร้อมในการตอบสนองต่อสิ่งเร้า เป็นการเตรียมความพร้อมภายในของจิตใจมากกว่าภายนอกที่สังเกตได้สภาวะความพร้อมที่จะตอบสนองมีลักษณะที่ซับซ้อนของบุคคลที่จะชอบหรือไม่ชอบ ยอมรับหรือไม่ยอมรับ และจะเกี่ยวข้องกับอารมณ์ด้วย เป็นสิ่งที่อธิบายไม่ค่อยจะได้และบางครั้งไม่ค่อยมีเหตุผล
3. เจตคติมีทิศทางของการประเมิน ทิศทางของการประเมิน คือ ลักษณะความรู้สึกหรืออารมณ์ที่เกิดขึ้น ถ้าเป็นการรู้สึกหรือประเมินว่า ชอบ พอใจ เห็นด้วย ก็คือเป็นทิศทางในทางที่ดี เรียกว่า เป็นทิศทางในทางบวก และถ้าประเมินออกมาในทางไม่ดี เช่น ไม่ชอบ ไม่พอใจ ก็มีทิศทางในทางลบ เจตคติทางลบไม่ได้หมายความว่าไม่ควรมีเจตคตินั้น แต่เป็นเพียงความรู้สึกในทางที่ไม่ดี เช่น เจตคติในทางลบต่อการคดโกงต่อการเล่นการพนัน การมีเจตคติในทางบวกก็ไม่ได้หมายถึง เจตคติที่ดีและพึงปรารถนา เช่น เจตคติทางบวกต่อการโกหกการสูบบุหรี่ เป็นต้น
4. เจตคติมีความเข้ม คือ ปริมาณมากน้อยของความรู้สึก ถ้าชอบมากหรือไม่เห็นด้วยอย่างมาก ก็แสดงว่ามีความเข้มสูง ถ้าไม่ชอบเลยหรือเกลียดที่สุด ก็แสดงว่ามีความเข้มสูง ไปอีกทางหนึ่ง
5. เจตคติมีคงทน เจตคติเป็นสิ่งที่บุคคลยึดมั่นถือมั่น และมีส่วนในการกำหนดพฤติกรรมของคนนั้น การยึดมั่นในเจตคติต่อสิ่งใด ทำให้การเปลี่ยนแปลงเจตคติเกิดขึ้นได้ยาก
6. เจตคติมีทั้งพฤติกรรมภายในและพฤติกรรมภายนอก พฤติกรรมภายใน เป็นสภาวะทางจิตใจซึ่งหากไม่ได้แสดงออกก็ไม่สามารถจะรู้ได้ว่าบุคคลนั้นมีเจตคติอย่างไรในเรื่องนั้น เจตคติที่เป็นพฤติกรรมภายนอกจะแสดงออกเนื่องจากถูกกระตุ้น และการกระตุ้นนี้ยังมีสาเหตุอื่นๆร่วมอยู่ด้วย เช่น บุคคลแสดงความไม่ชอบด้วยการดูคำคนอื่น นอกจากไม่ชอบคนนั้นแล้วอาจจะเป็นเพราะถูกทำทายนก่อน

7. เจตคติจะต้องมีสิ่งเร้าจึงมีการตอบสนองขึ้น แต่ก็ไม่จำเป็นว่า เจตคติที่แสดงออกจากพฤติกรรมภายในและพฤติกรรมภายนอกจะตรงกัน เพราะก่อนแสดงออกบุคคลนั้นปรับปรุงให้เหมาะสมกับสถานการณ์ของสังคมแล้วจึงแสดงออกเป็นพฤติกรรมภายนอก

ชาติชาย พิทักษ์ธนาคม (2544 : 96) ได้กล่าวว่า นักจิตวิทยาได้จำแนกทัศนคติออกเป็น 2 ประเภท คือ 1) ทัศนคติทางบวก (Positive Attitude) คือ ความรู้สึกที่ดีงาม ที่ชอบ ที่อยาก มีความสัมพันธ์กับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง และ 2) ทัศนคติทางลบ (Negative Attitude) คือ ความรู้สึกที่ไม่ดี ไม่ชอบ ไม่อยากมีความสัมพันธ์กับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

กล่าวสรุปได้ว่า ลักษณะสำคัญของเจตคติ เป็นสภาพการณ์ทางจิตใจที่มีต่อด้านความคิด ด้านความรู้สึกอยู่ในตัวบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด ที่เป็นได้ทั้งในทางบวกหรือทางลบ โดยสภาพการณ์ทางจิตใจจะเป็นตัวกำหนดต่อด้านพฤติกรรมของบุคคลนั้น ซึ่งสภาพการณ์ทางจิตใจนี้สามารถเกิดได้จากการเรียนรู้ หรือจากประสบการณ์

1.5 การเกิดเจตคติ

สุชา จันทร์เอม และสุรางค์ จันทร์เอม (2518: 100 - 101) (อ้างถึงใน อุษณีย์ วิสิทธิ์, 2546: 16) ได้สรุปแนวความคิดเกี่ยวกับเจตคติว่ามีธรรมชาติและลักษณะที่สำคัญดังต่อไปนี้

1. เจตคติเป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้ หรือเกิดจากประสบการณ์ของบุคคลไม่ใช่เป็นสิ่งที่ติดตัวมาแต่กำเนิด คนเราได้รับเจตคติจากประสบการณ์ต่างๆ ในชีวิตบางครั้งยังได้รับแบบอย่างซึ่งเริ่มตั้งแต่เด็กๆ ยังอยู่ในวัยที่มีอายุน้อยๆ สิ่งต่างๆรอบตัวเด็ก เช่น บิดา มารดา สัตว์เลี้ยงต่างๆ ตลอดจนเพื่อนฝูงของเด็ก มีอิทธิพลต่อการสร้างเจตคติของเด็กในระยะเริ่มต้นทั้งสิ้น

2. บุคคลแต่ละคนย่อมมีเจตคติต่อสถานการณ์เดียวกัน หรือต่อบุคคลเดียวกัน แตกต่างกันไปได้หลายลักษณะแล้วแต่ประสบการณ์ของบุคคลนั้น

3. เจตคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งนั้น อาจเป็นสิ่งที่ถาวรตลอดไปหรือชั่วคราวก็ได้ เจตคติบางอย่างอยู่ในสภาพไม่มั่นคงก็พร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงได้ ส่วนเจตคติที่มั่นคงถาวรย่อมมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมและบุคลิกภาพของบุคคลมาก ครูมีอิทธิพลทำให้เด็กเปลี่ยนเจตคติไปในทางที่พึงประสงค์ได้เช่นเดียวกัน

ธีระพร อุวรรณโณ (2521 : 1-17) (อ้างถึงใน สุคนธ์ มูลประหัส, 2548: 12) กล่าวไว้ดังนี้

1. อิทธิพลของพ่อ แม่ อาจเรียกได้ว่าเป็นแหล่งที่มีอิทธิพลสูงสุด โดยเฉพาะเด็กก่อนวัยเรียน เด็กจะพัฒนาค่านิยม ความเชื่อ และความรู้สึกนึกคิดขึ้นมาในกรอบของครอบครัวซึ่งมีพ่อแม่เป็นหลัก

2. อิทธิพลกลุ่มต่างๆ ในโรงเรียน ครูและเพื่อนจะมีอิทธิพลต่อการสร้างเจตคติของเด็ก โรงเรียนที่วางระเบียบ กฎเกณฑ์ให้นักเรียนปฏิบัติ หรือหนังสือที่ใช้ในการเรียนการสอน จะมีอิทธิพลต่อการสร้างเจตคติของเด็กไม่น้อย นักเรียนที่มีครูเป็นแบบอย่างที่ดี การพัฒนาเจตคติก็น่าจะเป็นไปในทางที่ดี

3. อิทธิพลจากประสบการณ์ส่วนตัว ประสบการณ์ที่รุนแรง หรือกระทบกระเทือนต่อจิตใจ หรือประสบการณ์ของความสำเร็จ จะทำให้คนมีเจตคติที่แตกต่างกันไป

4. อิทธิพลจากสื่อมวลชน เช่น วิทยุ โทรทัศน์ จะมีผลต่อการเกิดและการเปลี่ยนแปลงเจตคติ

สุชา จันทร์เอม (2539 : 244-245) (อ้างถึงใน สมมาตร อนุสกุล, 2544: 6) ได้กล่าวไว้ 4 ประการได้แก่

1. วัฒนธรรม (Culture) วัฒนธรรมมีอิทธิพลต่อชีวิตของบุคคลทุกคนตั้งแต่เกิดจนกระทั่งตายไปทีเดียว วัฒนธรรมของชาติต่างๆ แตกต่างกันไป เริ่มจากครอบครัว โรงเรียน วัด สถาบัน อื่นๆ ในสังคม วิทยุโทรทัศน์ สื่อมวลชนต่างๆมีอิทธิพลต่อการสร้างทัศนคติทั้งสิ้น เช่น คนไทยนับถือผู้สูงอายุ หรือ เรียกว่า นับถือวิทยุ คนโดยส่วนใหญ่จะนอบน้อมและให้ความเกรงใจต่อผู้สูงอายุ ไปพบที่ใด แม้ไม่รู้จักกันก็เรียก ลุง ป้า น้า อา เป็นต้น นับว่าเป็นสิ่งดี ที่ก่อให้เกิดความอบอุ่นทั้งผู้เรียกและผู้ถูกเรียกอย่างยิ่ง

2. ครอบครัว (Family) ครอบครัวเป็นแหล่งแรกที่อบรมให้เด็กเรียนรู้การสมาคมต่างๆ จึงมีอิทธิพลมากที่สุดในการสร้างทัศนคติให้แก่เด็ก ตลอดจนการปลูกฝังทัศนคติในการดำเนินชีวิตให้แก่บุตรของตน ทั้งนี้เพราะเด็กมักเลียนแบบและเชื่อฟังพ่อแม่อยู่แล้ว มีผู้สำรวจพบว่าทัศนคติของพ่อแม่กับลูกคล้ายคลึงกันมาก

3. กลุ่มเพื่อน (Social Groups) เด็กที่จากบิดามารดาอยู่กับกลุ่มเพื่อนตั้งแต่เล็กๆ จะได้รับอิทธิพลต่างๆจากกลุ่มเพื่อนมาทีเดียว ทั้งนี้เพราะเด็กต้องการการยอมรับจากเพื่อน ต้องการคำแนะนำและความช่วยเหลือจากเพื่อนฝูง นั่นคือเด็กต้องการมีมิตรนั่นเอง

4. บุคลิกภาพ (Personality) ลักษณะบุคลิกภาพมีความสัมพันธ์หรือมีอิทธิพลต่อทัศนคติของบุคคลมากเช่นกัน พวกที่ชอบออกสังคม พวกหนีสังคม พวกที่ชอบสร้างจุดเด่น หรือพวกอ่อนน้อมจะมีทัศนคติไม่เหมือนกัน

กล่าวสรุปได้ว่า การเกิดเจตคติในตัวบุคคลนั้นสามารถเกิดได้จากหลายปัจจัยด้วยกัน แต่ปัจจัยหลักหรือแหล่งที่มีอิทธิพลต่อการเกิดเจตคตินั้น ประกอบด้วย 4 แหล่งคือ 1) ครอบครัว หมายถึง สมาชิกในครอบครัว 2) บุคคลที่พบปะด้วย หมายถึง เพื่อนหรือบุคคลที่มีความสำคัญต่อตนเอง 3) สื่อสารมวลชน หมายถึง หนังสือพิมพ์ นิตยสาร วิทยุ โทรทัศน์ ภาพยนตร์

สารคดี และสิ่งที่ใช้ในการเผยแพร่ข่าวหรือการโฆษณา และ 4) ประสบการณ์ของแต่ละบุคคล หมายถึง ประสบการณ์ต่างๆในอดีตของบุคคลนั้นๆ

1.6 การเปลี่ยนแปลงเจตคติและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

1.6.1 การเปลี่ยนแปลงเจตคติ

ปรีชาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2539) (อ้างถึงใน พรนพิน อินต๊ะ, 2549: 45)

ได้กล่าวว่า เจตคติเกิดจากการมีประสบการณ์ทั้งทางตรงและทางอ้อม หากประสบการณ์ที่เราได้รับเพิ่มเติมแตกต่างจากประสบการณ์เดิม เราอาจเปลี่ยนเจตคติเดิมได้ การเปลี่ยนเจตคติมี 2 ทาง คือ

1. การเปลี่ยนไปในทางเดียวกัน (Congruent Change) หมายถึง เจตคติเดิมของบุคคลที่เป็นไปในทางบวกก็จะเป็นไปในทางบวกเพิ่มขึ้นด้วย แต่ถ้าเจตคติเป็นไปในทางลบก็จะเพิ่มมากขึ้นในทางลบ เช่น เคยชอบบุคคลคนนี้ก็ชอบมากขึ้นกว่าเดิม หรือในทางตรงข้ามเคยเกลียดคนคนนี้ก็เกลียดเพิ่มมากขึ้น

2. การเปลี่ยนแปลงไปคนละทาง (Incongruent Change) หมายถึง การเปลี่ยนแปลงเจตคติเดิมของบุคคลเป็นไปในทางตรงข้าม จากเจตคติทางบวกจะเปลี่ยนเป็นในทางลบ หรือถ้าเป็นไปในทางลบก็จะเปลี่ยนไปในทางบวก เช่น เคยชอบคนคนนี้นี้มากก็จะเปลี่ยนเป็นไม่ชอบ เป็นต้น

พรนพิน อินต๊ะ (2549: 45) ได้กล่าวว่า การเปลี่ยนเจตคติมีการเปลี่ยนแปลงไปในทางเดียวกันและการเปลี่ยนแปลงไปคนละทาง มีหลักการว่า เจตคติที่เปลี่ยนไปในทางเดียวกันจะเปลี่ยนได้ง่ายกว่าเจตคติที่เปลี่ยนแปลงไปคนละทาง การเปลี่ยนแปลงเจตคติจะเกี่ยวข้องกับปัจจัยต่อไปนี้

1. ความขจัดสุด (Extremeness) เจตคติที่อยู่ปลายสุดจะเปลี่ยนแปลงได้ง่ายกว่าเจตคติที่ไม่รุนแรงนัก เช่น ความรักที่สุด ความเกลียดที่สุด จะเปลี่ยนแปลงได้ง่ายกว่าความรักและความเกลียดที่ไม่มากนัก
2. ความซับซ้อน (Multiplicity) เจตคติที่เกิดจากสาเหตุเดียวจะเปลี่ยนได้ง่ายกว่าที่เกิดจากหลายๆสาเหตุ หรือที่ไม่สามารถบอกได้ว่าเกิดจากสาเหตุใด
3. ความคงที่ (Consistency) เจตคติที่มีลักษณะคงที่ หมายถึง เจตคติที่เป็นความเชื่อฝังใจ จะเปลี่ยนยากกว่าเจตคติทั่วไป เช่น ความรักชาติ ความศรัทธาในศาสนา จะเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงได้ยาก
4. ความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่อง (Interconnectedness) เจตคติที่มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันและโดยเฉพาะที่เป็นในทางเดียวกันจะเปลี่ยนแปลงได้ง่ายกว่าเจตคติที่มีความสัมพันธ์ไปในทางตรงกันข้าม เช่น เจตคติที่มีต่อศาสนา เกี่ยวเนื่องกับบิดามารดาอุทิศตนเพื่อศาสนา

5. ความแข็งแกร่งและจำนวนความต้องการ (Strong and Number of Wants Served) หมายถึง เจตคติที่มีความจำเป็นและความต้องการในระดับสูง จะเปลี่ยนได้ยากกว่าเจตคติที่ไม่แข็งแกร่งและไม่อยู่ในความต้องการ

6. ความเกี่ยวข้องกับค่านิยม (Centrality of Relate Value) เจตคติหลายเรื่องเกี่ยวกับค่านิยม ความเชื่อว่าค่านิยมนั้นดีน่าปรารถนาและเจตคตินั้นสืบเนื่องจากค่านิยม ขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมเปลี่ยนแปลงได้ยาก

ชาติชาย พิทักษ์ธนาคม (2544 : 100) ได้กล่าวว่า ทักษะเป็นสิ่งที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ แต่จะต้องอาศัยเวลาพอสมควรทั้งนี้เพราะในการสร้างทัศนคติแต่ละเรื่องส่วนใหญ่แล้วต้องใช้เวลาในการสั่งสมอยู่นานพอสมควรดังนั้น ในการที่จะเปลี่ยนจึงต้องอาศัยเวลาเช่นกัน หลักที่สามารถใช้ในการเปลี่ยนทัศนคติของบุคคลมี ดังนี้

1. สร้างตัวเลียนแบบ (Identification Figure) ที่เหมาะสมให้กับผู้ที่เราต้องการเปลี่ยนทัศนคติ ลักษณะที่สำคัญของตัวเลียนแบบ เช่น

ต้องเป็นบุคคลที่ผู้นั้นสามารถฟังพาอาศัยได้

ต้องเป็นบุคคลที่สำคัญในชีวิตของผู้นั้น

ต้องเป็นบุคคลที่ผู้นั้นยกย่องเชื่อถือ

ต้องเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียง มีศักดิ์ศรี มีบารมีพอที่จะทำให้ผู้นั้นเชื่อถือได้

ต้องเป็นบุคคลที่มีความอบอุ่น มีลักษณะเป็นกันเอง และมีความเข้าใจกัน

เป็นต้น

2. ใช้วิธีการพูด หรือการสื่อสาร (Communication) เพื่อเปลี่ยนแปลงทัศนคตินักจิตวิทยาได้อธิบายว่าการพูดเพื่อเปลี่ยนทัศนคตินั้นมีได้ 2 วิธีคือ

2.1 การพูดโดยอ้างเหตุผล (Logical Argument) การพูดชักจูงเพื่อเปลี่ยนทัศนคติของบุคคลวิธีนี้จะต้องเป็นการพูดโดยเสนอข้อเท็จจริงทั้งในส่วนดีและไม่ดี เพื่อให้ผู้นั้นใช้เป็นข้อมูลในการตัดสินใจเลือกด้วยตนเอง

2.2 การพูดเร้าอารมณ์ (Emotional Appeal) การพูดในลักษณะนี้มักจะพูดโดยเน้นเพียงด้านเดียว และพยายามเสนอเหตุผลเพียงด้านเดียว การชักจูงในลักษณะนี้อาจจะทำให้คนคล้อยตามได้ง่าย แต่อาจเกิดผลเสียถ้าผู้นั้นมารู้เหตุผลอีกด้านหนึ่งในภายหลัง

3. ใช้วิธีการจัดสถานการณ์และสิ่งแวดล้อมต่างๆ เพื่อเอื้ออำนวยให้เกิดการเปลี่ยนทัศนคติไปในทางที่ต้องการ เช่น การให้เข้าไปมีส่วนร่วม การจัดกิจกรรม การเล่นบทบาทสมมุติ (Role Playing) เป็นต้น

กล่าวสรุปได้ว่า เจตคติสามารถเปลี่ยนแปลงได้แต่ต้องอาศัยระยะเวลาในการเปลี่ยนแปลง ปัจจัยหรือแหล่งที่มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงเจตคตินั้น ควรเป็นแหล่งเดียวกับแหล่งที่เจตคตินั้นได้เกิดขึ้นในตัวบุคคล ประกอบด้วย 4 แหล่งคือ 1) ครอบครัว หมายถึง สมาชิกในครอบครัว 2) บุคคลที่พบปะด้วย หมายถึง เพื่อนหรือบุคคลที่มีความสำคัญต่อตนเอง 3) สื่อสารมวลชน หมายถึง หนังสือพิมพ์ นิตยสาร วิทยุ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ สารคดี และสิ่งที่ใช้ในการเผยแพร่ข่าวหรือการโฆษณา และ 4) ประสบการณ์ของแต่ละบุคคล หมายถึง ประสบการณ์ต่างๆของบุคคลนั้นๆ โดยบุคคลนั้นต้องมีเจตคติในทางบวกกับสิ่งที่ต้องการเปลี่ยน

1.6.2 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงเจตคติ

สுகนธ์ มูลประหัส (2548: 16-18) ได้กล่าวว่า ได้มีผู้เสนอทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงเจตคติไว้หลายทฤษฎี ในที่นี้จะนำเสนอเพียงบางทฤษฎีที่เกี่ยวข้องดังนี้

1. ทฤษฎีการมีส่วนร่วม (Active Participation Theory) จากการศึกษาในจิตวิทยาสังคม เจตคติหรือพฤติกรรมจะเปลี่ยนได้ถ้ามีส่วนร่วมในสถานการณ์นั้นๆ ซึ่งทริย์ แอนดิส (Triandis, 1971: 89) ได้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องการทดลองเกี่ยวกับการบริโภคเครื่องในสัตว์ มีกลุ่มการฟังการบรรยายอย่างเดียวกับ กลุ่มที่ฟังการบรรยายและมีกรอภิปรายถึงประโยชน์และหลักโภชนาการ จากการติดตามผล ปรากฏว่ากลุ่มที่มีการฟังบรรยายอย่างเดียวกฎปฏิบัติตามร้อยละสาม ส่วนกลุ่มที่มีการอภิปรายมีการกระทำตามถึงร้อยละสามสิบสอง จะเห็นว่าการมีส่วนร่วมจะมีผลต่อเจตคติของบุคคลมาก ทำให้มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม การมีส่วนร่วมโดยตรง (Active Participation) จะมีการเปลี่ยนแปลงเจตคติได้ยืนยาวกว่าโดยทางอ้อม

2. ทฤษฎีการเสริมแรง (Reinforcement Theory) ฮอฟแลนด์ เจนนิสและเคลลี (Imsko, 1967 : 199-203; Citing Hovland, Janis and Kelly, n.d.) ได้ร่วมกันศึกษาเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงเจตคติโดยยึดหลักของการเสริมแรงว่า เจตคติจะเปลี่ยนแปลงเมื่อบุคคลเปลี่ยนความคิดอันเนื่องมาจากได้รับประสบการณ์ ถ้าบุคคลมีประสบการณ์ที่ดีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เนื่องจากได้รับการเสริมแรงทางบวก บุคคลจะมีเจตคติที่ดีต่อสิ่งนั้น ดังนั้นการเรียนรู้จะเกิดได้มากขึ้นเพียงใด ต้องอาศัยการเสริมแรง นอกจากนี้องค์ประกอบที่ทำให้เกิดความคิดใหม่ๆ ได้แก่ ความสนใจและการยอมรับ ก่อนที่บุคคลจะเกิดความคิดใหม่ๆ จะต้องมีความสนใจในข่าวสารที่ได้รับก่อน เมื่อสนใจก็มีความเข้าใจเกิดขึ้น ยอมรับข่าวสารนั้นๆ การยอมรับขึ้นอยู่กับสิ่งล่อใจ ซึ่งอยู่ในรูปต่างๆกัน เช่น การให้เหตุผลหรือการสื่อสาร ชักจูง (สุภาพร เลาสถิตย์, 2525 : 17)

3. ทฤษฎีเกี่ยวกับความตรงกันหรือความเหมือนกันของความคิด (Theories of Cognitive Consistency) ซึ่ง ไฮเดอร์ (Heider, n.d. ; อ้างถึงใน นวรัตน์ ปลื้มสติ 2544 : 28) ได้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับทฤษฎีนี้ว่า เมื่อนาย ก ชอบ นาย ข ชอบสิ่งของนาย ค มีแนวโน้มจะ

ทำให้ นาย ก ชอบสิ่งของ นาย ค ด้วย ภาวะการณ์ที่สมดุลจะเกิดเมื่อความสัมพันธ์ระหว่าง ส่วนประกอบทั้งสามนี้เป็นไปทางบวก เช่น ข ชอบ ค และ ก ชอบ ค หรืออีกกรณีหนึ่งเมื่อ ความสัมพันธ์ระหว่างสองคู่เป็นไปในทางลบ เช่น ก ไม่ชอบ ค ข ไม่ชอบ ค แต่ ก ชอบ ข และ ในทางตรงกันข้ามภาวะการณ์ที่ไม่สมดุลจะเกิดเมื่อความสัมพันธ์คู่ใดคู่หนึ่งเป็นไปในทางลบหรือ ความสัมพันธ์ระหว่างสามคู่เป็นไปในทางลบ เมื่อเกิดภาวะการณ์ที่ไม่สมดุลมีแนวโน้มที่จะทำให้ เกิดการเปลี่ยนแปลงของความสัมพันธ์ เพื่อให้เกิดภาวะการณ์ที่สมดุล (Balanced Status) ขึ้น

4. ทฤษฎีการขัดแย้งของความคิด (Theory of Cognitive Dissonance)

เฟสทิงเจอร์ (Festinger, 1957) เป็นผู้เสนอทฤษฎี โดยพื้นฐานมาจากความคิดที่ว่าเมื่อใดมนุษย์มี สิ่งขัดแย้งกัน มนุษย์จะพยายามหาทางที่จะขจัดความขัดแย้งนั้นให้หมดไป นั่นคือ เจตคติของบุคคลจะ เปลี่ยนแปลงเมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้นในตัวบุคคล และความขัดแย้งนี้อาจเกิดขึ้น เนื่องจาก ส่วนประกอบของการรับรู้ ส่วนหนึ่งแตกต่างหรือขัดแย้งกับส่วนประกอบของการรับรู้ส่วนอื่นหรือ เกิดขึ้นเมื่อมีการรับรู้ส่วนอื่น หรือเกิดขึ้นเมื่อมีการรับรู้ข้อมูลใหม่ที่ขัดแย้งกับเจตคติหรือความคิดเห็น เดิมของตน เมื่อเกิดความไม่สอดคล้องหรือขัดแย้งก็พยายามปรับให้เกิดความสอดคล้องเพื่อให้ ความคิดสัมพันธ์กับพฤติกรรม หรือเปลี่ยนความคิดให้สัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม หรือพยายามหาข้อมูล สนับสนุนความคิดเดิมของตน หรือหลีกเลี่ยงไม่รับข้อมูลที่ทำให้เกิดความไม่สอดคล้องขึ้น

5. ทฤษฎีการเปลี่ยนแปลงเจตคติโดยการปรับตัวให้เข้ากับสังคม (The Social Judgement Theory of Attitude Change) เซอริฟและคนอื่นๆ (Sherif and Others, 1969) เป็นผู้ นำ ทฤษฎีนี้ ซึ่งเชื่อว่าขบวนการในการปรับตัวของบุคคลนั้นเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม และการเปลี่ยนแปลง เจตคติของบุคคลเกิดจากการเรียนรู้ ซึ่งสัมพันธ์กับหลักเกณฑ์ต่างๆทางสังคมและความรู้สึกนึกคิด เกี่ยวกับตนเอง อัตม โนทัศน์ (Self-concept) เจตคติจะเป็นอย่างไรนั้นขึ้นอยู่กับระดับของการปรับ (Level of Adaptation) ซึ่งอยู่ระหว่างช่วงแห่งการปฏิเสธ (Rejection) ซึ่งเป็นไปตาคความคิด ความรู้สึก ของตนและสังคม และยังมีช่วงแห่งอิสระ (Non Commitment) คือการไม่ผูกมัดในด้าน ใดๆ ซึ่งอยู่ระหว่างช่วงแห่งการยอมรับและช่วงแห่งการปฏิเสธ การยอมรับ การไม่ยอมรับหรือ ปฏิเสธและไม่แน่ใจนี้จะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับระดับของการมีส่วนร่วมและโดยปกติจะแสดงออก ในลักษณะที่เหมาะสมกับสภาวะของสังคม เพื่อจะสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยความเป็นสุข

กล่าวสรุปได้ว่า เจตคติที่มีอยู่ในตัวบุคคลนั้นสามารถเปลี่ยนแปลงได้ โดยอาศัยทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับเจตคติที่ว่าด้วยการให้การเสริมในการมีส่วนร่วม การมีความคิดที่ ตรงกันไปในทางบวกหรือการมีความคิดที่ขัดแย้งกันในทางลบ รวมถึง การมีสภาพแวดล้อม สถานการณ์ และเหตุการณ์ต่างๆที่เปลี่ยนแปลงไป โดยสอดคล้องกับความต้องการการเปลี่ยนแปลง ของบุคคลนั้นๆ

1.7 การวัดเจตคติและประโยชน์ของการวัดเจตคติ

1.7.1 การวัดเจตคติ

นภาพร พงษ์สุวรรณ (2545: 8) ได้กล่าวเกี่ยวกับการวัดเจตคติไว้ว่าการวัดเจตคติทำให้เราเข้าใจเจตคติของบุคคลและสามารถทำนายพฤติกรรมของบุคคลนั้นได้ การวัดเจตคติอาจทำได้ดังนี้คือ

1. ใช้วิธีการสังเกต เป็นการสังเกตพฤติกรรมของบุคคล บุคคลที่พูดภาษาอังกฤษบ่อยๆ อ่านและฟังเทปภาษาอังกฤษเสมอ อาจสรุปได้ว่าบุคคลนั้นมีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษเป็นต้น
2. ใช้วิธีให้ตอบแบบสอบถาม การวัดเจตคตินอกจากใช้การสังเกตแล้ว อาจใช้การตอบแบบสอบถาม เช่น แบบของ Thurstone แบบของ Likert แบบของ Osgood เป็นต้น
3. ใช้วิธีการสัมภาษณ์ การวัดเจตคติวิธีนี้เป็นการสัมภาษณ์ และการสนทนากัน การสัมภาษณ์ถ้ากรสนทนาย่อมจะช่วยให้มองเห็นเจตคติของผู้ถูกสัมภาษณ์ หรือคู่สนทนาได้ ข้อมูลนอกจากจะออกมาในรูปของคำพูดและการกระทำแล้ว ผู้ศึกษายังได้เห็นสีหน้าท่าทางและน้ำเสียงของผู้ถูกศึกษาด้วย ซึ่งให้วินิจฉัยได้ละเอียด

การวัดเจตคติสามารถทำได้หลายวิธี ที่นิยมใช้กันส่วนมากมี 2 วิธี ได้แก่

- 1) วิธีการวัดเจตคติแบบลิเกิร์ต (Likert Method) โดยใช้มาตรวัด (Likert Scale) และ 2) วิธีการวัดเจตคติด้วยวิธีของออสกู๊ด (Osgood) โดยการประเมินค่าต่อสิ่งเร้า ในที่นี้ผู้วิจัยจะขอกล่าวถึงเฉพาะการวัดเจตคติโดยวิธีการใช้มาตรวัดเจตคติแบบลิเกิร์ต (Likert Scale) เท่านั้น ชาติชาย พิทักษ์นามคม (2544 : 101) ได้กล่าวว่า การวัดทัศนคติด้วยวิธีของลิเกิร์ต (Likert Method) เป็นแบบทดสอบที่วัดความรู้สึกและความเชื่อของบุคคลทั้งทางบวก (Positive) และทางลบ (Negative) และให้ผู้ตอบเลือกจาก 5 ตัว

การสร้างแบบวัดเจตคติตามวิธีของลิเกิร์ต มีขั้นตอนดังนี้

1. กำหนดจุดมุ่งหมายของการศึกษาเจตคติต่อสิ่งใด และต่อบุคคลใด โดยกำหนดขอบเขตอย่างแน่นอนชัดเจน
2. กำหนดความหมายของเจตคติต่อสิ่งที่จะทำการศึกษา
3. สร้างข้อความในแบบสอบถามให้ครอบคลุมคุณลักษณะที่สำคัญของสิ่งที่จะทำการศึกษาให้ละเอียดครบถ้วน
4. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ อย่างน้อย 3 ท่าน เพื่อพิจารณาในด้านความครบถ้วนของเนื้อหา ความเหมาะสมของภาษา

5. นำแบบสอบถามที่ได้ตรวจสอบแล้วไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างเพื่อตรวจสอบคุณภาพ ความเชื่อมั่น

6. นำผลการลงความเห็นของกลุ่มบุคคลแต่ละคนมาให้ให้นักคะแนนเป็นรายชื่อโดยให้คะแนน ดังนี้

ตารางที่ 2.1 คะแนนวัดเจตคติ ข้อความในทางบวก แบบลิเกิร์ต (Likert Scale)

คะแนน	ข้อความในทางบวก
5	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
4	เห็นด้วย
3	ปานกลาง
2	ไม่เห็นด้วย
1	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ตารางที่ 2.2 คะแนนวัดเจตคติ ข้อความในทางลบ แบบลิเกิร์ต (Likert Scale)

คะแนน	ข้อความในทางลบ
5	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
4	ไม่เห็นด้วย
3	ปานกลาง
2	เห็นด้วย
1	เห็นด้วยอย่างยิ่ง

1.7.2 ประโยชน์ของการวัดเจตคติ

นภาพร พงษ์สุวรรณ (2545 : 8) ได้กล่าวเกี่ยวกับประโยชน์ของการวัดเจตคติไว้ดังนี้

1. วัดเพื่อทำนายพฤติกรรม เนื่องด้วยเจตคติต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดของบุคคลย่อมเป็นเครื่องแสดงว่าเขามีความรู้สึกทางด้านที่ดีหรือไม่ดีเกี่ยวกับสิ่งนั้นมากน้อยเพียงใด และเขามีความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบสิ่งนั้นเพียงใด เจตคติของบุคคลต่อสิ่งนั้นจึงเป็นเครื่องทำนายว่าบุคคล

นั้นจะมีการกระทำต่อสิ่งนั้นไปในทำนองใดด้วย ฉะนั้น การทราบเจตคติของบุคคลย่อมสามารถ
 ทายการกระทำของบุคคลนั้นได้แม้จะไม่ถูกต้องเสมอไปก็ตาม

2. วัดเพื่อหาทางป้องกัน โดยทั่วไปบุคคลจะมีเจตคติต่อสิ่งใดอย่างไรนั้น
 เป็นสิทธิของเขาแต่การอยู่ด้วยความสงบสุขของสังคมย่อมจะเป็นไปได้เมื่อพลเมืองมีเจตคติต่างๆ
 คล้ายคลึงกัน ซึ่งจะเป็นแนวทางให้เกิดความร่วมมือ ร่วมใจและไม่เกิดการแตกแยกในสังคม

3. วัดเพื่อหาทางแก้ไข เจตคติของบุคคลที่มีต่อเรื่องใด เรื่องหนึ่ง
 อาจแตกต่างกัน แต่ในบางเรื่องจำเป็นได้รับความคิดเห็นและเจตคติที่สอดคล้องกัน เพื่อป้องกัน
 ปัญหาข้อขัดแย้งในเรื่องต่างๆที่จะเกิดขึ้น

4. วัดเพื่อเข้าใจสาเหตุและผล เจตคติเปรียบเหมือนสาเหตุภายในที่ผลักดัน
 ให้บุคคลกระทำสิ่งต่างๆแตกต่างกันและสาเหตุภายในหรือเจตคติส่วนหนึ่งของบุคคลนี้อาจได้
 ผลกระทบมาจากสาเหตุภายนอกที่มีต่อการกระทำของบุคคล บางกระทำของบุคคล บางกรณีอาจ
 ต้องวัดเจตคติของบุคคลต่างๆให้ชัดเจน บางกรณีอาจจำเป็นต้องวัดเจตคติของบุคคลต่างๆต่อสาเหตุ
 นั้นด้วย

กล่าวสรุปได้ว่า การวัดเจตคติและประโยชน์ของการวัดเจตคติสามารถทำให้
 เข้าใจสาเหตุและผลของเจตคติต่อสิ่งต่างๆและสามารถทำนายพฤติกรรมของบุคคลนั้น เพื่อนำมา
 พัฒนา ป้องกันและแก้ไขในปัญหาต่างๆ รวมถึงสามารถนำมาใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้

1.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

วรรณพร ขวัญบุญจันทร์ (2541) ได้ศึกษา เจตคติของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา
 จังหวัดเชียงใหม่ที่มีต่อความสัมพันธ์ระหว่างเพศ ผลการวิจัยพบว่า (1) เจตคติของนักศึกษาชาย กับ
 นักศึกษาหญิง ที่มีความสัมพันธ์ระหว่างเพศ ในสถานการณ์ทางบวก พบว่า มีความแตกต่างกันเพียง
 1 สถานการณ์ สำหรับสถานการณ์ในทางลบ มีความแตกต่างกันจำนวน 16 สถานการณ์ (2) เจตคติ
 ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง กับนักศึกษาระดับปริญญาตรี ที่มีต่อ
 ความสัมพันธ์ระหว่างเพศ ในสถานการณ์ทางบวก พบว่า มีความแตกต่างกันเพียง 1 สถานการณ์
 สำหรับสถานการณ์ในทางลบ มีความแตกต่างกันจำนวน 9 สถานการณ์

รังสรรค์ คำปลิว (2542) ได้ศึกษา เจตคติต่อวิชาชีพทันตแพทย์ของนักศึกษาคณะ
 ทันตแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ผลการวิจัยพบว่า เจตคติต่อวิชาชีพทันตแพทย์ของ
 นักศึกษาในด้านค่านิยมของสังคม ด้านลักษณะวิชาชีพ ด้านการปฏิบัติงาน และด้านความสัมพันธ์
 กับผู้ร่วมงาน ผู้ป่วยและญาติ อยู่ในระดับเห็นด้วยปานกลาง และเมื่อเปรียบเทียบเจตคติระหว่างเพศ
 ชายและเพศหญิง พบว่า ในภาพรวมไม่มีความแตกต่างกันทุกด้าน ส่วนเมื่อเปรียบเทียบระหว่าง
 ชั้นปี พบว่า ในภาพรวมด้านลักษณะวิชาชีพ มีความแตกต่างกัน และด้านการปฏิบัติงาน

มีความแตกต่าง ส่วนด้านความสัมพันธ์กับผู้ร่วมงาน ผู้ป่วยและญาติ โดยภาพรวมไม่มีความแตกต่างกัน ส่วนเจตคติต่อวิชาชีพทันตแพทย์ของนักศึกษาชั้นปีที่ 4-6 ในด้านแนวโน้มในการเลือกสถานที่ทำงานในอนาคต พบว่า นักศึกษาต้องการทำงานในหน่วยราชการมากที่สุด โดยโรงพยาบาลชุมชนเป็นสถานที่นักศึกษาต้องการทำงานมากที่สุด ส่วนจังหวัดที่นักศึกษาต้องการไปทำงานมากที่สุด 4 อันดับแรก คือ จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดนครสวรรค์ จังหวัดเชียงราย และกรุงเทพมหานคร ตามลำดับ และมีแนวโน้มในการเลือกสถานที่ทำงานในเขตชนบทมากกว่าในเขตเมือง

สุทธิดา เลิศรัตนวงศ์ (2544) ได้ศึกษา เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอนุบาลเชียงราย ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อเนื้อหาวิชา กิจกรรมการเรียนการสอน และตัวครูผู้สอนภาษาอังกฤษ โดย นักเรียนมีเจตคติที่ดีมากต่อครูผู้สอนที่พูดภาษาอังกฤษได้คล่องแคล่วและสอนหนังสือเก่ง

ชนิษฐา ไพโรจน์ (2544) ได้ศึกษา เจตคติที่มีต่อการเรียนนาฏศิลป์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ผลการวิจัยพบว่า เจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนนาฏศิลป์ ในด้านเนื้อหาการเรียน ด้านครูผู้สอน ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน อยู่ในระดับดี และเมื่อเปรียบเทียบเจตคติระหว่างเพศชาย และเพศหญิง พบว่า ในด้านเนื้อหาการเรียน มีความแตกต่างกัน ส่วนด้านครูผู้สอน และด้านกิจกรรมการเรียนการสอน พบว่า ไม่แตกต่างกัน และเมื่อเปรียบเทียบเจตคติระหว่างชั้นปีที่ศึกษา พบว่า ไม่มีความแตกต่างกัน

สุสติ ตั้งจิตนุกุล (2544) ได้ศึกษา เจตคติที่มีต่อความรักของวัยรุ่น ผลการวิจัยพบว่า เจตคติที่มีต่อความรักของวัยรุ่นอยู่ในระดับค่อนข้างดี เมื่อเปรียบเทียบเจตคติที่มีต่อความรักของวัยรุ่นผู้หญิงและวัยรุ่นชาย ทั้ง 3 ด้าน ในภาพรวมปรากฏว่า มีเจตคติที่ไม่แตกต่างกัน

ไอริน สิงห์คำ (2544) ได้ศึกษา เจตคติต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนทุ่งพร้าว (เพ็ญกสิวิทย์) อำเภอแม่สรวย จังหวัดเชียงราย ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มีเจตคติต่อการเรียนการสอนอยู่ในระดับที่ดีในทุกด้าน โดยมีเจตคติดีต่อด้านเนื้อหาวิชามากที่สุด และมีเจตคติระดับรองลงมาในด้านครูผู้สอน ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน และด้านสื่อการเรียนการสอนตามลำดับ

สมมาตร อนุสกุล (2544) ได้ศึกษา เจตคติและพฤติกรรมการใช้อินเตอร์เน็ตของนักศึกษา โรงเรียนศรีรัตนาพัฒนวิชาการเทคโนโลยี เชียงใหม่ ผลการวิจัยพบว่า (1) นักศึกษามีเจตคติต่ออินเตอร์เน็ต อยู่ในระดับดี ส่วนพฤติกรรมการใช้อินเตอร์เน็ต อยู่ในระดับปานกลาง (2) เมื่อเปรียบเทียบเจตคติต่ออินเตอร์เน็ตระหว่างเพศชายและเพศหญิง พบว่า ในภาพรวมไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาในรายละเอียด พบว่า เจตคติในเรื่องอินเตอร์เน็ตทำให้โลกแคบลง ระหว่างนักศึกษา

ชายและนักศึกษาหญิง และมีเจตคติในเรื่องราคาค่าบริการอินเทอร์เน็ตต่อครั้ง ระหว่างนักศึกษาชาย และนักศึกษาหญิง

นภาพร พงษ์สุวรรณ (2545) ได้ศึกษา เจตคติของครูต่อการจัดการเรียนการสอนที่ ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางกลุ่ม โรงเรียนป่าจ้าว สำนักงานการประถมศึกษา อำเภอเวียงป่าเป้า จังหวัด เชียงราย ผลการวิจัยพบว่า เจตคติที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน โดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางกลุ่ม ของครูกลุ่มโรงเรียนป่าจ้าว เจตคติอยู่ในระดับดีทั้ง 4 ด้าน

สุภัทยา ทวีศรี (2545) ได้ศึกษา เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านเมืองนะ สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา อำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง โดยมี เจตคติที่ดีต่อ ด้านครูผู้สอนภาษาอังกฤษมากที่สุด และรองลงมาได้แก่ ด้านสื่อการเรียนการสอน ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน และด้านเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษ ตามลำดับ

อุษณีย์ วิสิทธิ์ (2546) ได้ศึกษา ผลของชุดกิจกรรมแนะแนวอาชีพที่มีต่อเจตคติใน การประกอบอาชีพอิสระของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนการเคหะท่าทราย สังกัด กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า (1) เจตคติในการประกอบอาชีพอิสระของนักเรียนกลุ่มทดลอง หลังใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวอาชีพสูงกว่าก่อนใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวอาชีพ (2) เจตคติในการ ประกอบอาชีพอิสระของนักเรียนกลุ่มควบคุมหลังใช้แผนการจัดกิจกรรมแนะแนวปกติสูงกว่าก่อน ใช้แผนการจัดกิจกรรมแนะแนวปกติ (3) เจตคติในการประกอบอาชีพอิสระของนักเรียนกลุ่ม ทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุมก่อนการทดลองไม่แตกต่างกัน แต่หลังการทดลอง นักเรียนกลุ่ม ทดลองสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม (4) นักเรียนกลุ่มทดลองมีความคิดเห็นต่อชุดกิจกรรมแนะแนว อาชีพในระดับมาก

ชื่นใจ คงวิจิตรวงศ์ (2548) ได้ศึกษา เจตคติของผู้ประกอบการในท้องที่อำเภอ สวรรคโลก จังหวัดสุโขทัย ที่มีต่อการให้บริการของเจ้าหน้าที่สังกัดสำนักงานสรรพากรพื้นที่สาขา สวรรคโลก ผลการวิจัยพบว่า เจตคติของผู้ประกอบการที่มีต่อการให้บริการของเจ้าหน้าที่สรรพากร โดยภาพรวมแล้วอยู่ในระดับเจตคติที่ดี ซึ่งสามารถเรียงลำดับของค่าเฉลี่ยที่มีค่าสูงอย่างเห็น ได้ชัด คือ (1) พูดยาไพเราะ (2) มีความสุภาพเรียบร้อย และ (3) ให้บริการต้อนรับอย่างเป็นกันเอง

ชวล รัตนกิจ (2548) ได้ศึกษา เจตคติของบุคลากรแขวงทางเชียงใหม่ที่มีต่อ การปฏิรูประบบราชการ ผลการวิจัยพบว่า บุคลากรแขวงทางเชียงใหม่มีเจตคติที่เป็นกลางต่อ การปฏิรูประบบราชการ โดยเมื่อเปรียบเทียบเจตคติจำแนก เพศ อายุ การศึกษา สถานภาพการ ทำงาน และอายุราชการ ผลปรากฏว่า ไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อเปรียบเทียบเจตคติจำแนกตาม

หน่วยงาน ปรากฏว่า มีความแตกต่างกัน จึงเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีของ Scheffe' ผลปรากฏว่า เจตคติของบุคลากรแขวงการทางเชียงใหม่ที่ 1 แตกต่างกับบุคลากรแขวงการทางเชียงใหม่ที่ 2 และบุคลากรแขวงการทางเชียงใหม่ที่ 3 ส่วนคู่อื่นๆไม่แตกต่าง

สุคนธ์ มูลประหัต (2548) ได้ศึกษา ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อเจตคติในการหลีกเลี่ยงยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเทพศิรินทร์ นนทบุรี ผลการวิจัยพบว่า (1) หลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว นักเรียนกลุ่มทดลอง มีเจตคติในการหลีกเลี่ยงยาเสพติดสูงกว่าก่อนการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว (2) หลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวปกติ นักเรียนกลุ่มควบคุม มีเจตคติในการหลีกเลี่ยงยาเสพติดสูงกว่าก่อนการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวปกติ (3) เจตคติในการหลีกเลี่ยงยาเสพติดของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม

พรนพิน อินต๊ะ (2549) ได้ศึกษา ผลของการใช้กิจกรรมแนะแนวตามแนวกลวิธีการรับรู้ผ่านการมองเพื่อพัฒนาเจตคติของผู้ปกครองในการดูแลเด็กออทิสติกโรงเรียนกาวิลละอนุกุล จังหวัดเชียงใหม่ ผลการวิจัยพบว่า (1) หลังการจัดกิจกรรมแนะแนวตามแนวกลวิธีการรับรู้ผ่านการมอง ผู้ปกครองกลุ่มทดลอง มีเจตคติในการดูแลเด็กออทิสติกของตนเองสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมแนะแนวตามแนวกลวิธีการรับรู้ผ่านการมอง (2) ผู้ปกครองกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดกิจกรรมแนะแนวตามแนวกลวิธีการรับรู้ผ่านการมอง มีเจตคติในการดูแลเด็กออทิสติกของตนเองสูงกว่าผู้ปกครองกลุ่มควบคุมภายหลังการทดลอง

กชนันท์ ข่มอาวุธ (2549) ได้ศึกษา การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนหอแซฟอุปถัมภ์ สามพราน จังหวัดนครปฐมที่สอนด้วยเทคนิค CIRC กับการสอนแบบปกติ ผลการวิจัยพบว่า (1) ผลการสร้างชุดการเรียนที่สอนด้วยเทคนิค CIRC สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพ (2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนด้วยเทคนิค CIRC สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ (3) นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยเทคนิค CIRC มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษของอยู่ในระดับดี หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน (4) นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยเทคนิค CIRC มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับดี สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

สุพล บุตรปาน (2551) ได้ศึกษา การพัฒนาชุดกิจกรรมแนะแนวอาชีพโดยการจัดการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ เพื่อพัฒนาความรู้ เจตคติและทักษะอาชีพช่างเชื่อมโลหะของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 สาขางานเชื่อมโลหะ วิทยาลัยเทคนิคเลย จังหวัดเลย ผลการวิจัยพบว่า (1) ชุดกิจกรรมแนะแนวอาชีพ โดยการจัดการเรียนรู้เชิงประสบการณ์

มีประสิทธิภาพตามความเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิทางการแนะแนว (2) หลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวอาชีพโดยการจัดการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ที่พัฒนาขึ้น นักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนความรู้เบื้องต้นทางช่างเชื่อมโลหะมีคะแนนเจตคติที่ดีต่อช่างเชื่อมโลหะ และมีคะแนนทักษะอาชีพช่างเชื่อมสูงกว่าก่อนการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวอาชีพโดยการจัดการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ (3) นักเรียนกลุ่มทดลองคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมแนะแนวอาชีพโดยการจัดการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ว่า สามารถพัฒนาความรู้ เจตคติ และทักษะอาชีพช่างเชื่อมโลหะอยู่ในระดับมาก

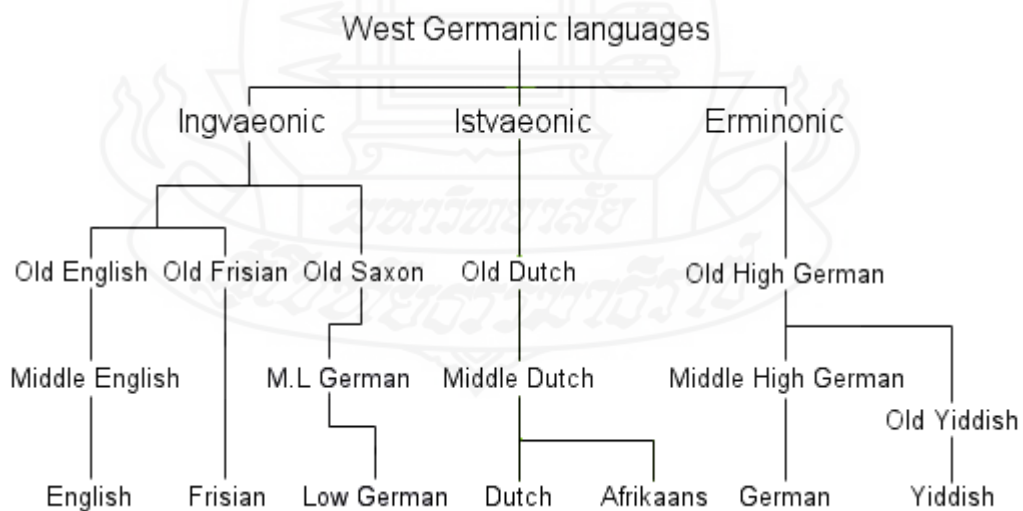
รุจินันท์ ภาศักดิ์ (2553) ได้ศึกษา การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้นิทานกับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ ผลการวิจัยพบว่า (1) ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้นิทานกับกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ ไม่แตกต่างกัน (2) เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้นิทานกับกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติไม่แตกต่างกัน

กล่าวสรุปได้ว่า เจตคติ หมายถึง ความคิดเห็นหรือความรู้สึกภายในของบุคคลที่มีต่อบุคคลหนึ่งบุคคลใด หรือสิ่งหนึ่งสิ่งใด หรือสิ่งเร้าต่างๆ ว่าชอบหรือไม่ชอบ พอใจหรือไม่พอใจ การยอมรับหรือไม่ยอมรับ ซึ่งบุคคลนั้นสามารถแสดงออกให้เห็นได้ต้องมีองค์ประกอบหลักของเจตคติ ได้แก่ 1) ด้านความคิด 2) ด้านความรู้สึก และ 3) ด้านพฤติกรรม ซึ่งบุคคลนั้นจะแสดงออกได้ทั้งทางบวกหรือทางลบมีผลมาจากการเรียนรู้และประสบการณ์ของบุคคลนั้นๆ โดยสภาพการณ์ทางจิตใจจะเป็นตัวกำหนดต่อด้านพฤติกรรมของบุคคลนั้น ซึ่งสภาพการณ์ทางจิตใจในตัวบุคคลนั้นสามารถเกิดได้จากหลายปัจจัยด้วยกัน ประกอบด้วย 1) ครอบครัว 2) บุคคลที่พบปะด้วย 3) สื่อสารมวลชนและ 4) ประสบการณ์ของแต่ละบุคคล เจตคติสามารถเปลี่ยนแปลงได้แต่ต้องอาศัยระยะเวลาในการเปลี่ยนแปลง ปัจจัยหรือแหล่งที่มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงเจตคตินั้นควรเป็นแหล่งเดียวกับแหล่งที่เจตคตินั้นได้เกิดขึ้นในตัวบุคคล และบุคคลนั้นต้องมีเจตคติในทางบวกกับสิ่งที่ต้องการเปลี่ยน โดยอาศัยทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับเจตคติที่ว่าด้วยการให้การเสริมในการมีส่วนร่วม การมีความคิดที่ตรงกันในทางบวกหรือการมีความคิดที่ขัดแย้งกันในทางลบ รวมถึง การมีสภาพแวดล้อม สถานการณ์ และเหตุการณ์ต่างๆที่เปลี่ยนแปลงไป โดยสอดคล้องกับความต้องการการเปลี่ยนแปลงของบุคคลนั้นๆ

2. วรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

2.1 ความหมายและประวัติความเป็นมาของภาษาอังกฤษ

วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี (<http://www.th.wikipedia.org>) ได้ระบุว่า ภาษาอังกฤษเป็นภาษาในกลุ่มภาษาเจอร์แมนิกตะวันตกที่ใช้ครั้งแรกในอังกฤษสมัยต้นยุคกลาง และปัจจุบันเป็นภาษาที่ใช้กันแพร่หลายที่สุดในโลก ประชากรส่วนใหญ่ในหลายประเทศ รวมทั้ง สหราชอาณาจักร สหรัฐอเมริกา แคนาดา ออสเตรเลีย ไอร์แลนด์ นิวซีแลนด์ และประเทศในแคริบเบียน พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่ง ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ที่มีผู้พูดมากที่สุดในโลกรองจากภาษาจีนกลางและภาษาสเปน มักมีผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองอย่างกว้างขวาง และภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการของสหภาพยุโรป หลายประเทศเครือจักรภพแห่งชาติ และสหประชาชาติ ตลอดจนองค์การระดับโลกหลายองค์การ ภาษาอังกฤษเจริญขึ้นในราชอาณาจักรแองโกล-แซ็กซอนอังกฤษ และบริเวณสกอตแลนด์ตะวันออกเฉียงใต้ในปัจจุบัน หลังอิทธิพลอย่างกว้างขวางของบริเตนใหญ่ และสหราชอาณาจักรตั้งแต่คริสต์ศตวรรษที่ 17 จนถึงกลางคริสต์ศตวรรษที่ 20 ผ่านจักรวรรดิอังกฤษ และรวมสหรัฐอเมริกาด้วยตั้งแต่กลางคริสต์ศตวรรษที่ 20 ภาษาอังกฤษได้แพร่หลายทั่วโลก กลายเป็นภาษาชั้นนำของวจนิพนธ์ระหว่างประเทศและเป็นภาษากลางในหลายภูมิภาค

ภาพที่ 2.2 แผนภูมิประวัติความเป็นมาของภาษาอังกฤษ

ที่มา : วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี <http://www.th.wikipedia.org>

ในประวัติศาสตร์ภาษาอังกฤษกำเนิดจากการรวมภาษาถิ่นหลายภาษาที่สัมพันธ์อย่างใกล้ชิด ซึ่งปัจจุบันเรียกรวมว่า ภาษาอังกฤษเก่า ซึ่งผู้ตั้งนิคมนำมายังฝั่งตะวันออกของ บริเตนใหญ่เมื่อคริสต์ศตวรรษที่ 5 คำในภาษาอังกฤษจำนวนมากสร้างขึ้นบนพื้นฐานรากศัพท์ภาษาละติน เพราะภาษาละตินบางรูปแบบเป็นภาษากลางของคริสตจักรและชีวิตปัญญาชนยุโรป ภาษาอังกฤษยังได้รับอิทธิพลเพิ่มจากภาษานอร์สเก่าเพราะการบุกครองของไวกิงในคริสต์ศตวรรษที่ 9 และ 10 การพิชิตอังกฤษของชาวนอร์มันในคริสต์ศตวรรษที่ 11 ทำให้ภาษาอังกฤษยืมคำมาจากภาษานอร์มันอย่างมาก และสัญญาณนิยมนำศัพท์และการสะกดเริ่มให้ลักษณะความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับกลุ่มภาษาโรมานซ์ แก่ภาษาที่ต่อมากลายเป็นภาษาอังกฤษกลาง การเลื่อนสระครั้งใหญ่ (Great Vowel Shift) ซึ่งเริ่มขึ้นทางตอนใต้ของอังกฤษในคริสต์ศตวรรษที่ 15 เป็นหนึ่งในเหตุการณ์ประวัติศาสตร์ซึ่งเป็นเครื่องหมายของการกำเนิดของภาษาอังกฤษใหม่จากภาษาอังกฤษกลาง เนื่องจากการกลมกลืนคำจากภาษาอื่นมากมายตลอดประวัติศาสตร์ ภาษาอังกฤษใหม่จึงมีคำศัพท์ให้มากมาย โดยมีการสะกดที่ซับซ้อนและไม่สม่ำเสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสระ ภาษาอังกฤษใหม่ไม่เพียงแต่กลมกลืนคำจากภาษาอื่นของยุโรปเท่านั้น แต่ยังรวมภาษาอื่นทั่วโลกด้วย พจนานุกรมภาษาอังกฤษ ฉบับออกซฟอร์ด แสดงรายการคำไว้กว่า 250,000 คำ ซึ่งยังไม่รวมศัพท์เทคนิค วิทยาศาสตร์ และคำสแลง

กล่าวสรุปได้ว่า ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่เก่าแก่ภาษาหนึ่งในหลายภาษาที่ใช้กัน และมีความเป็นมาที่ยาวนานตั้งแต่อังกฤษสมัยต้นยุคกลางมาจนถึงปัจจุบัน และก็นับได้ว่า ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ใช้กันแพร่หลายที่สุดในโลก อาจกล่าวได้ว่าภาษาอังกฤษนั้นเป็นภาษาสากล มีผู้พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่งราว 360 ล้านคน และมีคำศัพท์ที่ใช้ในการพูดมากกว่า 250,000 คำ ซึ่งยังไม่รวมศัพท์เทคนิค วิทยาศาสตร์ และคำสแลง นับว่าเป็นภาษาที่มีคำศัพท์มากภาษาหนึ่งของโลก

2.2 ความสำคัญของภาษาอังกฤษ

ภาษาอังกฤษใหม่ ที่บางครั้งมีผู้อธิบายว่าเป็นภาษากลางภาษาแรกของโลก เป็นภาษาที่ใช้กันมากที่สุดหรือในบางกรณี เป็นภาษาระหว่างประเทศที่ต้องใช้ในการสื่อสาร วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีสารสนเทศ ธุรกิจ การเดินเรือการบินการบินทาง วิทยุและการพูด ภาษาอังกฤษเริ่มแพร่ออกนอกหมู่เกาะอังกฤษจากการเติบโตของจักรวรรดิอังกฤษ และเมื่อถึงปลายคริสต์ศตวรรษที่ 19 ภาษาอังกฤษก็ไปทั่วโลกอย่างแท้จริงหลังการยึดอาณานิคมของอังกฤษตั้งแต่คริสต์ศตวรรษที่ 16 ถึง 19 ภาษาอังกฤษได้กลายเป็นภาษาเด่นในสหรัฐอเมริกา แคนาดา ออสเตรเลียและนิวซีแลนด์ อิทธิพลทางเศรษฐกิจและวัฒนธรรมที่เพิ่มขึ้นของสหรัฐอเมริกาและสถานภาพอภิมหาอำนาจตั้งแต่สงครามโลกครั้งที่สองยิ่งเร่งการแพร่ของภาษาไปทั่วโลก ภาษาอังกฤษเป็นภาษาเด่นของผู้ได้รับรางวัลโนเบลทางวิทยาศาสตร์แทนภาษาเยอรมันในช่วง

ครั้งหลังของคริสต์ศตวรรษที่ 20 ภาษาอังกฤษเป็นภาษาเด่นเทียบเท่าและอาจแซงหน้าภาษาฝรั่งเศส ในทางการทูตตั้งแต่ครั้งหลังของคริสต์ศตวรรษที่ 19 ความรู้ภาษาอังกฤษในการปฏิบัติงาน กลายเป็นสิ่งจำเป็นในหลายสาขา อาชีพและวิชาชีพ เช่น แพทยศาสตร์และวิชาการคอมพิวเตอร์ ผลคือ กว่าหนึ่งพันล้านคนสามารถพูดภาษาอังกฤษได้อย่างน้อยในระดับพื้นฐาน และยังเป็นหนึ่งใน หกภาษาราชการของสหประชาชาติผลกระทบหนึ่งของการเติบโตของภาษาอังกฤษ คือ การลด ความหลากหลายทางภาษาพื้นเมืองในหลายส่วนของโลก อิทธิพลของภาษาอังกฤษยังมีบทบาท สำคัญในการลดจำนวนภาษา ในทางตรงข้าม ความหลากหลายภายในโดยธรรมชาติของ ภาษาอังกฤษ ร่วมกับภาษาผสม (creole) และภาษาแก๊จด์ (pidgin) มีศักยภาพผลิตภาษาใหม่ที่แยกกัน ชัดเจนจากภาษาอังกฤษตามกาล (วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี, <http://www.th.wikipedia.org>)

มิเชล เลอ เคอเลค ผู้อำนวยการสถาบันสอนภาษาอังกฤษวอลล์สตรีท

(หนังสือพิมพ์เดลินิวส์, <http://www.dailynews.co.th>) ได้กล่าวว่า อีก 2 ปีข้างหน้าประเทศไทยจะ ก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียน หมายความว่าเวลาเหลือน้อยลงแล้วที่จะปรับตัวกับความเปลี่ยนแปลง ในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของตัวเองให้ดีขึ้น ซึ่งปัจจุบันมีวิธีเรียนภาษาอังกฤษหลากหลาย คือ 1) สำหรับคนที่มีศักยภาพทางการเงินจะส่งตัวเองไปเรียนต่างประเทศ เพราะการเข้าไปอยู่ใน สภาพแวดล้อมที่มีภาษาอังกฤษทั้งหมดแน่นอนจะทำให้ใช้ภาษาอังกฤษได้ดี แต่ว่าจะมีสักกี่คนที่ สามารถทำได้ 2) ฝึกจากอีเลิร์นนิ่ง (E-Learning) ทางอินเทอร์เน็ต ที่ทุกคนสามารถเข้าถึงได้ แต่บาง คนเบื่อระหว่างทาง เพราะไม่เจอทางที่ถูกต้องจนเกิดความท้อ 3) เรียนจากสถาบันภาษา ซึ่งมีให้ เลือกรเรียนมากมาย 4) การมีแฟนหรือเพื่อนต่างชาติ 5) จำครูมาสอนตัวต่อตัว แต่มีราคาแพงพอ ๆ กับการ ไปเรียนเมืองนอก สิ่งที่เกิดขึ้นคือนำไปเพราะอยู่กับครู 2 คน ทำให้บรรยากาศการเรียน ไม่น่าสนใจ

กล่าวสรุปได้ว่า ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สำคัญ เรียกว่าเป็น "ภาษาสากล" เพราะมี การพูดอย่างกว้างขวางและแม้จะมีใช้ภาษาราชการในประเทศส่วนใหญ่ แต่ปัจจุบัน มีการสอน ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศมากที่สุด ตามสนธิสัญญาระหว่างประเทศ ภาษาอังกฤษเป็น ภาษาราชการของการสื่อสารในด้านการบินและในทะเลภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการของ สหประชาชาติและองค์การระหว่างประเทศอีกหลายแห่งซึ่งรวมถึงคณะกรรมการโอลิมปิกสากล และกฎบัตรอาเซียนที่กำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางในการสื่อสารในการก้าวเข้าสู่ AEC หรือประชาคมอาเซียน

2.3 ทักษะด้านภาษาและความสามารถในการสื่อสาร

คริส เอ็ม แอนสัน และ โรเบิร์ต เอ.ชเวกเลอร์ (Chris M. Anson and Robert A. Schwegler, 2011 : 2-4) ได้กล่าวว่า ภาษาที่ล้อมรอบตัวเราเป็นสิ่งที่ทำให้เรามีชีวิต มีทางเลือก มีความรับผิดชอบและมีคุณค่าที่สมบูรณ์ขึ้น เรื่องบทบาทของผู้เขียน ผู้อ่าน และผู้พูดที่แสดงถึงวัฒนธรรมร่วมสมัย มีการกล่าวถึงกลยุทธ์ที่เป็นรูปธรรมของการเขียน การอ่านและการคิดเชิงวิเคราะห์ รวมถึงการสื่อสาร เพื่อให้เข้าใจถึงความคาดหวังของผู้อ่านและผู้ฟัง ยิ่งไปกว่านั้นยังเน้นไปถึงการเขียนและการพูดเพื่อเป็นให้เข้าถึงประสบการณ์และการแบ่งปันความรู้สู่ความเข้าใจ ในขณะที่เริ่มการเขียนและกำลังดำเนินการเขียนอยู่นั้น ให้ระลึกอยู่เสมอถึงกฎ 4 ข้อ ได้แก่

1. หน้าที่ หน้าที่ที่คุณและผู้อ่าน (หรือผู้ฟัง) มีส่วนร่วม (ใครคือผู้ฟังหรือผู้อ่านของคุณ)
2. เป้าหมาย ได้แก่ เป้าหมายของการสื่อสารที่คุณและผู้ฟังหรือผู้อ่านประสงค์จะได้รับ
3. รูปแบบ สิ่งที่คุณฟังหรือผู้อ่านได้รับจากการเขียนหรือการพูดของคุณ
4. คุณสมบัติ คุณสมบัติของการสื่อสารที่ทำให้เป้าหมายบรรลุความคาดหวังของผู้อ่านหรือ ผู้ฟัง

หน่วยงานหลักที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน การเขียน และการพูด

1. สถานศึกษา

หน้าที่	นักเรียน ครู/อาจารย์ นักวิจัย ผู้เชี่ยวชาญ ผู้เชี่ยวชาญพิเศษ ด้านการอ่าน
เป้าหมาย	เพื่อพัฒนาความเข้าใจหรือนโยบายใหม่ๆ
รูปแบบ	รายงานการวิเคราะห์ข้อมูล การแปลความ รายงานการวิจัย ผลการวิจัย รายงานผล Lab คำอธิบายประกอบชีวประวัติ ข้อเสนอ นโยบายด้านการศึกษา บทความด้านความรู้
คุณสมบัตินี้	มีคำชี้แจงที่ชัดเจน มีเนื้อหาโปร่งใส มีหลักฐานประกอบ มีความสมดุลในทางปฏิบัติ มีข้อมูลที่แน่นอน มีการสำรวจ ข้อมูล มีข้อเสนอแนะ

2. หน่วยงานสาธารณะ

หน้าที่	กลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน กลุ่มผู้สนับสนุน กลุ่มภาคเอกชน ภาครัฐบาล กลุ่มการเมืองท้องถิ่น กลุ่มนักวิชาการ
---------	---

เป้าหมาย	เพื่อแนะนำประชาชนในเรื่องข้อมูลข่าวสาร เพื่อประชาสัมพันธ์ เพื่อชี้แจงข่าวสาร
รูปแบบ	คำแนะนำ รายงาน ข่าว จดหมายหรืออีเมลล์ โบว์ชัวร์ ข้อเสนอ คำแถลงการณ์ จดหมายถึงบรรณาธิการ ประกาศหน้าเว็บไซต์
คุณสมบัติ	เจาะจงไปยังกลุ่มเฉพาะ มีเหตุผลสนับสนุน มีความยุติธรรม มีหลักฐานที่อ้างอิงได้ มีข้อสรุป เป็นรูปธรรมสามารถปฏิบัติได้จริง

3. หน่วยงานองค์กร

หน้าที่	เพื่อนร่วมงาน หัวหน้างาน ผู้บริหาร ประชาสัมพันธ์ ลูกค้า (ปัจจุบันและอนาคต) หน่วยงานภาครัฐ
เป้าหมาย	เพื่อให้ข้อมูล เพื่อวิเคราะห์ปัญหา เพื่อข้อเสนอแนะ เพื่อส่งเสริมองค์กร
รูปแบบ	จดหมายหรือจดหมายเวียน ระเบียบหรือกฎข้อบังคับ บันทึกเพื่อแจ้ง รายงาน ข้อเสนอ บันทึกการประชุม บันทึกงานบริหาร รายงานแบบเป็นทางการ หน้าเว็บไซต์ภายในและภายนอกองค์กร
คุณสมบัติ	เจาะจงไปยังงานและเป้าหมายองค์กร มีการนำเสนอที่มีประสิทธิภาพและแม่นยำ เพื่อ ส่งเสริมสินค้าและบริการ ใส่ใจกับภาพลักษณ์องค์กรและมาตรฐานขององค์กร มีวิธีเขียนแบบมีทิศทาง

เฮส จี วิโดสัน (H.G.Widdowson, 1978 : 57-67) ได้กล่าวว่า วัตถุประสงค์ของทักษะการสอนภาษาสามารถแบ่งได้เป็น 4 ทักษะคือ ทักษะการพูด ทักษะการฟัง ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน เพียงแต่ว่าอะไรคือต้นกำเนิดของทักษะเหล่านี้ ความพึงพอใจในการบรรลุถึงเป้าประสงค์ของการสอนภาษาอยู่ตรงไหน การเริ่มต้นทบทวนทักษะทั้ง 4 ด้านมีดังต่อไปนี้

1. ด้านการพูดและด้านการฟังเป็นการเชื่อมโยงด้านภาษาโดยผ่านวิธีการทางโสตประสาท

2. ด้านการอ่านและด้านการเขียนเป็นการเชื่อมโยงด้านภาษาโดยผ่านทางจักษุประสาทและมีอีกวิธีที่เป็นตัวแทนของทักษะทั้งหลายคือการตอบสนองหรือปฏิกิริยาตอบสนองของผู้ใช้ภาษาเอง ดังนั้นการพูดและการเขียนจึงเป็นทักษะที่เป็นปฏิกิริยาตอบสนองหรือเป็นทักษะ

ที่ทำให้ปฏิริยาตอบสนองเกิดผล ในขณะที่การฟังและการอ่านเป็นทักษะที่ไม่ต้องมีปฏิริยาตอบสนองหรือเป็นทักษะการตอบรับ ซึ่งสามารถแสดงเป็นตารางภาพดังนี้

ตารางที่ 2.3 ตารางแสดง ทักษะด้านภาษาและความสามารถในการสื่อสาร

	ปฏิริยาตอบสนอง/เกิดผล	ไม่มีปฏิริยาตอบสนอง
วิธีการทางโสตประสาท	การพูด	การฟัง
วิธีการทางจักษุประสาท	การเขียน	การอ่าน

พฤติกรรมในการพูดไม่เพียงเกี่ยวข้องกับเสียงที่เปล่งออกมาอย่างมีประสิทธิภาพเท่านั้นแต่ยังเป็นการใช้กิริยาท่าทางและการเคลื่อนไหวของกล้ามเนื้อใบหน้า รวมถึงส่วนต่างๆของร่างกาย อวัยวะภาษาทั้งหลายนี้ทำร่วมไปกับการพูดเพื่อเป็นการแสดงพฤติกรรมการสื่อสารและส่งต่อไปยังวิธีการทางจักษุประสาท เพราะฉะนั้นเมื่อเราคิดถึงการพูดในลักษณะนี้จึงเป็นการเชื่อมต่อไปยังจักษุประสาทมากกว่าการเชื่อมโยงไปยังโสตประสาท

การฟังเป็นพฤติกรรมของการตระหนักรู้ถึงหน้าที่ของประโยคที่มีปฏิริยาที่มีต่อกัน อย่างไรก็ตามการฟังในบริบทนี้หมายถึงการรับรู้ที่คู่กับการพูด กล่าวคือขึ้นอยู่กับวิธีการทางจักษุประสาทและวิธีการทางโสตประสาทควบคู่กันไป แล้วอะไรที่สื่อความหมายของพฤติกรรมที่ได้รับจากการสื่อสารนั้นๆ โดยสามารถดูได้จากตารางดังนี้

ตารางที่ 2.4 ตารางแสดง ทักษะความสามารถในการสื่อสารด้านการฟัง

	ปฏิริยาตอบสนอง	ปฏิริยาตอบรับ
โสตประสาท / จักษุประสาท	การบอกเล่า การกล่าว	การฟัง ใช้
โสตประสาท	การพูด	การได้ยิน การใช้

การอ่านเป็นการเข้าใจถึงวาทกรรมที่ไม่เพียงเกี่ยวข้องกับภาระหน้าที่รู้ถึงความหมายคำศัพท์หรือประโยค แต่ยังเป็นภาระหน้าที่รู้ถึงคุณค่าที่ได้รับต่อการมีส่วนร่วมกับการสนทนานั้นๆ อะไรจะเกิดขึ้นเมื่อเราอ่านด้วยความเข้าใจ สิ่งนั้นคือพฤติกรรมที่แสดงออกถึงวาทกรรมซึ่งหมายถึงสิ่งที่เราทำร่วมด้วย เราคาดการณ์ด้วย อะไรก็ตามแต่ที่มาพร้อมกับการอ้างอิงที่ได้ดำเนินการไปแล้ว การอ่านในบริบทนี้คืองานที่ใช้ความสามารถที่วาทกรรมได้สร้างสรรค์ขึ้นในใจ โดยกระบวนการของเหตุผล หรืออีกนัยคือความสามารถในการอ่านและความสามารถในการเขียนเปรียบเทียบได้เท่ากับปฏิริยาตอบสนองและปฏิริยาตอบรับ

ตารางที่ 2.5 ตารางแสดง ทักษะความสามารถในการสื่อสารด้านการอ่าน

ปฏิริยาตอบสนอง		ปฏิริยาตอบรับ	
	การแปลความ		ใช้
การเขียน		การอ่าน	
การเรียบเรียง		ความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง	การใช้

หากเราคิดว่าทักษะด้านภาษาเป็นรูปแบบของการแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกัน ดังนั้นจะพบว่ามี ความแตกต่างด้านความสัมพันธ์กันดังตารางนี้

ตารางที่ 2.6 ตารางแสดง ความแตกต่างด้านความสัมพันธ์

	การแลกเปลี่ยน (พฤติกรรมทางสังคม)	ไม่มีการแลกเปลี่ยน (พฤติกรรมทางกายภาพ)
วิธีการเขียน	การโต้ตอบ	
วิธีการพูด	การบอกเล่า	การแปลความ

ในความเป็นจริงที่ผ่านมามาประเทศไทยก็ได้ให้ความสำคัญต่อภาษาอังกฤษที่ถูกใช้เป็นภาษากลางของโลกมากพอสมควร แต่ด้วยเหตุที่ทำให้มาตรฐานด้านการใช้ภาษาอังกฤษของประเทศไทยอยู่ท้ายตารางของการสำรวจจากทุกการสำรวจ อาจพอจะสรุปได้ว่า “มีการเรียนการสอนจริง เน้นจริง” แต่ภาพรวมยังไม่ดีนั้นเป็นเพราะ “ไม่ค่อยมีโอกาสได้ใช้ จนลืมหืม และ

ทำให้ไม่กล้าที่จะสื่อสาร” คงเป็นเพราะประเทศไทยเราใช้ภาษาอังกฤษกันแต่เพียงในห้องเรียนเท่านั้น ซึ่งโดยแท้จริงแล้วการเรียนรู้ด้านภาษาอังกฤษนั้น ถ้าจะให้ได้ผลดีจริง ต้องเรียนรู้แบบธรรมชาติคือได้พูด ได้ฟัง ได้อ่านทุก ๆ วันในชีวิตประจำวัน เช่น แทรกภาษาอังกฤษในสื่อต่างๆ แทรกคำบรรยายภาษาอังกฤษ ในหนัง ในละคร หรืออื่น ๆ ที่จะผ่านตาประชาชน คงจะทำให้ภาษาอังกฤษในภาพรวมของคนไทยเราดีขึ้น ทั้งนี้เพื่อจะได้ก้าวสู่ AEC ได้อย่างมั่นใจและมั่นคง สร้างอำนาจการแข่งขันให้เหนือกว่าชาติอื่น ๆ ในอาเซียน (วารสารอาเซียน แมคกาซีน, ฉบับที่ 8 ประจำเดือนมิถุนายน พ.ศ. 2556 : 7)

ตารางที่ 2.7 ผลการสำรวจพื้นฐานภาษาอังกฤษในปี ค.ศ. 2011 (พ.ศ. 2554)

Asia Ranking 2011			
Rank	Country	Score	Level
9	Malaysia*	55.54	High Proficiency
12	Hong Kong*	54.44	Moderate Proficiency
13	South Korea	54.19	Moderate Proficiency
14	Japan	54.17	Moderate Proficiency
25	Taiwan	48.93	Low Proficiency
26	Saudi Arabia	48.05	Low Proficiency
29	China	47.62	Low Proficiency
30	India*	47.36	Low Proficiency
34	Indonesia	44.78	Very Low Proficiency
39	Vietnam	44.32	Very Low Proficiency
42	Thailand	39.41	Very Low Proficiency
44	Kazakhstan	31.74	Very Low Proficiency

หมายเหตุ : * หมายถึงประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาติ

ที่มา : วารสารอาเซียน แมคกาซีน, ฉบับที่ 8 ประจำเดือนมิถุนายน พ.ศ. 2556 : 7

ตารางที่ 2.8 ผลการสำรวจพื้นฐานภาษาอังกฤษในปี ค.ศ. 2012 (พ.ศ. 2555)

Asia Ranking 2012			
Rank	Country	Score	Level
12	Singapore*	58.65	High Proficiency
13	Malaysia*	57.95	High Proficiency
14	India*	57.49	Moderate Proficiency
17	Pakistan*	56.03	Moderate Proficiency
21	South Korea	55.35	Moderate Proficiency
22	Japan	55.14	Moderate Proficiency
25	Hong Kong*	53.65	Moderate Proficiency
27	Indonesia	53.31	Low Proficiency
30	Taiwan	52.42	Low Proficiency
31	Vietnam	52.42	Low Proficiency
36	China	49.00	Low Proficiency
53	Thailand	44.36	Very Low Proficiency

หมายเหตุ : * หมายถึงประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาติ

ที่มา : วารสารอาเซียน แมกกาซีน, ฉบับที่ 8 ประจำเดือนมิถุนายน พ.ศ. 2556 : 7

สอดคล้องกับ เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ (2542) (อ้างถึงใน สุภัทธา ทวีศรี, 2545: 2) ได้กล่าวว่า เนื่องจากเทคโนโลยีการสื่อสารที่แพร่หลายกระแสความเป็นสากลทำให้คนไทยต้องตระหนักถึงความจำเป็นในการใช้ภาษาสากลในการสื่อสาร คือ ภาษาอังกฤษ คนที่ไม่มีความรู้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารจะเสียเปรียบอย่างมาก

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ภาษาอังกฤษนั้นมีความสำคัญอย่างยิ่งที่ต้องเรียนรู้ โดยผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษต้องมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารอย่างถูกต้อง การสื่อสารโดยการพูด การอ่านและการเขียนไปยังผู้รับหรือผู้ฟัง โดยผู้ส่งสารหรือผู้ที่ทำการสื่อสารต้องเข้าใจความหมายของคำศัพท์ วลี ประโยค และข้อความที่สื่อไปนั้นได้เป็นอย่างดี ในทางกลับกัน ผู้รับหรือผู้ฟังก็ต้องเข้าใจความหมายของคำศัพท์ วลี ประโยค และข้อความที่รับไปนั้นได้เป็นอย่างดีเช่นกัน โดยทั้งผู้ส่งและผู้รับต้องมีความสามารถทั้ง 4 ทักษะ ได้แก่ ทักษะด้านการพูด ทักษะด้าน

การฟัง ทักษะด้านการอ่านและทักษะด้านการเขียน โดยด้านการพูดและด้านการฟังเป็นการเชื่อมโยงด้านภาษาโดยผ่านวิธีการทางโสตประสาท ส่วนด้านการอ่านและด้านการเขียนเป็นการเชื่อมโยงด้านภาษาโดยผ่านทางจักษุประสาท เพื่อให้ข้อความหรือข่าวสารนั้นมีความสมบูรณ์ ถูกต้องและไม่เกิดการผิดพลาดขึ้น

2.3.1 ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ (Speaking)

ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ (Speaking) หมายถึง ความสามารถในการสื่อหรือการนำข่าวสารโดยการพูด ไปยังผู้รับ (Receiver) โดยผู้ส่ง (Sender) เข้าใจความหมายของคำศัพท์ วลี ประโยค และข้อความที่สื่อไปนั้นได้เป็นอย่างดี (วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี, <http://www.th.wikipedia.org>) ได้ระบุว่า ภาษาอังกฤษยังมีการเน้นฉันทลักษณ์ที่หนัก คือ การเน้นบางคำในประโยคเพิ่มที่ผู้พูดต้องการดึงความสนใจ ทำนองเดียวกับที่ออกเสียงคำที่สำคัญน้อยเบาสำหรับจังหวะ ภาษาอังกฤษจัดเป็นภาษาที่มีการเน้นบางพยางค์ ซึ่งมีแนวโน้มให้เวลาพักระหว่างพยางค์ที่เน้นเท่ากัน โดยออกเสียงกลุ่มพยางค์ที่ไม่เน้นเร็วขึ้น สำหรับทำนองเสียง มีการใช้ระดับเสียงเชิงวากยสัมพันธ์ในภาษาอังกฤษ ตัวอย่างเช่น เพื่อถ่ายทอดความประหลาดใจหรือประชดประชัน หรือเพื่อเปลี่ยนข้อความเป็นคำถาม ภาษาถิ่นส่วนใหญ่ของภาษาอังกฤษใช้ทำนองเสียงลงสำหรับข้อความบอกเล่า และทำนองเสียงสูงเพื่อแสดงความไม่แน่ใจ เช่น ในคำถาม (โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำถามปลายปิด) นอกจากนี้ ยังมีการเปลี่ยนทำนองเสียงตรงพยางค์ที่เน้นหนักเป็นพิเศษ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พยางค์ที่เน้นหนักที่สุดในประโยคหรือกลุ่มทำนองเสียง

กูริวจัน วงศ์เลย (2554 : 36) ได้กล่าวว่า ทักษะการพูด จึงเป็นทักษะที่บุคคลใช้ในการสื่อความคิดความรู้สึก ความต้องการ และถ่ายทอดเรื่องราวให้กับบุคคลอื่นได้รับทราบ ผ่านการใช้คำพูด ทั้งนี้บุคคลที่มีความสามารถในการใช้ทักษะการพูด ไม่จำเป็นต้องมีความแม่นยำหรือเคร่งครัดตามหลักโครงสร้างทางภาษา แต่หัวใจสำคัญของทักษะการพูด คือสามารถทำให้ผู้ฟังเข้าใจสิ่งที่ตนต้องการจะสื่อสารได้ นอกจากการมีความสามารถในการถ่ายทอดทางภาษาที่ดีแล้ว ผู้พูดต้องมีความสามารถใช้คำพูดได้เหมาะสมกับสถานการณ์และผู้ฟังด้วย

1) ความหมายและความสำคัญของการพูด

รีเวอร์ (River, 1980) (อ้างถึงใน วรรณญา โอภาสี, 2554 : 16) ได้กล่าวว่า ความหมายของทักษะการฟัง พูดว่า การฟังนั้นเป็นทักษะในการทำความเข้าใจเสียงที่ได้ยิน การพูดเพียงอย่างเดียวไม่ทำให้เกิดการสื่อสารได้ จำเป็นต้องมีผู้รับสารเพื่อทำความเข้าใจสิ่งที่พูด โดยผู้ฟังจะรับเอาคำพูดที่ได้ยิน ตลอดจนการขึ้นลงของเสียงมาตีความให้เกิดความหมายขึ้น

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532) (อ้างถึงใน อัจฉริน จิตต์ปรารพ, 2554 : 20-21) กล่าวว่า ความสามารถในการพูด หมายถึง ความสามารถในการผลิตภาษาและเป็น

กระบวนการสื่อความหมาย ผู้พูดจะต้องถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกออกมาเป็นรหัสภาษาเพื่อให้ผู้อื่นเข้าใจ ผู้พูดยังแสดงถึงวัฒนธรรมและสภาพของผู้พูด คือ แสดงจุดมุ่งหมายว่าในการพูดว่าพูดเรื่องอะไร ใครคือผู้ฟัง การพูดที่ไหนและอย่างไร ให้ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ นอกจากนี้ผู้พูดต้องมีความคล่องแคล่ว ความถูกต้องชัดเจน สุมิตรา อังวัฒนกุล (2537) กล่าวเสริมว่าการพูดเป็นการปฏิสัมพันธ์ที่ผู้พูดต้องการสื่อความหมายของความคิด ความรู้สึก ความต้องการ ลักษณะนิสัย และแลกเปลี่ยนข้อมูลของตนแก่ผู้ฟัง หรือต้องการสื่อความหมายที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ต่างๆตามจุดประสงค์ของผู้พูด ความสามารถในการพูดมิได้เป็นเพียงการปฏิสัมพันธ์ทางภาษาเท่านั้น แต่ถ้าต้องการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ ผู้พูดต้องสามารถสื่อสารในสังคมข้ามวัฒนธรรมได้ กล่าวคือจะต้องใช้ภาษาตามกฎของสังคมนั้นๆนอกจากนี้การพูดเพื่อการสื่อสารยังรวมถึงพฤติกรรม ซึ่งอาจไม่จำเป็นต้องสื่อเป็นคำพูด (Nonverbal Behavior) ดังนั้นการแสดงออกทางพฤติกรรมนับว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งของความสามารถในการสื่อสาร พอลสโตน (Paulston 1978:56-57)

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2539) (อ้างถึงใน นนทพัทธ์ เมื่องยศ, 2552 : 19) กล่าวว่า การพูดเป็นการถ่ายทอดความคิดความเข้าใจและความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด ดังนั้นทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดสำหรับบุคคลในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นมากเพราะผู้ที่พูดได้ย่อมสามารถฟังผู้อื่นได้เข้าใจ

2) องค์ประกอบของการพูด

จูไรรัตน์ ลักษณะศิริ (2543) (อ้างถึงใน วรรณญา โอภาณี, 2554 : 17) กล่าวว่า การพูดมีองค์ประกอบของการพูดที่สำคัญ 3 ประการดังนี้

1. ผู้พูดเป็นผู้ที่ต้องแสดงความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ไปสู่ผู้ฟังได้ดีที่สุด ผู้พูดต้องรู้จักใช้ภาษา น้ำเสียง สีหน้า ท่าทางอย่างเหมาะสม ตลอดจนใช้อุปกรณ์ต่างๆประกอบเพื่อให้การพูดบรรลุจุดมุ่งหมาย

2. สารเนื้อหาเรื่องที่พูด เนื้อเรื่องต้องมีความถูกต้องชัดเจน มีประโยชน์ เป็นไปในทางสร้างสรรค์ ผู้พูดควรเลือกเรื่องที่ตนถนัดและมีความรู้จริง

3. ผู้ฟังเป็นผู้รับสารที่ผู้พูดถ่ายทอดมาให้ผู้ฟังต้องสามารถฟังถ้อยคำต่างๆได้เข้าใจมีสมาธิและยอมรับฟัง ความคิดเห็นของผู้พูดซึ่งอาจแตกต่างกัน ความคิดเห็นของตน ผู้ฟังอาจแสดงปฏิกิริยา ให้ผู้พูดทราบด้วยการพยักหน้า ประบมือ ยิ้ม หัวเราะ ก้มหน้า ผู้พูดก็จะทราบว่า ได้ผลของการพูดตรงกับความมุ่งหมายหรือไม่

บัญชา อยู่ยง (2551) (อ้างถึงใน อัจฉริน จิตต์ปรารถนา, 2554 : 21) กล่าวว่า การพูดจะประสบความสำเร็จได้ต้องมีองค์ประกอบที่สำคัญ 5 ประการได้แก่

1. ผู้พูด (Speaker) คือผู้สื่อสารไปยังผู้ฟัง จึงต้องแสดงความสามารถในการถ่ายทอดความรู้สึกข้อคิดเห็น ข้อเท็จจริง ตลอดจนทัศนคติของตนไปสู่ผู้ฟังโดยใช้ภาษา เสียงพูด อากัปกิริยา การสะสม ความคิดที่มีคุณค่าและประโยชน์ รวมทั้งรวบรวม เตรียมความคิดต่างๆเหล่านั้นให้เป็นระบบและสามารถถ่ายทอดให้ผู้ฟังเข้าใจได้ง่าย แจ่มแจ้ง รวดเร็ว

2. สารหรือเนื้อเรื่องที่จะพูด (Speech) ผู้พูดควรจะพูดในเรื่องที่ตนถนัด และมีความรู้ในด้านนั้นจริงๆควรมีการเตรียมการ ลำดับเนื้อความเพื่อดำเนินเรื่องได้อย่างสอดคล้อง น่าสนใจ และความถูกต้องตามกฎเกณฑ์ เช่น มีบทนำ เนื้อเรื่อง และบทสรุป

3. ผู้ฟัง (Audience) การสื่อความหมายเป็นกระบวนการติดต่อทางสังคม ที่มีผู้พูดเป็นผู้ให้ข้อมูลและผู้ฟังเป็นผู้รับข้อมูล ผู้พูดจะสื่อความหมายได้ตรงเป้าหมายยิ่งขึ้นหาก รู้จักวิเคราะห์ผู้ฟัง

4. เครื่องมือในการสื่อความหมาย (Communication Channel) หมายถึง สิ่งที่ช่วยถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของผู้พูดไปยังผู้ฟัง เช่น น้ำเสียง สีหน้า แววตา อากัปกิริยา ทาง และโสตทัศนอุปกรณ์อื่นๆ

5. ความมุ่งหมายหรือผลที่เกิดจากการพูด การพูดทุกชนิดจะต้องมี จุดมุ่งหมายหรือผลที่เกิดขึ้น

สุกานดา ญาติพร้อม (2550) (อ้างถึงใน พิณ พัวพันธ์สกุล, 2554: 30-31)

ได้กล่าวว่า

1. ผู้พูด ผู้พูดต้องแสดงถึงความสามารถการใช้ภาษา อารมณ์ และบุคลิกภาพที่ดีเพื่อถ่ายทอดความรู้สึก ข้อคิดเห็น ความรู้สึก ผู้พูดต้องพยายามที่จะทำให้ผู้ฟัง การพูดอยู่ได้ตั้งแต่ต้นจนจบ ให้ผู้ฟังฟังด้วยความตั้งใจและสนุก ไม่ใช่เป็นการฝืนใจฟัง

2. ผู้ฟัง ผู้ฟังเป็นผู้รับสารหรือความรู้สึกนึกคิดที่ผู้พูดส่งมา ถ้าไม่มีผู้ฟัง การสื่อสารก็ไม่เกิดขึ้น ดังนั้นผู้ฟังเป็นองค์ประกอบสำคัญอีกอย่างหนึ่งที่ทำให้การพูดครบถ้วน ผู้ฟังต้องเข้าใจลักษณะการฟังที่ดีและถูกต้อง แล้วปฏิบัติให้ได้ก็จะช่วยให้การสื่อความหมายดำเนินไปด้วยดี ถ้าผู้พูดและผู้ฟังศึกษาภูมิหลังของแต่ละฝ่ายพอสมควรแล้ว จะช่วยให้การสื่อความหมายได้ผลดียิ่งขึ้น

3. เครื่องมือในการสื่อสาร หมายถึงกลวิธีในการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง หมายถึงรวมทั้งเสียงพูด สีหน้า ท่าทาง การเคลื่อนไหวร่างกาย ตลอดจนโสตทัศนอุปกรณ์อื่นๆ เช่น รูปภาพ ของจริง แผนภูมิ ฯลฯ ที่ผู้พูดนำมาใช้ช่วยในการพูดสมบูรณ์ดียิ่งขึ้น ทำให้ผู้ฟังเข้าใจง่ายและเข้าใจตรงตามที่ต้องการ

4. เนื้อเรื่องที่พูด หรือสาระ เนื้อเรื่องที่ผู้พูดนำมาเสนอต่อผู้ฟังควรเป็นเรื่องที่ผู้พูดเตรียมมาอย่างดีและเกี่ยวข้องกับผู้ฟัง ผู้ฟังฟังแล้วจะได้ไม่เสียเวลาโดยเปล่าประโยชน์ ดังนั้นคำพูดที่นำมาพูดควรเป็นคำพูดที่เป็นความจริง เป็นคำพูดที่มีประโยชน์ต่อผู้ฟังและถ้อยคำเหล่านี้ต้องเป็นที่ฟังพอใจต่อผู้ฟัง เรื่องนี้ขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้พูดแต่ละคนจะกระทำได้ดีแค่ไหนเพียงใด

5. ผลที่เกิดขึ้นจากการพูด การพูดทุกครั้งต้องมีจุดมุ่งหมาย และหลังจากการพูดจะมีผลการพูดเกิดขึ้นอย่างใดอย่างหนึ่ง คือดีหรือไม่ดี ผู้พูดเปรียบเสมือนสิ่งเร้าไปเร้าหรือช่วยผู้ฟังด้วยคำพูด ผู้ฟังจะมีการแสดงออก ตอบสนองการกระทำของผู้พูด ผู้พูดอาจรู้ผลที่เกิดจากการพูดของตนได้ โดยการสังเกตอาการแสดงออกของผู้ฟัง เช่น การขมวดคิ้ว นิ้วหน้า การมองเหม่อ การพยักหน้า การหัวเราะ หรือการปรกมือ ฯลฯ ย่อมเป็นเครื่องมือบ่งบอกความรู้สึกของผู้ฟังที่มีต่อผู้พูด

3) ระดับความสามารถในการพูด

อัจฉรา วงศ์โสธร (2539) (อ้างถึงใน พิณ พัวพันธ์สกุล, 2554 : 36-37)

ได้สรุประดับความสามารถในการพูดตามแบบการทดสอบ ความสามารถในการพูดของสถาบัน FSI (The Foreign Service Institute) ออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

1. ความสามารถในการพูดระดับต้น (Elementary proficiency) ผู้พูดสามารถเข้าใจคำถามและประโยชน์บอกเล่าอย่างง่าย ๆ โดยถามและตอบได้ด้วยความรู้ทางภาษาที่อยู่ในวงจำกัด

2. ความสามารถในระดับใช้งานได้ในวงจำกัด (Limited working proficiency) ผู้พูดสามารถพูดในสถานการณ์พื้นฐานทางสังคมได้ เช่น การแนะนำตัว การสนทนาอย่างง่าย ที่มีได้เตรียมตัวมาก่อน เช่น เรื่องเกี่ยวกับตนเองและครอบครัว

3. ความสามารถในการพูดระดับเริ่มของมืออาชีพ (Minimum professional proficiency) ผู้พูดสามารถสนทนาเรื่องราวต่าง ๆ ด้านอาชีพ และสังคมได้ รวมถึงเรื่องที่ต้องใช้ความรู้เฉพาะสาขา

4. ความสามารถในการพูดระดับมืออาชีพเต็มรูปแบบ (Full professional proficiency) ผู้พูดสามารถพูดได้คล่องแคล่วและถูกต้องในการสนทนาทุกระดับ โดยมีความบกพร่องด้านการออกเสียงและไวยากรณ์น้อยมาก และสามารถโต้ตอบได้อย่างเหมาะสมทุกเรื่องแม้ในสถานการณ์ที่ไม่คุ้นเคย

5. ความสามารถในการพูดระดับเจ้าของภาษา (Native of bilingual proficiency) ผู้พูดสามารถพูดได้เท่าเทียมกับเจ้าของภาษาได้รับการศึกษาดี รวมทั้งสามารถใช้ศัพท์สำนวนภาษาพูดและการอ้างอิงทางวัฒนธรรมได้

ธนกร โลห์จินดา (2551: 20) ได้กล่าวว่า การพูดเป็นความสามารถที่สำคัญในการสื่อสาร ผู้ที่ประสบความสำเร็จในงานอาชีพมักจะเป็นผู้ที่มีประสิทธิภาพในการพูด เมื่อพิจารณาความสามารถทางการพูด Bartz (1979, pp. 18-22) ได้กล่าวถึง การพูดว่าเป็นความสามารถที่ซับซ้อน และจะต้องประกอบด้วยองค์ประกอบของการพูด 5 ประการ คือ 1) ความคล่องแคล่ว 2) ความสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ 3) ปริมาณของข้อมูลที่สื่อสารได้ 4) คุณภาพของข้อความที่สามารถนำมาสื่อสาร 5) ความพยายามในการสื่อสาร

พิณ พัวพันธ์สกุล (2554: 37) ได้กล่าวว่า ระดับความสามารถในการพูดคือความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารที่มีระดับที่ต่างกันจากระดับต้นไปจนถึงระดับเจ้าของภาษา ซึ่งในระดับต่าง ๆ ประกอบด้วยการใช้คำศัพท์โดยสร้างและเนื้อหาที่ถูกต้อง มีสำเนียง ปฏิสัมพันธ์ และความคล่องแคล่วในการพูด ดังนั้นระดับความสามารถในการพูดจึงเป็นสิ่งที่แสดงถึงความสามารถในการสื่อสารของผู้พูดด้วย

กล่าวโดยสรุปได้ว่า การใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารโดยการพูด ผู้ที่ทำหน้าที่เป็นผู้ส่งสารหรือผู้ที่ทำการสื่อสารโดยการพูดต้องเข้าใจความหมายของคำศัพท์ วลี ประโยค และข้อความที่สื่อหรือพูดไปนั้นได้เป็นอย่างดี โดยด้านการพูดเป็นการเชื่อมโยงด้านภาษาโดยผ่านวิธีการทางโสตประสาท ผู้พูดต้องสามารถสื่อสารให้ผู้รับหรือผู้ฟังเข้าใจในข่าวสารนั้นอย่างมีความสมบูรณ์ถูกต้องและไม่เกิดการผิดพลาดขึ้น

2.3.2 ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ (Listening)

ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ (Listening) หมายถึง ความสามารถในการรับหรือการฟังของผู้รับ (Receiver) และเข้าใจความหมายของคำศัพท์ วลี ประโยค และข้อความจากผู้ส่ง (Sender) ได้เป็นอย่างดี

ภุริวัจน์ วงศ์เลย (2554: 35) ได้กล่าวโดยสรุปว่า ทักษะการฟังเป็นทักษะที่มีความสำคัญที่สุดในการบรรดาทักษะทั้งหมด เพราะเป็นทักษะแรกที่บุคคลใช้เพื่อทำความเข้าใจสิ่งที่ตนเองได้รับรู้เพื่อเรียนรู้ ติความหมายของสิ่งต่าง ๆ ที่ได้ยิน ทั้งนี้ เพื่อเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ บุคคลจึงต้องมีความรู้ความเข้าใจในโครงสร้างทางภาษา คำศัพท์ สำนวน และการออกเสียง รวมถึงจำเป็นต้องมีความสามารถในการตีความหมายของลักษณะทางท่าทาง และน้ำเสียงของผู้พูด ซึ่งจะช่วยให้ทราบถึงสภาพอารมณ์ของผู้พูดในขณะนั้น และสามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อสารได้อย่างถูกต้อง

1) ความหมายและความสำคัญของการฟัง

ฟองอำไพ คงเจริญ (2551: 25) ได้กล่าวว่า การฟัง พุคภาษาอังกฤษนั้นเป็นทักษะหนึ่งในการสื่อสารที่มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง ภูวดล เกตุมงคล (2544) ได้กล่าวว่า การพูดเป็นกระบวนการที่ไม่หยุดนิ่ง (A dynamic process) ของมนุษย์ นั่นคือทั้งผู้พูดและผู้ฟังต่างก็สื่อความหมายด้วยการเข้ารหัส (Encoding) และถอดรหัส (Decoding) ของข่าวสาร (Message) ร่วมกันและก่อให้เกิดผลต่อเจตคติ ทักษะ ความรู้และความสนใจซึ่งกันและกันสำหรับการที่กระบวนการนี้ต้องใช้รหัสด้วยก็เพื่อให้ผู้พูดสามารถเข้ารหัสแทนความรู้สึกนึกคิดของเขาออกมาเป็นคำพูด และการสื่อความหมายดังกล่าวนี้ จะเกิดขึ้นในโอกาสหนึ่งภายใต้สภาพสิ่งแวดล้อมที่กว้างขวางของสังคมมนุษย์ นอกจากนี้กระบวนการในการสื่อสารด้วยการพูดของมนุษย์ยังเป็น กระบวนการในการเลือกสรรและส่งสัญลักษณ์เพื่อให้ผู้ฟังสามารถทราบความหมายของผู้พูดได้อย่างใกล้เคียง คล้ายคลึงอย่างกับผู้พูดประสงค์ หรืออีกนัยหนึ่งก็คือใช้สัญลักษณ์เป็นสื่อก่อให้เกิดปฏิริยาสัมพันธ์กันในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง

รติ หอมลา (2553: 23) ได้กล่าวว่า ทักษะการฟังถือเป็นทักษะที่สำคัญอย่างหนึ่งในการเรียนการสอนภาษา ดังที่ วิไลพร ธนสุวรรณ (2530) ได้กล่าวถึงความสำคัญของทักษะการฟังได้ว่า ทักษะการฟังเป็นทักษะเบื้องต้นของทักษะทั้ง 4 ตามธรรมชาติของการเรียนรู้ภาษา การเรียนภาษาใดภาษาหนึ่งนั้นนักเรียนควรจะได้เริ่มเรียนจากทักษะการฟังก่อนแล้วจึงฝึกพูด ส่วนทักษะการอ่านและการเขียนนั้น เป็นขั้นตอนที่นักเรียนควรจะได้ฝึกหลังจากที่สามารถฟัง และพูดออกเสียงได้ดีพอสมควรแล้ว ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ Fox (1974) ที่กล่าวว่า ทักษะการฟังเป็นทักษะเบื้องต้นของการเรียนภาษา นักเรียนจะไม่สามารถออกเสียงได้อย่างถูกต้อง ถ้าไม่ได้ฟังการออกเสียงก่อน และในการสนทนาผู้ฟังต้องเข้าใจเรื่องที่สนทนาได้จึงจะสามารถพูดโต้ตอบได้ตามที่ต้องการนอกจากนี้ การฟังยังสำคัญในการใช้ชีวิตประจำวัน ดังที่ มะลิ มกรามณี (2529) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการฟังไว้ว่า การฟังมีความสำคัญต่อชีวิตประจำวันของคนเรามาก เช่น การฟังโทรทัศน์ การฟังวิทยุ เพราะเราจำเป็นต้องฟังจึงจะเข้าใจเรื่องราวต่างๆ ถ้านักเรียนไม่มีทักษะในการฟังจะส่งผลให้ประสบความสำเร็จในทักษะด้านอื่นๆ ได้ยาก

วรัญญา โอภาณี (2554: 16) ได้กล่าวว่า ความสามารถในการฟัง พุคภาษาอังกฤษนั้น ผู้พูด หรือ ผู้ฟังมีบทบาทสำคัญเท่าเทียมกันในการแสดงออก พยายามฟังหรือพูดเพื่อสื่อความหมาย โดยเลือกใช้การสังเกต การเชื่อมโยงข้อมูลเพื่อให้เข้าใจกันอย่างถูกต้องและเหมาะสม

2) องค์ประกอบของการฟัง

นันทพัทธ์ เมืองยศ (2522: 21) ได้กล่าวว่า การฟัง พูดเป็นการสื่อความระหว่างบุคคลกับบุคคลโดยใช้คำพูด (Oral communication) รวมไปถึงการใช้กิริยาท่าทาง สีหน้า ดวงตา และการเคลื่อนไหว ทางร่างกาย ช่วยเสริมให้การสื่อสาร ทางคำพูดสมบูรณ์ยิ่งขึ้น นอกจากนี้ วาทการหรือ การพูดนั้นยังเป็นกระบวนการที่ต่อเนื่อง ซึ่งเกี่ยวข้องกับทั้งผู้ส่งสารและผู้รับรวมไปถึง เครื่องมือในกระบวนการสื่อสาร และพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกัน ถ้าขาดสิ่งหนึ่งสิ่งใดการสื่อสารก็จะไม่เกิดขึ้น

รีเวอร์ (River, 1980: 16) (อ้างถึงใน อรรถพรณ สุชาพันธ์, 2551: 23)

ให้ความหมายของการฟังไว้ว่า การฟังเป็นทักษะเชิงสร้างสรรค์ มีการตีความหรือวิเคราะห์ ทำความเข้าใจสิ่งที่ฟัง ผู้ฟังรับเอาคำพูดที่มีความหมายของผู้พูดแล้วสร้างความหมายขึ้นมาใหม่ ซึ่งความหมายที่ผู้ฟังสร้างขึ้นมานี้อาจไม่ตรงกับความหมายที่ผู้พูด ผู้ฟัง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อผู้ฟัง ไม่คุ้นเคยกับภาษา และวัฒนธรรมของผู้พูด การเข้าใจ ความหมายมีองค์ประกอบ 3 ประการคือ

1. ข้อมูลทางภาษาศาสตร์ (Linguistic Information) หมายถึง สิ่งที่ผู้ฟังรับฟัง ทั้งเสียงคำและการจัดเรียงคำพูด โดยผู้ฟังไม่จำเป็นต้องฟังคำพูดทั้งหมดของผู้พูด แต่ผู้ฟังสามารถสร้างข้อความที่ตามมาได้หมดจากคำพูดในตอนต้น

2. บริบททางด้านสถานการณ์ (Situational Context) หมายถึง สถานการณ์ในการพูดที่มีผลต่อการรับฟังของผู้ฟัง เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่ผู้ฟัง ได้ยินกับสิ่งที่ผู้พูดพูดออกมาและสิ่งที่ผู้ฟังคาดว่าจะได้ยินต่อไป

3. ข่าวสารที่เป็นที่เข้าใจร่วมกัน (Comprehended Message) หมายถึง ความสามารถที่จะเข้าใจข่าวสารที่ฟัง ซึ่งขึ้นอยู่กับความตั้งใจของผู้ฟังในการตีความหมายให้เข้ากับสถานการณ์หรือเรื่องราวที่ผู้พูดต้องการให้เข้าใจตรงข้าม

3. ระดับความสามารถในการฟัง

วาเลตเต้ และ ไดซิกส์ (Valette & Disick, 1972 : 141-142) (อ้างถึงใน กุริวัจน์ วงศ์เลย, 2554 : 34) ได้จำแนกลำดับขั้นของทักษะการฟังไว้ 5 ลำดับ ได้แก่

ขั้นที่ 1 การรับรู้ (Perception) : บุคคลมีการรับรู้ถึงความแตกต่างระหว่างภาษาประจำท้องถิ่น และภาษาต่างประเทศ โดยการจำแนกจากเสียงที่ได้ยิน แต่จะไม่มี ความเข้าใจอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับความหมายที่แตกต่างกันของแต่ละภาษาได้

ขั้นที่ 2 การจดจำ (Recognition) : บุคคลมีการเข้าใจความหมายของคำ และประโยคที่ได้ยิน สามารถทำตามคำสั่งที่คุ้นเคย จับคู่ภาพกับคำพูดที่ได้ยินถูกต้อง และสามารถ

คัดลอกประโยคที่มีความหมายเหมือนกันระหว่างภาษาท้องถิ่น และภาษาต่างประเทศได้ โดยเฉพาะประโยคที่ได้ยินในขณะนั้น

ขั้นที่ 3 การรับรู้ (Reception) : บุคคลมีความเข้าใจรูปแบบการผสมผสานกันของโครงสร้างทางภาษา และคำศัพท์ที่เคยเรียนรู้ได้ สามารถตอบคำถามแบบถูก-ผิด สามารถเลือกประโยค หรือคำตอบเพื่อใช้ตอบคำถามได้อย่างเหมาะสม และเข้าใจข้อความที่เกิดจากการนำหลาย ๆ ประโยคมารวมกันได้

ขั้นที่ 4 การเข้าใจ (Comprehension) : บุคคลเข้าใจภาษาต่างประเทศที่ตนเองได้เรียนรู้ และสามารถอธิบายได้ นอกจากนี้ยังสามารถเข้าใจความหมายโดยทั่วไปของข้อความที่ประกอบด้วยคำศัพท์ที่ไม่คุ้นเคย หรือคำใหม่ที่มาจากรากศัพท์เดิมได้ ในขั้นนี้บุคคลสามารถคาดเดาความหมายของคำศัพท์ หรือข้อความที่เข้าใจ และมีทักษะเพียงพอในการเติมเต็มรูปประโยค ได้แม้ว่าจะได้ยินไม่ชัดก็ตาม ในการพัฒนาระดับสูงสุด บุคคลสามารถเข้าใจสิ่งที่ได้ฟังจากบทละคร ภาพยนตร์ วิทยุ หรือรายการโทรทัศน์ เสมือนกับเป็นภาษาท้องถิ่นของตนเอง

ขั้นที่ 5 การวิเคราะห์ (Analysis) : บุคคลสามารถวิเคราะห์รูปแบบของข้อความที่ได้ยิน รวมถึงสามารถจำแนกความแตกต่างระหว่างมาตรฐานที่หลากหลายทางภาษาของแต่ละท้องถิ่น หรือชนชั้นทางสังคมจากการพูดได้ นอกจากนี้ยังมีความเข้าใจความหมายของสิ่งที่ได้ฟังอย่างถ่องแท้ บุคคลสามารถตระหนักถึงความหมายที่แตกต่างกันเพียงเล็กน้อยของข้อความที่ได้ยิน ด้วยการฟังจากน้ำเสียง และการเน้นเสียง ในขั้นนี้ ผู้ฟังสามารถเข้าใจระดับอารมณ์ หรือ โทนเสียงของผู้พูดได้

กล่าวโดยสรุปได้ว่า การใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารโดยการฟัง ผู้ที่ทำหน้าที่เป็นผู้รับข่าวสารหรือผู้ที่ทำการสื่อสารโดยการฟังต้องเข้าใจความหมายของคำศัพท์ วลี ประโยค และข้อความที่รับหรือฟังไปนั้นได้เป็นอย่างดี โดยด้านการฟังเป็นการเชื่อมโยงด้านภาษา โดยผ่านวิธีการทางโสตประสาท ผู้ฟังต้องสามารถสื่อสารและเข้าใจในสาระข่าวสารนั้นอย่างสมบูรณ์ถูกต้องและไม่เกิดการผิดพลาดขึ้น

2.3.3 ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ (Reading)

ลินท์ คิวแมน ทรอย่า และ โจเซฟย์ เวนท์นี ทาไวร์เอทท์ (Lynn Quitman and Joseph Wayne Thweatt, 2009 : 5-6) ได้กล่าวว่า การอ่านไม่ใช่เป็นเพียงการมองไปที่ตัวอักษรเท่านั้น แต่การอ่านเป็นกระบวนการที่มีความซับซ้อนและมีความหลากหลาย กระบวนการการอ่านก็เหมือนกับกระบวนการอื่น ๆ ที่มีความเกี่ยวข้องกับไวยากรณ์ต่างๆอย่างชัดเจน อย่างไรก็ตาม ขั้นตอนที่ถูกมองข้ามไปของกระบวนการอ่านคือการเตรียมพร้อมทั้งใจและสภาพแวดล้อม

เพื่อที่คุณจะสามารถมีสมาธิกับสิ่งที่กำลังอ่านอยู่ อีกขั้นหนึ่งคือกระบวนการอ่านที่เชื่อมโยงกับดวงตาของคุณ (การมองไปที่หน้ากระดาษ) ซึ่งทำงานร่วมกับความทรงจำ (เพื่อเข้าถึงคลังข้อมูลที่คุณรู้อยู่แล้ว) การเรียนรู้ข้อมูลใหม่ๆ ด้วยการอ่าน คุณจะเก็บเกี่ยวสิ่งนั้นเข้าไปสู่ความทรงจำที่มีอยู่ นั่นคือความรู้ที่สร้างบนความรู้ การสร้างพื้นฐานของความรู้นับเป็นจุดประสงค์ของสถาบันการศึกษาต่างๆ โดยที่คุณต้องชี้นำตัวเองให้มีวินัยเพื่อที่คุณจะเชื่อมต่อปฏิกิริยาระหว่างดวงตาและความทรงจำของคุณได้ ในบทนี้จะกล่าวถึง 3 ขั้นตอนของกระบวนการอ่านและแสดงให้เห็นถึงการทำให้กระบวนการอ่านของคุณเป็นกระบวนการที่มีประสิทธิภาพ ได้แก่ 1) การมีสมาธิระหว่างการอ่าน 2) การทบทวนในกระบวนการอ่าน และ 3) การพยากรณ์ในกระบวนการอ่าน

กล่าวได้ว่า ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ (Reading) หมายถึง ความสามารถในการอ่านและเข้าใจความหมายของคำศัพท์ วลี ประโยค ข้อความ และสามารถเข้าใจถึงบทความ เนื้อหา หรือเนื้อเรื่อง (Message) ที่อ่านได้เป็นอย่างดี (วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี, <http://www.th.wikipedia.org>) เขียนไว้ว่า ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่เน้นหนัก ซึ่งกล่าวกันว่าการเน้นพยางค์นั้นเป็นหน่วยเสียง คือ สามารถจำแนกความแตกต่างของคำได้ (เช่น นาม **increase** เน้นพยางค์แรก และกริยา **increase** เน้นพยางค์ที่สอง) แทบทุกคำที่มีมากกว่าหนึ่งพยางค์ จะมีพยางค์หนึ่งที่ระบุว่าเป็นหนัก (Primary Stress) และอาจมีอีกพยางค์หนึ่งที่เน้นรองลงมา (Secondary Stress) เช่นในคำว่า **civilization** ซึ่งพยางค์แรกเน้นรอง และพยางค์ที่สี่เน้นมาก ส่วนพยางค์อื่นไม่เน้น ส่วนสระนั้นความสอดคล้องระหว่างการสะกดและการออกเสียงยังไม่สม่ำเสมอ ภาษาอังกฤษมีหน่วยเสียงสระมากกว่าอักษรสระ (a, e, i, o, u) มาก ซึ่งหมายความว่า การประสมอักษรมักจำเป็นต้องใช้สระบุสระประสมสองเสียงและสระยาวอื่น ๆ (เช่น oa ในคำว่า boat และ ay ในคำว่า stay) หรือการใช้ e ที่ไม่ออกเสียงหรืออุบายคล้ายกันแทน (เช่นในคำว่า note และ cake) ทว่า อุบายเหล่านี้ก็ยังไม่ใช้คงเส้นคงวา ฉะนั้น การออกเสียงสระจึงยังเป็นแหล่งความไม่สม่ำเสมอหลักในอักขรวิธีภาษาอังกฤษ

ภูริวัจน์ วงศ์เลข (2554 : 38) ได้กล่าวสรุปว่า ทักษะการอ่าน เป็นทักษะที่ช่วยให้บุคคลสามารถทำความเข้าใจเนื้อหาของสิ่งที่อ่าน ได้อย่างถูกต้อง แม้ว่าบางครั้งอาจจะไม่เข้าใจความหมายของทุกคำที่พบในประโยค แต่ผู้อ่านก็จะใช้ประสบการณ์เดิมที่มีอยู่เข้ามาเชื่อมโยงเพื่อเติมเต็มประโยคนั้นให้สมบูรณ์ได้ใจความ ทั้งนี้การอ่านไม่จำเป็นจะต้องอ่านเพื่อเสริมสร้างความรู้ในการศึกษาเท่านั้น แต่การอ่านยังใช้เพื่อสร้างความบันเทิง และแสวงหาความรู้ที่ใช้ในการดำเนินชีวิตด้วย

1) ความหมายและความสำคัญของการอ่าน

พิณ พัวพันธ์สกุล (2554: 23) ได้กล่าวว่า การอ่านถือเป็นทักษะพื้นฐานที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในการเรียนรู้ ความสามารถในการอ่านช่วยเปิดโลกทัศน์ให้เข้าถึงองค์ความรู้หรือสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่ใกล้และไกลเพียงใดก็ได้ Gagne and Yekovich (1993) ผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยาการเรียนรู้สรุปว่า ความสำเร็จของการอ่านเพื่อความเข้าใจมีความเกี่ยวข้องกับการเข้าใจเชิงมนทัศน์รวมเข้ากับการมีทักษะและยุทธศาสตร์ในการอ่าน

ปนัดดา ปานะนิล (2554: 27) ได้กล่าวว่า การอ่านคือ ความสามารถที่เป็นกระบวนการทางสมองในการรับสาร ที่ผู้เขียนถ่ายทอดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรและสามารถเข้าใจ และตีความหมายในสิ่งที่อ่านได้ โดยขึ้นอยู่กับประสบการณ์เดิมของผู้อ่านในการเรียนรู้

อรวรรณ บุญสมปาน (2551: 44) ได้กล่าวว่า ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเป็นความสามารถในการเข้าใจความหมายตั้งแต่คำจนถึงประโยคหรือข้อความและสามารถจับใจความสำคัญของเรื่องโดยสามารถวิเคราะห์ ตีความ และแยกแยะได้ว่าข้อความที่อ่านเป็นข้อคิดเห็นหรือข้อเท็จจริง อีกทั้งสามารถวิจารณ์เรื่องที่อ่านแล้วตอบคำถามได้อย่างถูกต้อง

อลงกต ปัญญาจันทร์ (2551: 45) ได้กล่าวว่า ความเข้าใจในการอ่านคือ ความสามารถในการสร้างความหมายออกมาจากสิ่งที่อ่านได้ โดยเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นระหว่างผู้อ่านและเนื้อหาที่อ่าน ที่ผู้อ่านต้องใช้ความรู้ในระดับคำและไวยากรณ์รวมไปถึงการใช้ประสบการณ์เดิมของผู้อ่านเชื่อมโยงความสัมพันธ์จากข้อมูลของตนเองไปยังเรื่องที่อ่านจนสามารถติดตามข้อมูลจากการอ่านได้ และทำให้ผู้อ่านสามารถสร้างความหมายออกมาจากหน้ากระดาษที่มีเนื้อหาต่างๆ ปรากฏอยู่

ลิตา ทายะติ (2551 : 28) ได้กล่าวว่า ความเข้าใจในการอ่าน หมายถึง การที่ผู้อ่านใช้ความสามารถด้านความคิดจะสามารถ ตีความ จับใจความสำคัญและรายละเอียดปลีกย่อยจากเรื่องที่อ่าน เข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่านในระดับคำ ระดับตัวอักษร ระดับ โครงสร้างของภาษา และระดับความหมายจนสามารถสรุปเรื่องราวที่อ่านได้ โดยใช้กระบวนการปฏิสัมพันธ์จากการทำนายหรือคาดการณ์เนื้อเรื่องที่อ่าน ประกอบกับการเชื่อมโยงความรู้และประสบการณ์เดิมของตนเข้ากับเรื่องที่อ่านเพื่อเข้าใจสิ่งที่อ่านได้อย่างถูกต้อง

อาทิตยา จิตบาล (2553 : 25) ได้กล่าวว่า ระดับความเข้าใจในการอ่านนั้น มีการจำแนกระดับความเข้าใจในการอ่าน ตั้งแต่ระดับตรงตามตัวอักษรจนถึงระดับวิเคราะห์ วิจารณ์ คือเข้าใจความหมายโดยนัยที่แฝงอยู่ โดยมีได้กล่าวถึงอย่างชัดเจน สามารถเรียบเรียง ลำดับความสรุปความ และประเมินค่าในสิ่งที่อ่านได้เป็นองค์ประกอบที่ช่วยกำหนดขอบเขต และแนวทางที่เหมาะสมในการสร้างจุดประสงค์ในการอ่าน

ภูคิต จุลโพธิ์ (2552: 26-27) ได้กล่าวว่า ความเข้าใจในการอ่าน จึงหมายถึง การที่ผู้อ่านใช้ความสามารถด้านความคิดจะสามารถ ตีความ จับใจความสำคัญและ รายละเอียดปลีกย่อยจากเรื่องที่อ่าน เข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่านในระดับคำ ระดับตัวอักษร ระดับโครงสร้างของภาษา และระดับความหมาย จนสามารถสรุปเรื่องราวที่อ่านได้ โดยใช้กระบวนการปฏิสัมพันธ์จากการทำนายหรือคาดการณ์เนื้อเรื่องที่อ่าน ประกอบกับการเชื่อมโยง ความรู้และประสบการณ์เดิมของตนเข้ากับเรื่องที่อ่าน เพื่อเข้าใจสิ่งที่อ่านได้อย่างถูกต้อง

รุจินันท์ ภาศักดิ์ (2553: 22-23) ได้กล่าวว่า การอ่านเป็นกระบวนการที่มีความซับซ้อน มีองค์ประกอบหลายอย่าง ผู้อ่านจะสามารถเข้าใจหรือค้นหาความหมายในสิ่งที่ผู้เขียนต้องการแสดงออกจากตัวอักษร หรือข้อเขียนมากน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบในด้านความสามารถทางภาษาของผู้อ่าน และประสบการณ์ร่วมระหว่างผู้อ่านกับผู้เขียน ความสามารถจับใจความสำคัญและรายละเอียดได้ สามารถสรุปความคิดและความเข้าใจของผู้เขียนจากข้อความที่อ่านและจำเรื่องได้ตามประสบการณ์และความสามารถของแต่ละคน การอ่านมีความสำคัญต่อมนุษย์ไม่ว่าจะเป็นเด็กหรือผู้ใหญ่ เพราะเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ และมีส่วนช่วยสร้างความสำเร็จในชีวิต นักเรียนจะอ่านได้ดีก็ต่อเมื่อมีความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน โดยครูจัดหรือเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้นำกิจกรรมการอ่านด้วยตนเองให้มากที่สุด บทเรียนน่าสนใจ สนุกสนานเมื่อนักเรียนสามารถอ่านด้วยความสนุกสนานจะเกิดความรู้สึกว่าตนเองประสบความสำเร็จในการอ่าน มีความสามารถที่จะอ่านภาษาอังกฤษได้อย่างเข้าใจ

2) องค์ประกอบของการอ่าน

โรเจอร์ ที เลนนอนท์ (Roger T. Lemmon, 1972 : 26-31) (อ้างถึงใน อรรถวรรณ บุญสมปาน, 2551 : 44-45) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการอ่านว่าประกอบด้วย

1. ความรู้เกี่ยวกับคำโดยทั่วไป ทั้งความกว้าง ความลึก และขอบเขตของคำศัพท์ ซึ่งจะนำไปสู่การบรรลุถึงความสามารถระดับสูงของทักษะการอ่านทุกชนิด
2. ความเข้าใจเรื่องราวที่ปรากฏอย่างชัดเจน ซึ่งรวมถึงความสามารถในการรู้ตำแหน่งของข้อความที่กล่าวถึงอย่างเจาะจง การเข้าใจความหมายตามตัวอักษร และความสามารถในการติดตามเรื่องที่อ่านตามลำดับ
3. ความเข้าใจความหมายที่แฝงอยู่ รวมถึงความมีเหตุผลในการอ่าน ความสามารถในการให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน ตลอดจนสามารถเดาเหตุการณ์เกี่ยวกับผลที่ตามมา
4. ความซาบซึ้ง คือ ความเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้เขียนและทราบถึงอารมณ์ของเรื่อง

ปนัดดา ปานะนิล (2554 : 28) ได้กล่าวว่า การที่ผู้อ่านจะประสบ
ความสำเร็จในการอ่านได้ จะต้องประกอบด้วย องค์ประกอบหลายอย่างด้วยกัน ไม่ว่าจะเป็น
จุดประสงค์ในการอ่าน ความรู้ด้านตัวภาษาที่เพียงพอ ความยากง่ายของบทอ่านที่เหมาะสมกับ
ระดับความสามารถของผู้อ่านตลอดจนมีความรู้หรือประสบการณ์เดิมเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน รวมทั้ง
ความพอใจของผู้อ่านในการอ่านเรื่องนั้นๆ ด้วย

เกลล์ และยาโควิช (Gagne and Yekovich, 1993) (อ้างถึงใน พิณ
พัชพันธ์สกุล, 2554 : 24) ได้กล่าวว่า ความสามารถของผู้อ่านที่อายุน้อยกว่าและมีทักษะต่ำกว่าจะ
แตกต่างกับผู้อ่านที่มีอายุมากกว่าและมีทักษะสูงกว่าในกระบวนการต่างๆ ดังกล่าวมาแล้ว รวมถึง
เรื่องของความแตกต่างในเรื่องภูมิหลังทางความรู้อีกด้วย

อรรธรณ บุญสมปาน (2551 : 46) ได้กล่าวว่า ผู้เรียนควรมีความสามารถ
ในการอ่าน ทั้งการอ่านออกเสียงได้ถูกต้องและการอ่านในใจอย่างรวดเร็ว รวมทั้งต้องเข้าใจ
ความหมายตั้งแต่คำจนถึงประโยคหรือข้อความใหญ่ๆ แล้วสามารถจับใจความสำคัญของเรื่องที่
อ่านได้ โดยสามารถวิเคราะห์ ตีความ และแยกแยะได้ว่าข้อความที่อ่านเป็นข้อคิดเห็นหรือ
ข้อเท็จจริง อีกทั้ง สามารถวิจารณ์เรื่องที่อ่านแล้วตอบคำถามได้อย่างถูกต้อง

3) ระดับความสามารถในการอ่าน

อลงกต ปัญญาจันทร์ (2551: 48) ได้กล่าวว่า ระดับความเข้าใจในการอ่าน
แต่ละประเภทจะมีลักษณะเฉพาะที่กำหนดกระบวนการ และเป้าหมายในการอ่านไว้เพื่อให้บรรลุ
วัตถุประสงค์ในการอ่านในระดับต่าง ๆ แตกต่างกันไป อย่างไรก็ตามกระบวนการอ่านเหล่านี้จะ
มีความสัมพันธ์กันอยู่และต้องอาศัยกันและกันเพื่อพัฒนาไปสู่การอ่านจากการอ่านระดับหนึ่ง ไปสู่อีก
ระดับหนึ่งเพื่อให้เกิดความเข้าใจในเนื้อหาที่อ่านอย่างครบถ้วน

สิตา ทามะติ (2551: 30) ได้กล่าวว่า ความเข้าใจในการอ่านนั้นสามารถ
จำแนกออกเป็น 3 ระดับด้วยกัน คือ ระดับความเข้าใจตรงตามตัวอักษรที่ปรากฏ ระดับความเข้าใจ
ในการตีความ และระดับความเข้าใจแบบวิจารณ์ญาณ ดังนั้นการทราบถึงระดับความเข้าใจใน
การอ่านจึงเป็นสิ่งสำคัญสำหรับผู้สอนที่จะนำไปเป็นแนวทางในการกำหนดจุดประสงค์ และ
กิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความเข้าใจในการอ่านของผู้เรียนได้อย่างเหมาะสมกับระดับ
ความสามารถของผู้เรียน ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีจุดประสงค์ให้นักศึกษามีความเข้าใจตั้งแต่
ระดับความเข้าใจตรงตามตัวอักษรที่ปรากฏระดับความเข้าใจในการตีความ และระดับความเข้าใจ
ในการวิเคราะห์วิจารณ์

คาลลาฮาน และลีโอนาร์ด (Callahan & Leonard. 1988 : 2811) (อ้างถึงใน
รุจินันท์ ภาศักดิ์, 2553: 33) ได้จำแนกระดับของความเข้าใจออกเป็น 3 ระดับ ได้แก่

1. ความเข้าใจรายละเอียด (Reading the lines) เป็นการอ่านจับใจความถึงรายละเอียดของเนื้อหาที่อ่าน หรือความเห็นโดยตรงของผู้เขียนที่ปรากฏในเนื้อหา

2. ความเข้าใจความสัมพันธ์ของข้อความ (Reading between the lines) เป็นการอ่านเพื่อทำความเข้าใจถึงจุดมุ่งหมายของผู้เขียน ซึ่งผู้อ่านต้องใช้ความคิด และประสบการณ์ของตนเองในการทำความเข้าใจเรื่องที่อ่านด้วย

3. ความเข้าใจในระดับสรุปความ (Reading beyond the lines) เป็นการอ่านเพื่อสรุปสิ่งที่ผู้เขียนไม่ได้เขียนไว้โดยตรงในเนื้อหาของเรื่องที่อ่าน

กล่าวโดยสรุปได้ว่า การใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารโดยการอ่าน ผู้ที่ทำหน้าที่เป็นผู้ส่งข่าวสารหรือผู้ที่ทำการสื่อสาร โดยการอ่านต้องเข้าใจความหมายของคำศัพท์ วลี ประโยค และข้อความที่ส่งหรืออ่านไปนั้นได้เป็นอย่างดี โดยด้านการอ่านเป็นการเชื่อมโยงด้านภาษาโดยผ่านวิธีการทางจักษุประสาท ผู้อ่านต้องสามารถสื่อสารและทำให้ผู้รับหรือผู้ฟังเข้าใจในข่าวสารนั้นอย่างมีความสมบูรณ์ถูกต้องและไม่เกิดการผิดพลาดขึ้น

2.3.4 ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ (Writing)

ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ (Writing) หมายถึง ความสามารถในการเขียน การนำ หรือการส่งข่าวสารไปยังผู้รับ (Receiver) โดยผู้เขียนหรือผู้ส่ง (Sender) เข้าใจความหมายของคำศัพท์ วลี ประโยค ไวยากรณ์ และข้อความที่ส่งไปนั้นได้เป็นอย่างดี (วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี, <http://www.th.wikipedia.org>) ได้ระบุไว้ว่า พยัญชนะอังกฤษสมัยใหม่ประกอบด้วยอักษร 26 ตัว ได้แก่ a, b, c, d, e, f, g, h, i, j, k, l, m, n, o, p, q, r, s, t, u, v, w, x, y, z (รูปอักษรใหญ่เป็น A, B, C, D, E, F, G, H, I, J, K, L, M, N, O, P, Q, R, S, T, U, V, W, X, Y, Z ตามลำดับ) สัญลักษณ์อื่นซึ่งใช้ในการเขียนภาษาอังกฤษมีการผูก æ และ œ ซึ่งพบได้น้อย นอกจากนี้ ยังมีการใช้เครื่องหมายเสริมสัทอักษรบ้าง ส่วนใหญ่ในคำยืมจากภาษาต่างประเทศ (เช่น เครื่องหมายลงน้ำหนักเด่นชัดในคำว่า café และ exposé) และในการใช้เครื่องหมายไดเอเรซิส (diacresis) บางครั้งเพื่อชี้ว่าสระสองตัวนั้นออกเสียงแยกกัน (เช่น ในคำว่า naïve และ Zoë) ระบบการสะกด หรืออักษรวินัย ของภาษาอังกฤษนั้นมีหลายชั้น โดยมีส่วนการสะกดภาษาฝรั่งเศส ละตินและกรีกบนระบบเจอร์เมนิกพื้นเมือง นอกจากนี้ ภาษาอังกฤษยังซับซ้อนขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงที่ไม่ไปด้วยกันกับอักษรวินัย จึงหมายความว่า การสะกดภาษาอังกฤษมิใช่ตัวชี้บอกการออกเสียงที่น่าเชื่อถือ หรือกลับกัน เมื่อเทียบกับภาษาอื่นจำนวนมาก

กูริวจัน วังค์เลย (2554 : 39) ได้กล่าวว่า ถึงแม้ว่าทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ใช้บ่อยกว่าทักษะการฟัง พูด และอ่าน แต่การมีความรู้ความเข้าใจในทักษะการเขียน จะช่วยให้บุคคลสามารถถ่ายทอดแนวคิด ประสบการณ์อารมณ์ หรือเรื่องราวต่าง ๆ ผ่านการใช้ตัวอักษร

สัญลักษณ์ หรือองค์ประกอบอื่น ๆ ไปยังผู้อ่านได้ ทั้งนี้ บุคคลที่มีทักษะการเขียนที่ดีไม่ใช่แค่การเขียนแล้วทำให้ผู้อ่านเข้าใจได้เท่านั้น แต่รวมไปถึงการที่สามารถปรับเปลี่ยนรูปแบบ ระดับเสียง ภาษาที่ใช้ และคำที่ใช้ในการเขียนได้อย่างเหมาะสม จึงจะทำให้งานเขียนนั้นมีเสน่ห์ และสามารถดึงดูดใจผู้อ่านได้

1) ความหมายและความสำคัญของการเขียน

รวรรณ สีสถาน (2551: 30) ได้กล่าวว่า การเขียนที่ดีจะต้องสื่อถึงข้อมูลที่เป็นประโยชน์ ประเทืองปัญญาผู้อ่าน มีความซื่อสัตย์ ตรงไปตรงมา ในการนำเสนอด้านการเขียนควรดำเนินไปอย่างเป็นระบบ เพราะการเขียนเป็นผลผลิตของการคิด จึงควรมีการจัดระเบียบเพื่อการสื่อสารที่สามารถเข้าใจได้ง่าย

การกำหนดวัตถุประสงค์เป็นการกำหนดของเขตและลักษณะของการเขียนที่สำคัญ ซึ่งวัตถุประสงค์โดยทั่วไปของการเขียน มีดังนี้

1. เพื่อชักชวน โน้มน้าว เป็นการใช้ภาษาเพื่อให้อ่านเกิดการยอมรับยอมเปลี่ยนความคิดหรือการกระทำตามที่ผู้เขียนนำเสนอ เช่น เอกสารโฆษณา
2. เพื่อขอร้อง เป็นการเขียนที่ต้องการการตอบสนองจากผู้อ่าน ให้ตอบรับในสิ่งที่ผู้เขียนต้องการหรือร้องขอ ซึ่งการเขียนจะมีลักษณะไม่อ้อมค้อม เช่น จดหมายขอความร่วมมือ
3. เพื่อแจ้งให้ทราบรายงานหรืออธิบาย เป็นการแจ้งข้อมูลที่อาจมีผลกระทบต่อผู้อ่าน ในกรณีที่เกิดการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ เช่น กำหนดการการดำเนินงานต่าง ๆ
4. เพื่อแสดงความคิดเห็น เป็นการนำเสนอความคิดเห็นส่วนตัว แต่ต้องยึดหลักการและเหตุผลตามความเป็นจริง มีการแสดงเหตุผลและจุดยืนที่ชัดเจนและต้องมีความยุติธรรม

บุญทำ แผ่นชัยภูมิ (2551: 20-21) ได้กล่าวว่า การเขียนเป็นการเรียงร้อยความคิดของผู้เขียน โดยใช้คำ จำนวน ประโยค เชื่อมโยงกันตามหลักของไวยากรณ์และโครงสร้างทางภาษาที่ถูกต้อง โดยการวางแผน เรียบเรียงข้อมูล ลำดับความ ลำดับเหตุการณ์ ซึ่งมีกระบวนการคิดที่เกิดขึ้นนับตั้งแต่ก่อนการเขียน โดยผ่านกระบวนการในการค้นหา ซึ่งข้อมูลหรือความคิดอาจเกิดจากความคิดของผู้เขียนเอง หรือเกิดจากการสนทนาและอภิปรายแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน การเขียนเป็นเครื่องมือสำคัญในการสื่อสาร โดยถ่ายทอดความคิดหรือข้อมูลออกมาเพื่อให้ผู้เรียนได้รับข้อมูลตรงกับวัตถุประสงค์ของผู้เขียน นอกจากนี้การเขียนยังเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมและกระตุ้นกระบวนการทางความคิด ทำให้เกิดความคิดหลากหลายช่วยให้จดจำบทเรียนดีขึ้นและเป็นการฝึกทักษะทางการใช้ภาษาอีกด้วย

จิรสุดา เลิศปัญญาบุษ (2551: 21) ได้กล่าวว่า การเขียน หมายถึง การสื่อความหมายหรือการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของผู้เขียนออกมาเป็นตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ ตลอดจนเป็นเรื่องราวได้ การเขียนอย่างน้อยต้องประกอบด้วยความสามารถในการสร้างประโยคได้อย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ รู้คำศัพท์ รู้จักใช้เครื่องหมายต่าง ๆ การสะกดคำ รวมถึงรู้โครงสร้างประโยคและสำนวนภาษาชนิดต่าง ๆ โดยนำประโยคมาเรียบเรียงได้ตามลำดับความสำคัญอย่างมีขั้นตอนและมีความหมาย เพื่อให้ผู้อ่านรับรู้และเข้าใจได้ตรงตามเจตนาของผู้เขียน

อัจฉริน จิตต์ปรารพ (2554: 26) ได้กล่าวว่า การเขียน เป็นทักษะทางภาษาที่สำคัญมากอย่างหนึ่งในการสื่อสาร เพราะผู้เขียนจะต้องเรียบเรียงความคิดหรือความรู้ที่จะสื่อสารเพื่อให้ผู้รับสารหรือผู้อ่านเกิดความเข้าใจในเรื่องราว โดยใช้ภาษาเป็นสื่อกลางในการสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจอย่างถูกต้อง ดังความหมายที่ Widdowson (1981) ให้ไว้ว่า การเขียนคือความสามารถในการเรียบเรียงประโยค เพื่อแสดงออกถึงการกระทำและความคิดที่หลากหลาย

อัสวพร แสงอรุณเลิศ (2557: 19) ได้กล่าวว่า การเขียนเป็นการแสดงออกทางความคิดในชีวิตประจำวัน โดยถ่ายทอดความคิด หรือนำเสนอข้อมูลของตนออกมา เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจผ่านงานเขียน ซึ่งการเขียนที่ดีนั้น ต้องอาศัยกระบวนการคิดที่ซับซ้อน ต้องอาศัยการวางแผนและการเรียบเรียงข้อมูล ผู้เขียนยังต้องมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับศัพท์และไวยากรณ์อย่างเพียงพอ เพื่อให้การสื่อสารผ่านการเขียนนั้นเกิดสัมฤทธิ์ผล ซึ่งจากความหมายของการเขียนดังกล่าวมา จะเห็นได้ว่า การเขียนต้องประกอบไปด้วยองค์ประกอบต่าง ๆ โดย Harris (อ้างถึงใน อูมา เกียรติศิริโรจน์, 2544 และอัสวพร แสงอรุณเลิศ, 2551 : 19) ได้เสนอองค์ประกอบต่างๆ ของงานเขียน ดังนี้

1. เนื้อหา ได้แก่ สารหรือเนื้อหาที่ผู้เขียนเขียนแสดงออกมา
2. รูปแบบ ได้แก่ การเรียบเรียงเนื้อหาให้มีความต่อเนื่อง
3. ไวยากรณ์ ได้แก่ ความสามารถในการเขียนประโยคให้ถูกต้อง
4. ลีลาในการเขียน ได้แก่ การเลือกใช้ถ้อยคำ สำนวน เพื่อก่อให้เกิด

เอกลักษณ์ของผู้เขียน

5. กลไกในการเขียน ได้แก่ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การสะกดคำ การเขียนที่ขึ้นต้นด้วยตัวอักษรใหญ่ เป็นต้น

2) องค์ประกอบของการเขียน

บุญทำ แผ่นชัยภูมิ (2552: 22) ได้กล่าวว่า องค์ประกอบสำคัญในการเขียนโดยทั่วไป ได้แก่ กลไกในการเขียน (Mechanics) ไวยากรณ์หรือหลักภาษา (Grammar) เนื้อหา (Content) และเทคนิคของผู้เขียนในการเลือกใช้ศัพท์สำนวนเพื่อสื่อความหมายกับผู้อ่านตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการ

วิสิฐฐา แรงเขตศการ (2551: 30) ได้กล่าวว่า การเขียน คือการถ่ายทอดความรู้ ความคิด และประสบการณ์ต่าง ๆ โดยเรียบเรียงเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อให้ผู้อ่านได้รับรู้ จากอบส์ เอ็ด ออล (Jacob et al, 1981) (อ้างถึงใน อัจฉริน จิตต์ปราณ, 2554: 27) ได้กล่าวว่า

1. เนื้อหา สามารถเขียนขยายความเนื้อหาได้อย่างต่อเนื่อง สมเหตุสมผล และเกี่ยวข้องกับเรื่องที่อ่าน
2. การเรียบเรียงความคิด สามารถเรียงความได้อย่างสละสลวย แสดงความคิดเห็นได้อย่างชัดเจน มีเหตุผลสนับสนุนตรงประเด็น และมีความเชื่อมโยงความคิดอย่างต่อเนื่อง
3. การใช้คำศัพท์ สามารถเลือกใช้คำศัพท์ที่มีความหมายลึกซึ้งเหมาะสมรวมทั้งการใช้สำนวนการเขียนที่เหมาะสมอีกด้วย
4. การใช้ไวยากรณ์ สามารถใช้รูปแบบซับซ้อนได้ มีความสอดคล้องระหว่างประธานและกริยาและการใช้กาล (Tense) ของประโยคให้ถูกต้อง
5. การใช้กลไกทางภาษา สามารถใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตัวสะกด และการขึ้นย่อหน้า

เฮลิสส์ (Harris, 1974) (อ้างถึงใน บุญทำ แผ่นชัยภูมิ, 2552: 21) ได้กล่าวว่า องค์ประกอบที่สำคัญในการเขียนมี 5 ประการ คือ

1. เนื้อหา (Text) ได้แก่ เนื้อหาสาระที่ใช้ในการเขียน ตลอดจนความคิดที่แสดงออกมา
2. รูปแบบ (Form) ได้แก่ การเรียบเรียงจัดลำดับเนื้อหาให้มีความต่อเนื่องกัน
3. ไวยากรณ์หรือหลักภาษา (Grammar) ได้แก่ ความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์มาเขียนประโยคที่ถูกต้องและสื่อความหมายได้
4. ลีลา (Style) ได้แก่ การเลือกใช้ถ้อยคำสำนวนในการเขียนเพื่อให้มีอรรถรสเฉพาะในเรื่องที่เขียน

5. กลไกในการเขียน (Mechanics) ได้แก่ การใช้สัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในการเขียน เช่น การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้ตัวอักษรตัวใหญ่ให้ถูกต้องตามกฎเกณฑ์ของภาษานั้น

อัจฉรา ชิวพันธ์ (2538) (อ้างถึงใน จีรสุดา เลิศปัญญาฯ, 2552 : 22)

ได้กล่าวว่า การเขียนเป็นสิ่งสำคัญต่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันมีจุดมุ่งหมายที่สำคัญดังนี้

1. เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเขียนด้วยลายมือที่มีระเบียบ และถูกต้องตามลักษณะของอักษรประเภทต่าง ๆ
2. เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเขียนสะกดคำได้ถูกต้องแม่นยำ และรวดเร็ว เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเขียนได้อย่างถูกต้อง เหมาะสมกับกาลเทศะและบุคคล
3. เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้จินตนาการและมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของตน เพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถแสดงความคิดเห็นในการเขียนได้อย่างมีเหตุผล
4. เพื่อให้ผู้เรียนมีทักษะในการเขียนประเภทต่าง ๆ และสามารถนำหลักเกณฑ์การเขียนไปใช้ในชีวิตประจำวันได้
5. เพื่อให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าและความสำคัญของการเรียน สามารถสร้างสรรค์งานเขียนได้ด้วยความสนุกสนานเพลิดเพลิน ตลอดจนรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ด้วยการเขียน

3. ระดับความสามารถในการเขียน

วาเลตเต้ และ ไคซิคส์ (Valette and Disick, 1972) (อ้างถึงใน อิศวร แสงอรุณเลิศ, 2551 : 20-21) ได้แบ่งระดับความสามารถในการเขียนออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

1. ระดับทักษะกลไก (Mechanical Skill) เป็นการแสดงออกด้านความจำ โดยไม่จำเป็นต้องเข้าใจเนื้อหาสาระที่เขียน เช่น การเขียนลอกแบบ
2. ระดับความรู้ (Knowledge) เป็นระดับที่ผู้เรียนสามารถแสดงออกซึ่งความรู้ในกฎเกณฑ์และข้อเท็จจริง ผู้เรียนต้องรู้จักเสียงและสัญลักษณ์ที่ถูกต้องของภาษานั้น มีความเข้าใจตามเนื้อหาที่เขียนตามหลักไวยากรณ์ เช่น การเรียงคำให้เป็นประโยคที่ถูกต้อง เขียนเติมข้อความในช่องว่าง และตอบคำถามเกี่ยวกับภาพที่คุ้นเคยได้
3. ระดับถ่ายโอน (Transfer) เป็นระดับที่ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ได้ พฤติกรรมการเขียนในระดับนี้ เช่น การนำไปใช้ (Application) ผู้เรียนสามารถเรียงลำดับบทสนทนา หรือข้อความได้ถูกต้องตามลำดับเหตุการณ์และเหตุผล และเขียนตอบคำถามจากข้อมูลที่กำหนดให้

4. ระดับสื่อสาร (Communications) เป็นระดับที่ผู้เรียนสามารถใช้ภาษา เป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสาร พฤติกรรมการเขียนในระดับนี้ การแสดงออก (self-expression) ผู้เรียนสามารถใช้การเขียนเพื่อสื่อความหมาย และความคิดของตนกับผู้อื่นได้ การเขียนระดับนี้เน้น ความสามารถในการเขียนให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อความมากกว่าการแข่งงวดในด้าน ไวยากรณ์

5. ระดับวิเคราะห์วิจารณ์ (Criticism) เป็นระดับที่ผู้เรียนสามารถ วิเคราะห์ สังเคราะห์ และประเมินภาษาที่ใช้ได้ และประเมินภาษาที่ใช้ได้ เช่น ผู้เรียนสามารถแสดง ความคิดของตนได้อย่างคล่องแคล่ว เลือกใช้ถ้อยคำสำนวน ได้อย่างเหมาะสม และใช้ลีลาใน การเขียนได้สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์ของการเขียนนั้น ๆ

พอลสตัน และบราวเดอร์ (Paulston and Bruder, 1976) (อ้างถึงใน บุญทำ แผ่นชัยภูมิ, 2552 : 23) ได้แบ่ง ระดับของการเขียนเป็น 2 ระดับคือ

1. ระดับต้น คือ การเขียนประโยคได้ถูกต้อง การใช้เครื่องหมายวรรคตอนและการเรียบเรียงเนื้อหา
2. ระดับกลางและระดับสูง ประกอบด้วยการเรียบเรียงที่ระดับย่อหน้า และระดับความเรียงตลอดจนการใช้โครงสร้างประโยคและศัพท์ที่เหมาะสม

พินท์แคส (Pincas, 1982) (อ้างถึงใน จีรสุดา เลิศปัญญาบุษ, 2552 : 31) ได้แบ่งการเขียน เป็น 3 ระดับ ดังนี้

1. ระดับสื่อสาร (Communication) ประกอบด้วย
 - 1.1 การสื่อสารระหว่างกันเป็นการเขียนแบบต่างๆเพื่อให้เกิด การสื่อสารกัน
 - 1.2 การเลือกเนื้อหาเพราะเนื้อหามีอิทธิพลต่อการสื่อสาร ซึ่งเนื้อหาที่ ต้องการสื่อสารต้องสอดคล้องกับการใช้รูปแบบภาษาหรือรูปแบบการเขียน
 - 1.3 การนำเสนอข้อคิดเห็นการเสนอความคิดอย่างชัดเจนขึ้นอยู่กับ การนำเสนอ เช่น การบรรยาย การอธิบายกระบวนการ การเล่าเหตุการณ์ การให้เหตุผล เป็นต้น
2. ระดับเรียงความ (Composition) ประกอบด้วย
 - 2.1 การสร้างประโยค คือ การนำเสนอความรู้สึกลึกซึ้ง โดยเรียบ เรียงออกมาเป็นประโยคแล้วนำประโยคมาเรียบเรียงเป็นย่อหน้าและความเรียงตามลำดับ
 - 2.2 การเรียบเรียงย่อหน้า คือ สามารถเรียบเรียงกลุ่มประโยคที่มี ความสัมพันธ์กันอย่างมีระเบียบ จึงทำให้ผู้อ่านติดตามการนำเสนอข้อคิดเห็นของผู้เขียนได้
 - 2.3 การใช้ตัวเชื่อมต่าง ๆ (Linking Devices) การเรียบเรียงประโยค เป็นย่อหน้านั้นจำเป็นต้องใช้ตัวเชื่อมต่าง ๆ ทำหน้าที่โยงประโยคหรือย่อหน้าเข้าด้วยกัน

3. ระดับลีลาการเขียน (Style) ประกอบด้วย

3.1 การเขียนรูปแบบต่าง ๆ ได้แก่ การเล่าเหตุการณ์ การบรรยาย การอธิบายและการโต้แย้ง รูปแบบของการเขียนจะแตกต่างกันตามข้อมูลที่เขียน

3.2 การใช้ภาษาที่เหมาะสม (Formality) ผู้เขียนต้องรู้จักเลือกใช้ระดับภาษาที่เหมาะสมกับผู้อ่านและจุดมุ่งหมายของการเขียน

3.3 การสร้างอารมณ์ในงานเขียน (Emotive Tone) เป็นความสามารถที่ผู้เขียนทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกคล้อยตาม

กล่าวโดยสรุปได้ว่า การใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารโดยการเขียน ผู้ที่ทำหน้าที่เป็นผู้ส่งข่าวสารหรือผู้ที่ทำการสื่อสาร โดยการเขียนต้องเข้าใจความหมายของคำศัพท์ วลี ประโยค และข้อความที่ส่งหรือเขียนไปนั้นได้เป็นอย่างดี โดยด้านการเขียนเป็นการเชื่อมโยงด้านภาษาโดยผ่านวิธีการทางจักษุประสาท ผู้เขียนต้องสามารถสื่อสารและทำให้ผู้รับหรือผู้อ่านเข้าใจในข่าวสารนั้นอย่างมีความสมบูรณ์ถูกต้องและไม่เกิดการผิดพลาดขึ้น

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

บุษราคัม อินทสุก (2544) ได้ศึกษา ปัจจัยที่มีผลต่อความสนใจในการรับข่าวสารภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ สถาบันราชภัฏลำปาง ผลการวิจัยพบว่า (1) อัตราส่วนร้อยละ 34.20 ของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างรับข่าวสารภาษาอังกฤษทุกสัปดาห์ ร้อยละ 87.60 ของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างรับข่าวสารทางอินเทอร์เน็ต ร้อยละ 69.60 ของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างสนใจข่าวบันเทิงและแฟชั่น และร้อยละ 91.20 ของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างรับข่าวสารภาษาอังกฤษที่ศูนย์วิทยบริการ (2) ปัจจัยที่มีผลต่อความสนใจในการรับข่าวสารภาษาอังกฤษ โดยภาพรวมพบว่าอยู่ในระดับมาก ได้แก่ ปัจจัยภายนอกจากเพื่อนและอาจารย์ผู้สอน และปัจจัยภายในจากความแรงจูงใจด้านความต้องการและเจตคติที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษและการรับข่าวสารภาษาอังกฤษ (3) ในด้านปัญหาพบว่า อัตราส่วนร้อยละ 70.80 ของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่าขาดการส่งเสริมจากสถาบัน ในด้านอุปสรรคพบว่า อัตราส่วนร้อยละ 88.80 ของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่าสื่อไม่พอเพียงต่อความต้องการ

นนทพัทธ์ เมืองยศ (2552) ได้ศึกษา การพัฒนาความสามารถทางการฟัง พูดภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่นในตนเอง โดยการเรียนแบบเน้นภาระงานด้านการท่องเที่ยวของนักเรียนระดับก้าวหน้า ผลการวิจัยพบว่า (1) ความสามารถทางการฟัง พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนสูงขึ้นหลังจากการเรียนแบบเน้นภาระงานด้านการท่องเที่ยว (2) ความมั่นใจในตนเองของนักเรียนสูงขึ้นหลังจากการเรียนแบบเน้นภาระงานด้านการท่องเที่ยว

จิรสุดา เลิศปัญญา (2552) ได้ศึกษา การพัฒนาความรู้ด้านไวยากรณ์และ ความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน โดยใช้กระบวนการสอนเขียนตามรูปแบบ ของ บรูคส์และวิทโทลล์ (Brookes and Withrow) ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนที่เรียนโดยใช้ กระบวนการสอนเขียนตามรูปแบบของ บรูคส์และวิทโทลล์ (Brookes and Withrow) มีคะแนน ความรู้ด้านไวยากรณ์ของผู้เรียนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 โดยคะแนนเพิ่มขึ้นจากการทดสอบครั้งที่ 1 ครั้งที่ 2 และครั้งที่ 3 เมื่อดูจากค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการเขียนพบว่า คะแนน ความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 และเพิ่มขึ้นตามลำดับ ตั้งแต่งานเขียนชิ้นที่ 1 ถึงชิ้นที่ 6

บุญท่า แผ่นชัยภูมิ (2552) ได้ศึกษา การใช้วิธีสอนแบบสตอรีไลน์เพื่อพัฒนา ความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษและความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับกำลังพัฒนา ผลการวิจัยพบว่า (1) นักเรียนมีความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น หลังการเรียนด้วยวิธี สอนแบบสตอรีไลน์ (2) นักเรียนมีความคิดสร้างสรรค์อยู่ระดับปานกลาง หลังการเรียนด้วยวิธีสอน แบบสตอรีไลน์

รติ หอมลา (2553) ได้ศึกษา การส่งเสริมความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษและ ความสามารถในการฟังของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โดยการใช้ภาพยนตร์ ผลการวิจัยพบว่า (1) นักศึกษามีความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงขึ้น หลังจากได้รับการสอนโดยการใช้ ภาพยนตร์ (2) นักศึกษามีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ที่กำหนด หลังจาก ได้รับการสอนโดยการใช้ภาพยนตร์

รุจินันท์ ภาศักดิ์ (2553) ได้ศึกษา การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน ภาษาอังกฤษและเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการ เรียนรู้โดยใช้นิทานกับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ ผลการวิจัยพบว่า (1) ความเข้าใจในการอ่าน ภาษาอังกฤษของกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้นิทานกับกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบ ปกติ ไม่แตกต่างกัน (2) เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้นิทาน กับกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ ไม่แตกต่างกัน

อาทิตยา จิตบาล (2553) ได้ศึกษา การใช้กิจกรรมการเรียนการสอนแบบพหุปัญญา เพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษและทักษะการทำงานร่วมกันของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า (1) คะแนนความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนสูงขึ้นหลังการเรียนกิจกรรมการเรียนการสอนแบบพหุปัญญา (2) คะแนน ความสามารถในการเขียนสรุปความภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการ

เรียนการสอนแบบพหุปัญญา ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 50 (3) ทักษะการทำงานร่วมกันของนักเรียนหลังการใช้เรียนกิจกรรมการเรียนการสอนแบบพหุปัญญา อยู่ในระดับดี

อัจฉรินทร์ จิตต์ปรารพ (2554) ได้ศึกษา การใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานด้านธุรกิจ เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการพูด และการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ผลการวิจัยพบว่า (1) ความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงหลังจากทำกิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานด้านธุรกิจทั้ง 3 แผน ผ่านเกณฑ์ที่กำหนด จากระดับพอใช้เป็นระดับดีมากและระดับดีเยี่ยม ตามลำดับ (2) ความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงหลังจากทำกิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานด้านธุรกิจทั้ง 3 แผน ผ่านเกณฑ์ที่กำหนด จากระดับพอใช้เป็นระดับดีมากและระดับดีเยี่ยม ตามลำดับ

วรัญญา โอภาณี (2554) ได้ศึกษา การใช้กลวิธีความรู้ความเข้าใจและกลวิธีทางสังคม เพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษ และลดความวิตกกังวลในชั้นเรียนของนักเรียนระดับปริญญาตรี ผลการวิจัยพบว่า (1) ความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ได้รับการเรียนโดยใช้กลวิธีความรู้ความเข้าใจและกลวิธีทางสังคม ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 65 ที่ตั้งไว้ (2) ความวิตกกังวลในชั้นเรียนของนักศึกษาลดลง หลังการเรียนโดยใช้กลวิธีความรู้ความเข้าใจและกลวิธีทางสังคม

ปนัดดา ปานะนิล (2554) ได้ศึกษา การใช้วิธีการสอบแบบตรงเพื่อส่งเสริมความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและแรงจูงใจของนักเรียนที่มีภาวะความบกพร่องทางการเรียนรู้ ผลการวิจัยพบว่า (1) ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีภาวะความบกพร่องทางการเรียนรู้ เพิ่มขึ้น ภายหลังได้รับการสอนโดยใช้วิธีการสอบแบบตรง (2) แรงจูงใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีภาวะความบกพร่องทางการเรียนรู้ สูงขึ้น ภายหลังได้รับการสอนโดยใช้วิธีการสอบแบบตรง

พิณ พัวพันธ์สกุล (2554) ได้ศึกษา การสอนภาษาที่เน้นเนื้อหาศิลปะเพื่อส่งเสริมความสามารถทางการอ่านและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนศิลปะระดับปริญญาตรี ผลการวิจัยพบว่า (1) ความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่เรียน โดยการสอนภาษาที่เน้นเนื้อหาศิลปะ ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 ที่ตั้งไว้ (2) ความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่เรียน โดยการสอนภาษาที่เน้นเนื้อหาศิลปะ ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 ที่ตั้งไว้

กวีรัตน์ วงศ์เลย (2554) ได้ศึกษา กลวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของบุคลากรคนไทยในโรงเรียนนานาชาตินครพายัพ จังหวัดเชียงใหม่ ผลการวิจัยพบว่า บุคลากรคนไทยในแต่สายงานมีลักษณะการปฏิบัติงานและสภาพปัญหาการใช้

ภาษาอังกฤษในการปฏิบัติงานแตกต่างกันออกไปตามหน้าที่ความรับผิดชอบจึงทำให้บุคลากรคนไทย มีการเลือกใช้กลวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อนำมาพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของตนเองแตกต่างกัน ออกไปตามความรู้ ความสามารถ และตามสภาพแวดล้อมในการปฏิบัติงานของแต่ละคน รวมถึงมีการนำกลวิธีการเรียนรู้รูปแบบอื่นเข้ามาใช้เพื่อพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษในด้านอื่นไปพร้อมๆกัน

กล่าวสรุปได้ว่า ภาษาอังกฤษเป็น "ภาษาสากล" เพราะมีการใช้ภาษาอังกฤษอย่างกว้างขวาง มีผู้พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาติราว 360 ล้านคน ปัจจุบันภาษาอังกฤษอาจเป็นภาษาที่มีผู้พูดเป็นภาษาหลักมากที่สุด รองจากภาษาจีนกลางและภาษาสเปน การก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียนของประเทศไทยในปี พ.ศ. 2558 นี้ ประเทศไทยจะต้องมีการเปลี่ยนแปลงอย่างแน่นอนทั้งในด้านบวกและด้านลบ ดังนั้นคนไทยทุกคนต้องมีความพร้อมในทุกด้าน โดยเฉพาะด้านภาษาอังกฤษเพื่อมิให้เสียเปรียบชาติอื่นๆ ซึ่งสอดคล้องกับกฎบัตรอาเซียน ที่กล่าวถึงการบริหารและขั้นตอนการดำเนินงาน ไว้ในหมวดที่ 10 ข้อย่อยที่ 34 ว่า “The working language of ASEAN shall be English” หมายความว่า “ภาษาที่ใช้ในการทำงานของอาเซียน คือ ภาษาอังกฤษ” หมายความว่า คนไทยจึงควรมุ่งเน้นพัฒนาความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษให้มากขึ้น ด้วยการเป็นผู้ส่งสารหรือผู้สื่อสาร และเป็นผู้รับสารหรือผู้ฟังที่มีความสามารถทั้ง 4 ทักษะ ได้แก่ ด้านการพูด ด้านการอ่าน ด้านการฟัง และด้านการเขียน เพื่อที่จะก้าวเข้าสู่การเป็นประชาคมอาเซียนได้อย่างมั่นใจอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

3. วรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับประชาคมอาเซียน

3.1 ความหมายและความสำคัญของประชาคมอาเซียน

ประเทศสมาชิก “สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้” ทั้ง 10 ประเทศ ประกอบด้วยบรูไนฯ กัมพูชา อินโดนีเซีย ลาว มาเลเซีย เมียนมาร์ ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ ไทย และเวียดนาม ก่อตั้งเมื่อวันที่ 8 สิงหาคม พ.ศ. 2510 โดยการลงนามปฏิญญากรุงเทพของสมาชิกผู้ก่อตั้ง 5 ประเทศ ได้แก่ อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ และไทย หรือ “อาเซียน” มีเป้าหมายจะก้าวไปสู่การเป็นประชาคมอาเซียนในปี 2558 (ค.ศ. 2015) ประกอบด้วย 3 ด้านหลักได้แก่ ประชาคมการเมืองความมั่นคงอาเซียน (ASEAN Political-Security Community หรือ APSC) ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community หรือ AEC) และประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน (ASEAN Socio-Cultural Community หรือ ASCC) เป้าหมายหลักของการรวมตัวเป็นประชาคมอาเซียน คือ การสร้างประชาคมที่มีความแข็งแกร่ง มีความเจริญรุ่งเรืองทาง

เศรษฐกิจ สามารถสร้างโอกาสและรับมือสิ่งท้าทายทั้งด้านการเมืองความมั่นคง เศรษฐกิจ และภัยคุกคามรูปแบบใหม่ได้อย่างรอบด้าน โดยให้ประชาชนมีความเป็นอยู่ที่ดี สามารถประกอบกิจกรรมทางเศรษฐกิจได้อย่างสะดวกมากยิ่งขึ้น และประชาชนในอาเซียนมีความรู้สึกเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน (กรมอาเซียน กระทรวงการต่างประเทศ, <http://www.mfa.go.th>) ทั้งนี้มีนักการเมือง นักวิชาการ และนักธุรกิจหลายท่านได้กล่าว ให้ความคิดเห็น และให้มุมมองเกี่ยวกับการก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียนของประเทศไทยไว้ ดังตัวอย่าง เช่น

อานันท์ ปันยารชุน (2556) (อ้างถึงใน อภิชาติ ศรีสอาดและพัชรีย์ สำโรงเย็น, 2556: 245) กล่าวว่า อีก 10-15 ปีข้างหน้า ในภูมิภาคเอเชียพื้นที่ที่ใหญ่ จำนวนก็มาก ในเวลานั้นก็หนีไม่พ้นอยู่แล้ว จะปกครองดีไม่ดียังไง จะมีคอร์รัปชันมากน้อยแค่ไหน ยังไงก็ต้องเป็นศูนย์กลางทางภูมิศาสตร์ ต้องเป็นศูนย์กลางของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ต้องเป็นศูนย์กลางของการผลิต ต้องเป็นศูนย์กลางของการขนส่ง จะต้องเป็นศูนย์กลางของโลจิสติกส์ แล้วถ้าเกิดไทยยังไม่เอาไหน คิดว่าสิ่งที่ตัวเองเรียกร้องเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้ในชีวิต เราก็จะตามอนาคตไม่ทัน

อณูคุณ เชื้อไทย (2555 : 5) กล่าวว่า ผลดีของการรวมตัวกันเพื่อเป็นประชาคมอาเซียนมีมากมาย โดยเฉพาะทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และความปลอดภัยในชีวิตทรัพย์สิน จะทำให้ผู้ได้รับประโยชน์โดยตรง คือ ประชากรของประเทศที่เป็นสมาชิก การค้าขายกว้างขึ้นเสรีมากขึ้น ภาพรวมของเศรษฐกิจก็จะเติบโตอย่างแข็งแกร่งและมีน้ำหนักในการเจรจาต่อรองกับฝั่งยุโรป อเมริกา เพิ่มมากขึ้น

ณัฐตินัน วรรณารักษ์ (ศูนย์ข่าวการศึกษาไทย, <http://www.enm.co.th>) กล่าวว่า ประชาคมอาเซียน (ASEAN Community : AC) เป็นเป้าหมายของการรวมตัวกันของประเทศสมาชิกอาเซียนเพื่อเพิ่มอำนาจต่อรองและขีดความสามารถการแข่งขันของอาเซียนในเวทีระหว่างประเทศในทุกด้าน รวมถึงความสามารถในการรับมือกับปัญหาใหม่ๆ ในระดับโลกที่ส่งผลกระทบมาถึงภูมิภาคอาเซียน เช่น ภาวะโลกร้อน การก่อการร้าย หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ การเป็นประชาคมอาเซียน คือการทำให้ประเทศสมาชิกอาเซียนเป็น “ครอบครัวเดียวกัน” ที่มีความแข็งแกร่งและมีภูมิคุ้มกันที่ดี โดยสมาชิกในครอบครัวมีสภาพความอยู่ที่ดี ปลอดภัย และสามารถทำมาค้าขายได้อย่างสะดวกมากยิ่งขึ้น

สุรินทร์ พิศสุวรรณ (2555 : 15) กล่าวว่า การใช้เวทีอาเซียนเป็นตัวกลาง นับเป็นความชอบธรรมอย่างหนึ่งในการดำเนินนโยบายระหว่างประเทศ เปรียบเทียบง่ายๆ ก็เหมือนเวลาเราไปบ้านใครสักคน ก็ต้องเดินเข้าทางประตูบ้าน อาเซียนก็คือประตูสู่เอเชียนั่นเอง

วิริยะ ฤาชัยพาณิชย์ (2556 : 62) กล่าวว่า ได้มีการสำรวจในเรื่องความพร้อมของพวกเราจากหลายสำนักทั้ง มหาวิทยาลัย หน่วยงานต่างๆ และองค์กรวิชาชีพ รวมทั้งองค์กรภายใน

ของอาเซียนเอง ผลที่ได้จากการสำรวจในเรื่องนี้ คนไทยรับรู้และเข้าใจเรื่องอาเซียนกันน้อยมากครับ ถ้าจัดอันดับความตื่นตัวของประชาชนใน 10 ชาติ เราก็อันดับท้ายๆครับ ประชาชนไทยมีความรู้เรื่อง AEC เพียง ร้อยละ 50 แต่ไม่มีใครเห็นประโยชน์จาก AEC เลย ในส่วนผู้ประกอบการรายย่อย ร้อยละ 70 บอกว่า ไม่เห็นประโยชน์จาก AEC เช่นกัน

กล่าวสรุปได้ว่า เออีซี (AEC) มีความสำคัญมากในภูมิภาคแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หลายประเทศทั่วโลกได้จับตามองโดยเฉพาะประเทศมหาอำนาจและประเทศในกลุ่มสมาชิกเออีซีเอง ประเทศไทยจึงต้องมีความพร้อมในทุกๆด้าน โดยเฉพาะด้านการเมือง ด้านเศรษฐกิจ และด้านวัฒนธรรมและสังคม เพื่อมิให้เสียเปรียบต่อประเทศอื่นๆและคงความเป็นหนึ่งในอาเซียน

3.2 ความเป็นมาและวัตถุประสงค์การจัดตั้งประชาคมอาเซียน

กระทรวงการต่างประเทศ ได้ระบุว่า เมื่อเดือนธันวาคม พ.ศ. 2540 ผู้นำอาเซียนได้รับรองเอกสารวิสัยทัศน์อาเซียน 2020 (ASEAN Vision 2020) เพื่อกำหนดเป้าหมายว่า ภายในปี พ.ศ. 2563 หรือ ค.ศ. 2020 อาเซียนจะเป็น 1) วงสมานฉันท์แห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (A Concert of Southeast Asian Nations) 2) หุ้นส่วนเพื่อการพัฒนาอย่างมีพลวัต (A Partnership in Dynamic Development) 3) มุ่งปฏิสัมพันธ์กับประเทศภายนอก (An Outward-looking ASEAN) และ 4) ชุมชนแห่งสังคมที่เอื้ออาทร (A Community of Caring Societies) ต่อมา ในการประชุมสุดยอดอาเซียน ครั้งที่ 9 ระหว่างวันที่ 7-8 ตุลาคม พ.ศ. 2546 ที่เมืองบาหลี ประเทศอินโดนีเซีย ผู้นำอาเซียนได้ตอบสนองต่อการบรรลุวิสัยทัศน์อาเซียนเพิ่มเติม โดยได้ลงนามในปฏิญญาวาดด้วยความร่วมมืออาเซียน ฉบับที่ 2 (Declaration of ASEAN Concord II หรือ Bali Concord II) เห็นชอบให้มีการจัดตั้งประชาคมอาเซียน (ASEAN Community) ภายในปี 2563 (ค.ศ. 2020) (กรมอาเซียน กระทรวงการต่างประเทศ 2556, <http://www.mfa.go.th>) ประชาคมอาเซียน ได้กำหนดเสาหลักไว้ 3 ประการ แต่ในความสนใจของคนส่วนใหญ่แล้วจะมุ่งไปที่ AEC หรือประชาคมเศรษฐกิจเท่านั้น แม้กระทั่งบางคนเข้าใจว่า AEC คือประชาคมอาเซียนเลยก็แล้ว ซึ่งความเป็นจริงแล้ว AEC เป็นเพียงมุมหนึ่งของประชาคมอาเซียนเท่านั้น การที่ประชาคมอาเซียนจะอยู่ได้ เราจึงจำเป็นต้องเรียนรู้เสาหลักให้ครบ 3 เสา เพื่อเสาแต่ละต้นจะได้ค้ำกันประคองกันไม่ให้ล้ม และสามารถให้ประโยชน์กับชาติสมาชิกได้อย่างถาวร เสาต้นที่ 1 ประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน (ASEAN Political and Security Community: APSC) เสาต้นที่ 2 ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community: AEC) และเสาต้นที่ 3 ประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน (ASEAN Socio-Cultural Community: ASCC) (วารสารอาเซียน แมกกาซีน, ฉบับที่ 2 ประจำเดือน ธันวาคม 2555 : 32-33)

อย่างไรก็ดี ที่ประชุมสุดยอดอาเซียน ครั้งที่ 12 เมื่อวันที่ 13 มกราคม พ.ศ. 2550 ที่เมืองเซบู ประเทศฟิลิปปินส์ ผู้นำอาเซียนได้ลงนามแถลงการณ์เซบู เห็นชอบให้เร่งรัดการรวมตัวเป็นประชาคมอาเซียนภายในปี พ.ศ. 2558 (ค.ศ. 2015) เพื่อให้อาเซียนสามารถปรับตัวและจัดการกับประเด็นท้าทายของทุกมิติในสถานการณ์โลกที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ทั้งนี้ อาเซียนได้จัดทำแผนงานการจัดตั้งประชาคมอาเซียน (Roadmap for ASEAN Community 2015) ซึ่งผู้นำอาเซียนได้รับรองเมื่อวันที่ 1 มีนาคม พ.ศ. 2552 ในการประชุมสุดยอดอาเซียน ครั้งที่ 14 ที่ชะอำ-หัวหิน ประเทศไทย ในขณะที่ไทยดำรงตำแหน่งประธานอาเซียนอาเซียนให้ความสำคัญกับการเร่งรัดการปฏิบัติตามแผนงานการจัดตั้งประชาคมอาเซียน โดยเฉพาะการเร่งรัดการรวมตัวทางเศรษฐกิจ เพื่อส่งเสริมการเจริญเติบโตภายในภูมิภาคเป็นหลักและลดการพึ่งพาเศรษฐกิจโลกที่ผันผวนในขณะเดียวกัน ก็ให้ความสำคัญกับการพัฒนาเศรษฐกิจเพื่อให้มีความเสมอภาคกันระหว่างสมาชิกมากขึ้น ทั้งนี้ ล่าสุด ในการประชุมสุดยอดอาเซียน ครั้งที่ 21 เมื่อเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2555 ที่กรุงเทพมหานคร ประเทศกัมพูชา ผู้นำอาเซียนได้ตกลงที่จะกำหนดวันที่อาเซียนจะเป็นประชาคมอาเซียนอย่างเป็นทางการในวันที่ 31 ธันวาคม พ.ศ. 2558

วัตถุประสงค์การจัดตั้งประชาคมอาเซียน อาเซียนก่อตั้งโดยปฏิญญากรุงเทพ (Bangkok Declaration) มีการลงนามของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศที่เป็นสมาชิกก่อตั้ง (5 ประเทศ) ณ วังสราญรมย์ ประเทศไทย เมื่อวันที่ 8 สิงหาคม พ.ศ. 2510 โดยมีวัตถุประสงค์เริ่มแรกเพื่อสร้างสันติภาพในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ อันนำมาซึ่งเสถียรภาพทางการเมืองและความเจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม และเมื่อการค้าระหว่างประเทศในโลกมีแนวโน้มกีดกันการค้ารุนแรงขึ้น ทำให้อาเซียนได้หันมามุ่งเน้นกระชับและขยายความร่วมมือด้านเศรษฐกิจการค้าระหว่างกันมากขึ้น วัตถุประสงค์หลักที่กำหนดไว้ในปฏิญญาอาเซียน (The ASEAN Declaration) มี 7 ประการ ดังนี้ 1) ส่งเสริมความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ความก้าวหน้าทางสังคมและวัฒนธรรม 2) ส่งเสริมการมีเสถียรภาพ สันติภาพและความมั่นคงของภูมิภาค 3) ส่งเสริมความร่วมมือทางเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม วิชาการ วิทยาศาสตร์ และด้านการบริหาร 4) ส่งเสริมความร่วมมือซึ่งกันและกันในการฝึกอบรมและการวิจัย 5) ส่งเสริมความร่วมมือในด้านเกษตรกรรมและอุตสาหกรรม การค้า การคมนาคม การสื่อสาร และปรับปรุงมาตรฐานการดำรงชีวิต 6) ส่งเสริมการมีหลักสูตรการศึกษาเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และ 7) ส่งเสริมความร่วมมือกับองค์กรระดับภูมิภาคและองค์กรระหว่างประเทศ (ณรงค์ โพธิ์พฤษานันท์, 2556 : 3-4)

นิติภูมิ นวรัตน์ (2556) (อ้างถึงใน อภิชาติ ศรีสะอาด และพัชรี สำโรงเย็น, 2556: 281) ได้กล่าวว่า เมื่อเปิดตลาดแรงงานเสรีอาเซียน ผู้ประกอบการชาวไทยจะสามารถเลือกใช้แรงงานได้มากขึ้น แรงงานที่มีคุณภาพของแท้จะไหลไปประเทศที่ให้ค่าจ้างสูง สวัสดิการดีและคุณภาพความเป็นอยู่ดี อย่างสิงคโปร์หรือมาเลเซีย

3.3 การพัฒนาการของประชาคมอาเซียน

กรมอาเซียน กระทรวงการต่างประเทศ (2556) (อ้างถึงใน หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ, วันที่ 8 สิงหาคม พ.ศ. 2556 : 10) ระบุว่า วันที่ 8 สิงหาคม พ.ศ. 2556 ที่เวียนนาบรรจบในปีนี้เป็นวันครบรอบวันเกิดปีที่ 46 ของอาเซียน นับตั้งแต่มีการประกาศ “ปฏิญญากรุงเทพฯ” ที่ประเทศไทย เพื่อก่อตั้ง “สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้” หรืออาเซียน โดย 5 ชาติสมาชิก ได้แก่ ประเทศอินโดนีเซีย ประเทศมาเลเซีย ประเทศสิงคโปร์ ประเทศฟิลิปปินส์ และประเทศไทย หากจะเปรียบเทียบกับชีวิตคน นับว่าอาเซียนอยู่ในวัยกลางคนเต็มที่ โดยมีพัฒนาการมาอย่างต่อเนื่อง อาเซียนมีลักษณะสำคัญในแต่ละทศวรรษ ดังนี้

ทศวรรษแรก ระหว่างปี 2510 – 2519 เรียกได้ว่าเป็น “ยุคก่อร่างสร้างตัว” ของอาเซียน ที่ต้องสร้างความไว้วางใจ (trust) และความเชื่อมั่นระหว่างกัน (confidence building) สืบเนื่องมาจากการที่ประเทศผู้เข้าร่วมมีความขัดแย้งกันหลายคู่ ซึ่งมักเกิดจากข้อพิพาทดินแดนและอคติ ความไม่ไว้วางใจระหว่างกันที่มีมาก่อนหน้านั้น ไม่ว่าจะเป็นอินโดนีเซียกับมาเลเซีย มาเลเซียกับฟิลิปปินส์ มาเลเซียกับสิงคโปร์ การประชุมอาเซียนในช่วงทศวรรษนี้จึงเป็นเพียงระดับรัฐมนตรีต่างประเทศ อาเซียนต้องใช้เวลาถึง 10 ปีกว่าที่ผู้นำของชาติสมาชิกทั้งห้าจะมาร่วมประชุมสุดยอดกันได้เป็นครั้งแรกที่เกาะบาหลี ประเทศอินโดนีเซีย เมื่อปี 2519 จุดนี้ถือว่าเป็นความสำเร็จของอาเซียนที่สามารถสร้างความไว้วางใจระหว่างกันได้ในระดับผู้นำประเทศถึงกับร่วมลงนามใน “สนธิสัญญามิตรภาพและความร่วมมือในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้” (Treaty of Amity and Cooperation in Southeast Asia หรือ TAC) ซึ่งเป็นกฎ กติกา มารยาทสำคัญของอาเซียน โดยเฉพาะหลักการไม่แทรกแซงกัน การยอมรับอธิปไตยระหว่างกันและการแก้ไขข้อขัดแย้งด้วยสันติวิธี อีกทั้งยังตกลงตั้งสำนักเลขาธิการอาเซียน (ASEAN Secretariat) ขึ้นที่ กรุงจาการ์ตาด้วย

กล่าวสรุปได้ว่า ในทศวรรษแรกประเทศไทยมีบทบาทต่ออาเซียนเป็นอย่างมาก คือ ประเทศไทย เป็นหนึ่งในห้าประเทศที่ได้ร่วมก่อตั้งอาเซียนอย่างเป็นทางการ โดยได้ทำการก่อตั้งเมื่อวันที่ 8 สิงหาคม พ.ศ. 2510 (ค.ศ. 1967) ที่ประเทศไทยและมีการพัฒนามาโดยตลอด

ทศวรรษที่สอง ระหว่างปี 2520 – 2529 เป็น “ยุคแห่งการมีตัวตนในประชาคมโลก” เป็นผลมาจากความร่วมมือกันอย่างแข็งขันในช่วงสงครามเย็น กล่าวคืออาเซียน (รวมบรูไนที่ได้เข้ามาเป็นสมาชิกในปี 2527) ได้ผนึกกำลังกันแสดงจุดยืนอย่างแน่วแน่ต่อต้านเวียดนามในการยึดครองกัมพูชา เมื่อปี 2522 ผ่านเวทีระหว่างประเทศต่างๆ ความเข้มแข็งในประเด็นนี้ ทำให้อาเซียนเป็นที่รู้จักและเริ่มเป็นที่ยอมรับในประชาคมโลก ถือเป็นการลบคำปรามาสของนักสังเกตการณ์ระหว่างประเทศที่ว่าอาเซียนคงอยู่ได้ไม่นาน (กรมอาเซียน กระทรวงการต่างประเทศ, 2556) (อ้างถึงใน หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ, วันที่ 8 สิงหาคม พ.ศ. 2556: 10)

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ในทศวรรษที่ 2 นี้อาเซียนได้รับผลกระทบกระเทือนอย่างหนักในช่วง พ.ศ. 2520 หลังการประชุมที่บาหลี ประเทศอินโดนีเซีย ในปี พ.ศ. 2519 แต่อาเซียนเองได้ผ่านอุปสรรคต่างๆ มาได้ด้วยดีจนปัจจุบัน

ทศวรรษที่สาม ระหว่างปี 2530 – 2539 เป็น “ยุคแห่งการเติบโตและมีปฏิสัมพันธ์กับภายนอก” เป็นช่วงเวลาที่อาเซียนมีการพัฒนาการในหลายมิติ เริ่มจากชาติสมาชิกในขณะนั้นไม่ว่าจะเป็นไทย อินโดนีเซีย หรือมาเลเซีย เริ่มมีพัฒนาการทางเศรษฐกิจอย่างก้าวกระโดดในอัตราสูงถึงราวร้อยละ 10 ต่อปี ทำให้นานาประเทศทั่วโลกให้ความสนใจมาลงทุนค้าขาย อีกทั้งมีการกระชับความสัมพันธ์ทางการเมืองกับอาเซียนฝนกรอบต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นความร่วมมือทางเศรษฐกิจในเอเชีย-แปซิฟิก (APEC) การประชุมเอเชีย-ยุโรป (ASEM) การประชุมอาเซียนว่าด้วยความร่วมมือด้านการเมืองและความมั่นคงในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก (ARF) เรียกได้ว่า อาเซียนได้เข้าแขนรับโลกาภิวัตน์ทั้งด้านเศรษฐกิจและการเมือง ในส่วนของอาเซียนเองก็ได้ตกลงกันที่จะก่อตั้ง “เขตการค้าเสรีอาเซียน” หรือ AFTA ขึ้นในปี 2535 ต่อด้วยการที่เวียดนามได้เข้าเป็นสมาชิกอาเซียนในปี 2538 หลังจากที่สงครามเย็นได้สิ้นสุดลงก่อนหน้านั้น เป็นอันยุติการเผชิญหน้ากันระหว่างชาติในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ทั้งที่เป็นคอมมิวนิสต์กับที่ไม่เป็นคอมมิวนิสต์ที่ดำเนินมาตั้งแต่แรกก่อตั้งอาเซียน กล่าวได้ว่า เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ได้เข้าสู่การปรองดองกันอย่างจริงจังมุ่งสู่ความเป็นหนึ่งเดียวของอาเซียนในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (กรมอาเซียน กระทรวงการต่างประเทศ, 2556) (อ้างถึงใน หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ, วันที่ 8 สิงหาคม พ.ศ. 2556: 10)

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ในทศวรรษที่สามนี้ประเทศไทยได้มีบทบาทโดย นายอานันท์ ปันยารชุน นายกรัฐมนตรีของไทยในขณะนั้น ได้จัดตั้งเขตการค้าเสรีอาเซียน (AFTA) ทำให้ประเทศไทยมีบทบาทสำคัญในเวลานั้น

ทศวรรษที่สี่ ระหว่างปี 2540 – 2549 เป็น “ยุคแห่งวิกฤตเศรษฐกิจและการฟื้นตัว” ภายหลังจากความเฟื่องฟูทางเศรษฐกิจในอาเซียนที่ดำเนินมาราว 10 ปีในทศวรรษก่อนหน้าอาเซียนในทศวรรษนี้กลับต้องเผชิญกับภาวะวิกฤตทางเศรษฐกิจ อันเป็นผลมาจากการไม่สามารถบริหาร

จัดการเศรษฐกิจของตนได้อย่างดีพอในยุคโลกาภิวัตน์ที่มีการเคลื่อนย้ายเงินทุนอย่างรวดเร็ว ทำให้อาเซียนหลายชาติต้องไปกู้เงินทุนจากกองทุนการเงินระหว่างประเทศ (IMF) มาบรรเทาวิกฤตและทำให้สูญเสียความน่าเชื่อถือในระดับระหว่างประเทศ อย่างไรก็ตามอาเซียนใช้เวลาไม่นานนักในการพลิกฟื้นเศรษฐกิจและความเชื่อมั่นกลับมาใหม่โดยได้รับการสนับสนุนและความร่วมมือเป็นอย่างดีจากชาติสำคัญในเอเชียตะวันออก คือ ญี่ปุ่น จีน และเกาหลีใต้ ในกรอบ “อาเซียนบวกสาม” และในที่สุดอาเซียนก็ได้รับการความเชื่อถือจากประชาคมโลกกลับคืนมาอีกครั้ง ดังจะเห็นได้จากการประชุมสุดยอดเอเชียตะวันออก (EAS) ที่เริ่มขึ้นในปี 2548 นอกจากนี้ จีน ญี่ปุ่น และเกาหลีใต้แล้ว ยังมี อินเดีย ออสเตรเลีย และนิวซีแลนด์เข้าร่วมประชุมด้วย ในอีกด้านหนึ่งอาเซียนได้ขยายสมาชิกภาพจนมีชาติสมาชิก 10 ประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยลาวและพม่า เข้าเป็นสมาชิกในปี 2540 และกัมพูชาเข้าเป็นสมาชิกในปี 2542 ซึ่งนับว่าเป็นการเพิ่มอำนาจต่อรองระหว่างประเทศและเสริมสร้างความเข้มแข็งให้อาเซียนอีกทางหนึ่ง (กรมอาเซียน กระทรวงการต่างประเทศ, 2556) (อ้างถึงใน หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ, วันที่ 8 สิงหาคม พ.ศ. 2556 : 10)

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ในทศวรรษนี้ อาเซียนได้มีการพัฒนาอย่างมาก ส่งผลให้อาเซียนได้พัฒนามาอีกระดับหนึ่ง หลายชาติได้ให้ความสนใจและให้การสนับสนุนอาเซียนมาจนถึงปัจจุบัน

ทศวรรษที่ห้า ระหว่างปี 2550 – 2559 นี้ เรียกได้ว่า เป็น “ยุคแห่งการบูรณาการเป็นประชาคมอาเซียน” ในช่วงทศวรรษนี้อาเซียนได้เพิ่มความร่วมมือขนาดใหญ่เพื่อยกระดับสมาคมอาเซียนขึ้นเป็นประชาคมอาเซียนซึ่งหมายถึงการรวมตัวระหว่างกันที่มีกฎกติกาที่ผูกมัดและชัดเจนยิ่งขึ้นทั้งด้านเศรษฐกิจ การเมือง ความมั่นคงและสังคมวัฒนธรรม แม้ว่าอาเซียนจะตกลงกันตั้งแต่ปี 2546 ว่าจะก่อตั้งประชาคมอาเซียนขึ้น แต่การกระชับความร่วมมือดังกล่าวเกิดขึ้นมากในช่วงทศวรรษนี้ทั้งการออก “กฎบัตรอาเซียน” (ASEAN Charter) “พิมพ์เขียวปฏิบัติการ” (Blueprint for Implementation) ตลอดจนข้อตกลงและมาตรการเร่งรัดต่างๆ และยังมี การเร่งสร้างความตระหนักรู้เกี่ยวกับประชาคมอาเซียนในหมู่ชาติสมาชิก การผนึกกำลังดังกล่าวจะช่วยให้อาเซียนสามารถเผชิญกับโลกาภิวัตน์ได้อย่างมั่นคงยิ่งขึ้น ในขณะที่เดียวกัน ชาติมหาอำนาจต่างให้ความสำคัญกับอาเซียนมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นสหรัฐอเมริกา จีน หรือรัสเซีย ที่เพิ่มปฏิสัมพันธ์กับอาเซียนในกรอบการประชุมต่างๆ รวมทั้งความสัมพันธ์ในระดับทวิภาคี จึงกล่าวได้ว่า การรวมตัวเป็นประชาคมอาเซียนช่วยให้อาเซียนมีสถานะที่เข้มแข็งยิ่งขึ้นในประชาคมโลก อีกทั้งยังเป็นการเสริมสร้างความตระหนักรู้ในความเป็นอาเซียน และเพิ่มพูนปฏิสัมพันธ์ระหว่างชาติสมาชิกด้วยกัน อีกด้วย (กรมอาเซียน กระทรวงการต่างประเทศ, 2556) (อ้างถึงใน หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ, วันที่ 8 สิงหาคม พ.ศ. 2556 : 10)

กล่าวโดยสรุปได้ว่า 46 ปีของอาเซียน ทำให้อาเซียนในปัจจุบันถือได้ว่าเป็นช่วงที่มีความมั่นคงระดับหนึ่งแล้ว แต่ยังคงต้องทำงานหนักต่อไป เพราะยังมีภารกิจหลักอีกหลายประการที่ต้องทำให้บรรลุเป้าหมาย อีกทั้งยังต้องสร้างความมั่นคงเป็นปึกแผ่นขึ้นเพื่อประชากรในภูมิภาคแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้แห่งนี้

3.4 องค์ประกอบของประชาคมอาเซียน

โดยประชาคมอาเซียนประกอบด้วย 3 ประชาคมย่อย ซึ่งเป็นเสมือน 3 เสาหลักของประชาคมอาเซียน (Three Pillars of ASEAN Community) ได้แก่

3.4.1 ประชาคมการเมืองความมั่นคงอาเซียน (ASEAN Political-Security Community หรือ APSC) (วารสารอาเซียน แมกกาซีน, ฉบับที่ 2 ประจำเดือนธันวาคม 2555: 32) ได้ระบุว่า ถูกกำหนดเพื่อให้ประเทศสมาชิกซึ่งส่วนใหญ่มีพรมแดนติดกัน และยังมีบางส่วนที่ทับซ้อนกันและปัญหาประเด็นนี้เองที่อาจจะกลายเป็นชนวนให้เกิดปัญหาใหญ่ในภูมิภาค ได้อยู่ร่วมกันอย่างสันติ มีกฎกติกาในการระงับข้อขัดแย้ง และมีแนวทางปฏิบัติในการติดต่อกับองค์กรอื่น ๆ โดยเน้นใน 3 ประการ คือ

- 1) การมีกฎเกณฑ์และค่านิยมร่วมกัน ครอบคลุมถึงกิจกรรมต่าง ๆ ที่จะร่วมกันทำเพื่อสร้างความเข้าใจในระบบสังคมวัฒนธรรม และประวัติศาสตร์ที่แตกต่างของประเทศสมาชิก ส่งเสริมพัฒนาการทางการเมืองไปในทิศทางเดียวกัน เช่น หลักการประชาธิปไตย การส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชน การสนับสนุนการมีส่วนร่วมของภาคประชาสังคม การต่อต้านการทุจริต การส่งเสริมหลักนิติธรรมและธรรมาภิบาล เป็นต้น
- 2) ส่งเสริมความสงบสุขและรับผิดชอบร่วมกันในการรักษาความมั่นคงสำหรับประชาชนที่ครอบคลุมในทุกด้าน เช่น การต่อต้านการก่อการร้าย อาชญากรรมข้ามชาติ ต่างๆ ยาเสพติด การค้ามนุษย์ ตลอดจนการเตรียมความพร้อมเพื่อป้องกันและจัดการภัยพิบัติและภัยธรรมชาติ
- 3) ปฏิสัมพันธ์กับโลกภายนอก เพื่อเสริมสร้างบทบาทของอาเซียนในความร่วมมือระดับภูมิภาค เช่น กรอบอาเซียน +3 และการประชุมสุดยอดเอเชียตะวันออก ตลอดจนความสัมพันธ์กับองค์การระหว่างประเทศ เช่น สหประชาชาติ EU และองค์กรอื่น ๆ

3.4.2 ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community หรือ AEC) (กลุ่มงานนโยบาย กรมอาเซียน กระทรวงการต่างประเทศ 2555, <http://www.mfa.go.th>) ได้ระบุว่า ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน มีเป้าหมายการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจ ได้แก่ 1) การเป็นตลาดและฐานการผลิตเดียวสำหรับประชากร 600 ล้านคนในอาเซียน โดยมีการเคลื่อนย้ายสินค้า บริการ

การลงทุนและบุคลากรวิชาชีพต่าง ๆ อย่างสะดวกมากขึ้น และมีการไหลเวียนอย่างเสรียิ่งขึ้น สำหรับเงินทุน 2) การสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจของอาเซียน โดยให้ความสำคัญกับประเด็นด้านนโยบายที่จะช่วยส่งเสริมการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจ 3) การพัฒนาเศรษฐกิจอย่างเสมอภาคและเท่าเทียมกัน โดยการพัฒนา SMEs และการเสริมสร้างขีดความสามารถผ่านโครงการต่าง ๆ เช่น โครงการริเริ่มเพื่อการรวมกลุ่มของอาเซียน (Initiative for ASEAN Integration : IAI) เพื่อลดช่องว่างการพัฒนาทางเศรษฐกิจ และ 4) การบูรณาการเข้ากับเศรษฐกิจโลก โดยเน้นการปรับประสานนโยบายเศรษฐกิจของอาเซียนกับประเทศภายนอกภูมิภาค เพื่อให้อาเซียนมีท่าทีร่วมกันอย่างชัดเจน รวมทั้งส่งเสริมการสร้างเครือข่ายในด้านการผลิต/จำหน่ายภายในภูมิภาคให้เชื่อมโยงกับเศรษฐกิจโลก

3.4.3 ประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน (ASEAN Socio-Cultural

Community หรือ ASCC) (วารสารอาเซียน แมคกาซีน, ฉบับที่ 2 ประจำเดือนธันวาคม 2555 : 33) ได้ระบุว่า อาเซียนมุ่งหวังเป็นประชาคมที่มีประชาชนเป็นศูนย์กลาง มีสังคมที่เอื้ออาทรและแบ่งปัน ประชากรอาเซียนมีสภาพความเป็นอยู่ที่ดีและมีการพัฒนาในทุกด้านเพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชน ส่งเสริมการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน รวมทั้งส่งเสริมอัตลักษณ์อาเซียน (ASEAN Identity) เพื่อรองรับการเป็นประชาคมสังคม และวัฒนธรรมอาเซียน โดยจัดทำแผนจัดตั้งประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน (ASEAN Socio-Cultural Community Blueprint) ซึ่งประกอบด้วยความร่วมมือใน 6 ด้าน ได้แก่ 1) การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ 2) การคุ้มครองและสวัสดิการสังคม 3) สิทธิและความยุติธรรมทางสังคม 4) ความยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อม 5) การสร้างอัตลักษณ์อาเซียน 6) การลดช่องว่างทางการพัฒนา ทั้งนี้ โดยมีกลไกการดำเนินงาน ได้แก่ การประชุมรายสาขาระดับเจ้าหน้าที่อาวุโส และระดับรัฐมนตรีและคณะมนตรีประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน

กล่าวโดยสรุปว่า การก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียนของประเทศไทยในปี พ.ศ. 2558 นี้ประเทศไทยจะต้องมีการเปลี่ยนแปลงอย่างแน่นอนทั้งในด้านบวก และด้านลบ ดังนั้นคนไทยทุกคนต้องมีความเข้าใจและความพร้อม นั่นหมายความว่า คนไทยจึงควรมุ่งเน้นพัฒนาความสามารถในทุกด้านเพื่อที่จะก้าวเข้าสู่การเป็นประชาคมอาเซียนได้อย่างมั่นใจและมีประสิทธิผล

3.5 กฎบัตรอาเซียน

ณรงค์ โปธิ์พุกษานันท์ (2556: 40-43) ได้กล่าวว่า กฎบัตรอาเซียน (ASEAN Charter) เปรียบเสมือนรัฐธรรมนูญของอาเซียน ที่จะทำให้อาเซียนมีสถานะเป็นนิติบุคคลเป็นการวางกรอบทางกฎหมายและโครงสร้างองค์กรให้กับอาเซียน มีวัตถุประสงค์ คือ ทำให้อาเซียนเป็นองค์กรที่

มีประสิทธิภาพ มีประชาชนเป็นศูนย์กลาง และเคารพกฎกติกาในการทำงานมากขึ้น นอกจากนี้กฎบัตรอาเซียนจะให้สถานะนิติบุคคลแก่อาเซียนเป็นองค์การระหว่างรัฐบาล (Intergovernmental organization) กฎบัตรอาเซียน ประกอบด้วยข้อบทต่างๆ 13 หมวด 55 ข้อดังนี้

หมวด 1 ความมุ่งประสงค์และหลักการ - กล่าวถึง ความมุ่งประสงค์ และหลักการ

หมวด 2 สภาพบุคคลตามกฎหมาย – ระบุฐานะทางกฎหมาย

หมวด 3 สมาชิกภาพ – อธิบายสมาชิก การรับสมาชิกใหม่

หมวด 4 องค์กร – กล่าวถึง องค์กรและทำงานประกอบด้วย ที่ประชุมสุดยอดอาเซียน คณะมนตรีประสานงาน คณะมนตรีประชาคมอาเซียนต่างๆ องค์กรรัฐมนตรีเฉพาะสาขา คณะกรรมการถาวรประจำอาเซียน เลขานุการและสำนักงานเลขานุการ องค์กรสิทธิมนุษยชนอาเซียน

หมวด 5 องค์กรที่มีความสัมพันธ์กับอาเซียน – อธิบายองค์กรต่างๆที่มีความสัมพันธ์กับอาเซียน

หมวด 6 ความคุ้มกันและเอกสิทธิ์ – เอกสิทธิ์ทางการทูตของอาเซียน

หมวด 7 การตัดสินใจ – กล่าวถึง เกณฑ์การตัดสินใจอยู่บนหลักการปรึกษาหารือและฉันทามติ

หมวด 8 การระงับข้อพิพาท – กล่าวถึง วิธีระงับข้อพิพาทและคนกลาง โดยที่ประชุมสุดยอดอาเซียนเป็นช่องทางสุดท้าย

หมวด 9 งบประมาณและการเงิน – กล่าวถึง การจัดทำงบประมาณของสำนักเลขาธิการ หมวด 10 การบริหารและขั้นตอนการดำเนินงาน – กล่าวถึง ประธานอาเซียน พิธีการทางการทูต ภาษาที่ใช้ในการทำงาน

หมวด 11 อัครราชทูตและสัตบุรุษ – กล่าวถึง คำขวัญ ธง ดวงตรา วัน และเพลงอาเซียน

หมวด 12 ความสัมพันธ์ภายนอก – กล่าวถึง แนวทางและขั้นตอนการเจรจาของอาเซียนกับคู่เจรจา

หมวด 13 บทบัญญัติทั่วไปและบทบัญญัติสุดท้าย – กล่าวถึง การบังคับใช้

กล่าวโดยสรุปว่า กฎบัตรอาเซียนเปรียบเสมือนรัฐธรรมนูญของอาเซียน หมายถึงเป็นการวางกรอบทางกฎหมายและโครงสร้างองค์กรให้กับอาเซียน ซึ่งทุกประเทศในกลุ่มประชาคมอาเซียนต้องปฏิบัติตาม ทั้งนี้เพื่อความเป็นหนึ่งเดียวของประชาคมอาเซียนในทุกๆด้าน โดยเฉพาะ ด้านการเมืองและความมั่นคง ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคมและวัฒนธรรม

3.6 ประโยชน์ที่ได้รับจากการรวมตัวเป็นประชาคมอาเซียน

กระทรวงการต่างประเทศ (กลุ่มงานนโยบาย กรมอาเซียน กระทรวงการต่างประเทศ, 2555, <http://www.mfa.go.th>) ได้เขียนไว้ดังนี้

1. อาเซียนเป็นกลไกสร้างพันธมิตร และความเป็นปึกแผ่น ตลอดจนเสถียรภาพ และสันติภาพภายในภูมิภาค รวมทั้งช่วยระงับความขัดแย้งในภูมิภาค
2. อาเซียนเป็นคู่ค้าอันดับหนึ่งของไทย และในปี พ.ศ. 2554 มีนักท่องเที่ยวอาเซียนเดินทางมาประเทศไทยคิดเป็นสัดส่วนมากกว่า 1 ใน 4 ของนักท่องเที่ยวทั้งหมด
3. อาเซียนเป็นกรอบความร่วมมือเพื่อร่วมแก้ไขปัญหาความท้าทายทางเศรษฐกิจ (เช่น การจัดตั้งระบบสำรองข้าวในกรอบอาเซียน+3) รวมทั้งปัญหาภัยคุกคามในรูปแบบใหม่ (เช่น อาชญากรรมข้ามชาติ และการบริหารจัดการภัยพิบัติ)
4. อาเซียนช่วยเพิ่มอำนาจต่อรองแก่ไทยและอาเซียนในประชาคมโลก
5. พัฒนาศักยภาพและความพร้อมของประเทศสมาชิก และพัฒนาให้อาเซียนมีความรับผิดชอบต่อประชาชน สามารถตอบสนองต่อความเปลี่ยนแปลงในโลก
6. พัฒนาให้อาเซียนเปิดกว้าง ส่งเสริมความสัมพันธ์กับประเทศอื่นๆ

กล่าวสรุปได้ว่า เออีซี (AEC) มีความสำคัญมากในภูมิภาคแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หลายประเทศทั่วโลกได้จับตามองโดยเฉพาะประเทศมหาอำนาจและประเทศในกลุ่มสมาชิกเออีซี(AEC) เอง ประเทศไทยจึงต้องมีความพร้อมในทุกๆด้าน โดยเฉพาะด้านการเมือง ด้านเศรษฐกิจและด้านวัฒนธรรมและสังคม เพื่อมิให้เสียเปรียบต่อประเทศอื่นๆและคงความเป็นหนึ่งในอาเซียน ทั้งนี้ในทศวรรษแรกประเทศไทยมีบทบาทต่ออาเซียนเป็นอย่างมาก คือ ประเทศไทยเป็นหนึ่งในห้าประเทศที่ได้ร่วมก่อตั้งอาเซียนอย่างเป็นทางการที่ประเทศไทยและมีการพัฒนามาโดยตลอด โดยในทศวรรษที่ 2 อาเซียนได้รับผลกระทบกระเทือนอย่างหนักในหลังการประชุมที่บาหลี ประเทศอินโดนีเซียแต่อาเซียนเองได้ผ่านอุปสรรคต่างๆมาได้ด้วยดีจนปัจจุบัน ประเทศไทยได้มีบทบาทโดยได้จัดตั้งเขตการค้าเสรีอาเซียน (AFTA) ทำให้ประเทศไทยมีบทบาทสำคัญในเวลานั้น อาเซียนได้มีการพัฒนาอย่างมากมาโดยตลอด ส่งผลให้อาเซียนได้พัฒนาอีกระดับหนึ่ง หลายชาติได้ให้ความสนใจและให้การสนับสนุนอาเซียนมาจนถึงปัจจุบัน กล่าวได้ว่า 46 ปีของอาเซียนทำให้อาเซียนในปัจจุบันถือได้ว่าเป็นช่วงที่มีความมั่นคงระดับหนึ่งแล้ว แต่อาเซียนยังต้องทำงานหนักต่อไป เพราะยังมีภารกิจหลักอีกหลายประการที่ต้องทำให้บรรลุเป้าหมาย อีกทั้งยังต้องสร้างความมั่นคงเป็นปึกแผ่นขึ้นเพื่อประชากรในภูมิภาคแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้แห่งนี้ สำหรับการก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียนของประเทศไทยในปี พ.ศ. 2558 ประเทศไทยจะต้องมีการเปลี่ยนแปลงอย่างแน่นอนทั้งในด้านบวก และด้านลบ ดังนั้นคนไทยทุกคนต้องมีความเข้าใจและ

ความพร้อม นั้นหมายความว่า คนไทยจึงควรมุ่งเน้นพัฒนาความสามารถในทุกด้านเพื่อที่จะก้าวเข้าสู่การเป็นประชาคมอาเซียนได้อย่างมั่นใจ โดยอยู่ในกรอบของกฎบัตรอาเซียน เป็นการวางกรอบทางกฎหมายและโครงสร้างองค์กรให้กับอาเซียน ซึ่งทุกประเทศในกลุ่มประชาคมอาเซียนต้องปฏิบัติตาม ทั้งนี้เพื่อความเป็นหนึ่งเดียวของประชาคมอาเซียนในทุกๆด้าน โดยเฉพาะ ด้านการเมืองและความมั่นคง ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคมและวัฒนธรรม

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษา

การศึกษา “เจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร” ดำเนินการระเบียบวิธีการศึกษา มีรายละเอียดหัวข้อดังต่อไปนี้

1. ประเภทและแบบการศึกษา
2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
3. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา
4. การสร้างเครื่องมือและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประเภทและแบบการศึกษา

การศึกษานี้ ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงบรรยายหรือพรรณนา (Descriptive research) ในรูปแบบของการวิจัยแบบเชิงสำรวจจากตัวอย่าง (Sample survey research) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ประชากร หมายถึง ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ซึ่งประกอบด้วย 4 แขวง ได้แก่ แขวงทุ่งพญาไท แขวงถนนพญาไท แขวงถนนเพชรบุรี และแขวงมกกะสัน จำนวนทั้งสิ้น 73,280 คน (ข้อมูลจาก สำนักงานสถิติแห่งชาติ พ.ศ. 2555)

2.2 กลุ่มตัวอย่าง หมายถึง ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ผู้ศึกษาได้ คำนวณหาขนาดกลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสมโดยวิธีคิดกลุ่มตัวอย่างของทาโร ยามานะ (Taro Yamane) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ จำนวน 400 คน โดย

กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างเป็นแขวงทุ่งพญาไท จำนวน 100 คน แขวงถนนพญาไท จำนวน 100 คน แขวงถนนเพชรบุรี จำนวน 100 คน และแขวงมักกะสัน จำนวน 100 คน โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นการสุ่มตัวอย่างแบบไม่เจาะจง เป็นการเลือกสุ่มตัวอย่างเพื่อให้ได้จำนวนตามต้องการโดยไม่มีหลักเกณฑ์ กลุ่มตัวอย่างจะเป็นใครก็ได้ที่สามารถให้ข้อมูลได้

3. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

ลักษณะของเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) ที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้นโดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน ประกอบด้วย

3.1 ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ผู้ศึกษาสร้างขึ้นโดยอาศัยข้อมูลพื้นฐานส่วนบุคคลเป็นหลัก จำนวน 5 ข้อ โดยการให้ผู้ตอบแบบสอบถามทำเครื่องหมาย “√” ที่หน้าคำตอบ ที่ผู้ตอบแบบสอบถามเลือกตอบเอง โดยคำถามทั้ง 5 ข้อ ซึ่งได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และแขวง (แขวง หมายถึง สถานที่ทำงาน สถานที่ศึกษา หรือที่อยู่อาศัย)

3.2 ตอนที่ 2 แบบวัดเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร

เป็นแบบสอบถามแบบมาตราประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบลิเกิร์ต ซึ่งมี 5 ระดับ ผู้ศึกษาสร้างขึ้นโดยการศึกษาเอกสาร ตำรา และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องและประการณ์ตรงจากการทำงานที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลักในการสื่อสารเพื่อนำมาใช้วัดเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร จำนวน 48 ข้อ โดยการแบ่งคำถามแบบวัดเจตคติออกไว้ 3 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านความคิด 2) ด้านความรู้สึก 3) ด้านพฤติกรรม ซึ่งทั้ง 3 ด้านนี้ประกอบด้วย 4 ทักษะต่อการใช้ภาษาอังกฤษ ได้แก่ การพูด การฟัง การอ่าน และการเขียน ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 3.1 ตารางแสดงข้อคำถามในด้านบวก และข้อคำถามในด้านลบ

ข้อความ	ข้อคำถามในด้านบวก	ข้อคำถามในด้านลบ
ด้านความคิด		
การใช้ภาษาอังกฤษต่อการพูด	ข้อที่ 1 และ 9	ข้อที่ 5 และ 13
การใช้ภาษาอังกฤษต่อการฟัง	ข้อที่ 2 และ 10	ข้อที่ 6 และ 14
การใช้ภาษาอังกฤษต่อการอ่าน	ข้อที่ 3 และ 11	ข้อที่ 7 และ 15
การใช้ภาษาอังกฤษต่อการเขียน	ข้อที่ 4 และ 12	ข้อที่ 8 และ 16
ด้านความรู้สึกรัก		
การใช้ภาษาอังกฤษต่อการพูด	ข้อที่ 17 และ 25	ข้อที่ 21 และ 29
การใช้ภาษาอังกฤษต่อการฟัง	ข้อที่ 18 และ 26	ข้อที่ 22 และ 30
การใช้ภาษาอังกฤษต่อการอ่าน	ข้อที่ 19 และ 27	ข้อที่ 23 และ 31
การใช้ภาษาอังกฤษต่อการเขียน	ข้อที่ 20 และ 28	ข้อที่ 24 และ 32
ด้านพฤติกรรม		
การใช้ภาษาอังกฤษต่อการพูด	ข้อที่ 33 และ 41	ข้อที่ 37 และ 45
การใช้ภาษาอังกฤษต่อการฟัง	ข้อที่ 34 และ 42	ข้อที่ 38 และ 46
การใช้ภาษาอังกฤษต่อการอ่าน	ข้อที่ 35 และ 43	ข้อที่ 39 และ 47
การใช้ภาษาอังกฤษต่อการเขียน	ข้อที่ 36 และ 44	ข้อที่ 40 และ 48

ข้อคำถามเชิงบวก หมายถึง ข้อคำถามที่แสดงถึงเจตคติในทางบวกของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยกำหนดการให้คะแนนในข้อความเชิงบวกไว้ ดังนี้

ตารางที่ 3.2 ตารางแสดงค่ามาตรฐานค่า ความหมาย และระดับคะแนนของข้อคำถามเชิงบวก

มาตรฐานค่า	ความหมาย	ระดับคะแนน
5	มีเจตคติดีมากที่สุด/ เห็นด้วยมากที่สุด	5
4	มีเจตคติดี/ เห็นด้วยมาก	4
3	มีเจตคติปานกลาง/ เห็นด้วยปานกลาง	3
2	มีเจตคติไม่ดี/ เห็นด้วยน้อย	2
1	มีเจตคติไม่ดีมากที่สุด/ เห็นด้วยน้อยที่สุด	1

ข้อคำถามเชิงลบ หมายถึง ข้อคำถามที่แสดงถึงเจตคติในทางลบของผู้ตอบแบบสอบถามโดยกำหนดการให้คะแนนในข้อคำถามเชิงลบไว้ ดังนี้

ตารางที่ 3.3 ตารางแสดงค่ามาตรฐานค่า ความหมาย และระดับคะแนนของข้อคำถามเชิงลบ

มาตรฐานค่า	ความหมาย	ระดับคะแนน
1	มีเจตคติน้อยที่สุด/ เห็นด้วยมากที่สุด	5
2	มีเจตคติน้อย/ เห็นด้วยมาก	4
3	มีเจตคติปานกลาง/ เห็นด้วยปานกลาง	3
4	มีเจตคติดี/ เห็นด้วยน้อย	2
5	มีเจตคติดีมากที่สุด/ ไม่เห็นด้วยมากที่สุด	1

ลักษณะของแบบวัด

กำหนดแบบวัดค่าเจตคติเป็นแบบมาตรฐานค่า (Rating Scale) 5 ระดับ โดยกำหนด ลักษณะคำตอบเป็นมาตราส่วนมาตรฐานค่า 5 ระดับ ได้แก่

ตารางที่ 3.4 ตารางแสดงการกำหนดมาตราส่วนมาตรฐานค่า และความหมายของแบบวัดเจตคติ

มาตรฐานค่า	ความหมาย
5	ผู้ตอบแบบสอบถามมีเจตคติดีมากที่สุด หรือเห็นด้วยมากที่สุด
4	ผู้ตอบแบบสอบถามมีเจตคติดี หรือเห็นด้วยมาก
3	ผู้ตอบแบบสอบถามมีเจตคติปานกลาง หรือเห็นด้วย
2	ผู้ตอบแบบสอบถามมีเจตคติไม่ดี หรือเห็นด้วยน้อย
1	ผู้ตอบแบบสอบถามมีเจตคติไม่ดีมากที่สุด หรือเห็นด้วยน้อยที่สุด

3.3 ตอนที่ 3 แบบสอบถามแบบปลายเปิด เกี่ยวกับข้อเสนอแนะและความคิดเห็นต่อการพัฒนาการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร จำนวน 1 ข้อ

4. การสร้างเครื่องมือและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

ผู้ศึกษาได้ทำการตรวจสอบและปรับปรุงคุณภาพเครื่องมือ โดยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

4.1 ศึกษาและวิเคราะห์เนื้อหาเกี่ยวกับเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

4.2 กำหนดโครงสร้างของแบบสอบถาม

4.3 สร้างแบบสอบถามให้ครอบคลุมตามโครงสร้าง

4.4 ตรวจสอบและแก้ไขแบบสอบถามตามอาจารย์ที่ปรึกษาแนะนำ

4.5 นำเสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบความตรงด้านเนื้อหา

(Content Validity)

4.6 ปรับปรุงและแก้ไขแบบสอบถามตามผู้ทรงคุณวุฒิแนะนำ

4.7 นำไปหาค่า IOC (Index of Item Objective Congruence) ทั้งหมด โดยผ่าน

การตรวจสอบคุณภาพจากผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 5 ท่าน ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องรวมเท่ากับ 1.0 มากกว่า 0.6 ซึ่งหมายความว่า ข้อคำถามจากแบบสอบถามมีความเที่ยงตรงในด้านเนื้อหา ด้านการใช้ภาษา และสอดคล้องกับกระบวนการวิจัยครอบคลุมวัตถุประสงค์ของการศึกษาในครั้งนี้ การกำหนดค่าคะแนนความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ ดังนี้

- +1 หมายถึง ตรงกับสิ่งหรือวัตถุประสงค์ที่ต้องการวัด
- 0 หมายถึง ไม่แน่ใจกับสิ่งหรือวัตถุประสงค์ที่ต้องการวัด
- 1 หมายถึง ไม่สอดคล้องกับสิ่งหรือวัตถุประสงค์ที่ต้องการวัด

4.8 นำแบบสอบถามที่ผ่าน IOC แล้ว ไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง (Try-out) จำนวน 30 คน เพื่อนำผลการทดลองที่ได้มาตรวจสอบความเที่ยง (Reliability) เป็นการหาค่าความเที่ยงแบบแอลฟา ครอนบาค (Alpha Cronbach) โดยการใช้เกณฑ์การหาค่าอำนาจจำแนกแบบ Item Total Correlation และการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (∞) ที่ค่าระดับความเที่ยงของแบบสอบถามมากกว่า 0.75 จึงจะถือได้ว่าแบบสอบถามมีความน่าเชื่อถือและสามารถนำไปศึกษากับกลุ่มตัวอย่างจริงได้ สำหรับแบบสอบถามที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เมื่อนำมาคำนวณหาความเที่ยงด้วย Cronbach's Alpha ได้ค่าเท่ากับ 0.967 ซึ่งมีค่าความเที่ยงอยู่ในระดับสูง (มากกว่า 0.75) จึงนำไปใช้ เก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างได้

4.9 ปรับปรุงและแก้ไขแบบสอบถามตามข้อเสนอแนะ

4.10 นำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริงและนำผลการศึกษาไปวิเคราะห์ข้อมูล

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้ศึกษาได้จัดทำแบบสอบถาม จำนวน 400 ฉบับ สำหรับประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร โดยแบ่งเป็น 4 แขวง ได้แก่ แขวงทุ่งพญาไท จำนวน 100 ฉบับ แขวงถนนพญาไท จำนวน 100 ฉบับ แขวงถนนเพชรบุรี จำนวน 100 ฉบับ และแขวงมกกะสัน จำนวน 100 ฉบับ โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นการสุ่มตัวอย่างแบบไม่เจาะจง เป็นการเลือกสุ่มตัวอย่างเพื่อให้ได้จำนวนตามต้องการโดยไม่มีหลักเกณฑ์ กลุ่มตัวอย่างจะเป็นใครก็ได้ที่สามารถให้ข้อมูลได้ ระยะเวลาในการดำเนินการสำรวจและออกแบบสอบถามเป็นเวลา 8 สัปดาห์ โดยใช้ระยะเวลาในช่วงเวลาดังตั้งแต่วันที่ 1 สิงหาคม และกันยายน พ.ศ. 2556 เท่านั้น ผู้ศึกษาได้ดำเนินการส่งแบบสอบถาม และเก็บแบบสอบถาม ตามขั้นตอนดังนี้

5.1 การส่งแบบสอบถาม ผู้ศึกษาจัดแบบสอบถามใส่ซองสีน้ำตาลขนาด A4 แล้วนำไปสำรวจต่อประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร โดยแบ่งตามแขวง ดังต่อไปนี้ แขวงทุ่งพญาไท แขวงถนนพญาไท แขวงถนนเพชรบุรี และแขวงมกกะสัน

5.2 การเก็บแบบสอบถาม ผู้ศึกษาเก็บแบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่างด้วยตัวเอง โดยใช้ระยะเวลาประมาณ 2 สัปดาห์หลังจากส่งแบบสอบถาม โดยรวบรวมได้ครบทั้ง 400 ฉบับ

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้ศึกษาได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล และใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ด้วยการใส่โปรแกรมสำเร็จรูป คำนวณโดยคอมพิวเตอร์ ตามลำดับขั้นตอนการวิเคราะห์ ดังนี้

6.1 การคำนวณหาขนาดกลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสมจากจำนวนประชากรทั้งหมด โดยวิธีคิดกลุ่มตัวอย่างของ ทาโร ยามานะ (Taro Yamane) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% โดยการคำนวณจากสูตรต่อไปนี้

$$n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

เมื่อ	n	แทน	จำนวนของกลุ่มตัวอย่าง
	N	แทน	จำนวนของประชากร
	e	แทน	สัดส่วนของความคลาดเคลื่อนเทียบกับค่าพารามิเตอร์ (ในที่นี้ใช้ 0.05)

ขนาด ประชากร	ขนาดตัวอย่างตามความคลาดเคลื่อน					
	$\pm 1\%$	$\pm 2\%$	$\pm 3\%$	$\pm 4\%$	$\pm 5\%$	$\pm 10\%$
500	-	-	-	-	222	83
1,000	-	-	-	385	286	91
1,500	-	-	638	441	361	94
2,000	-	-	718	476	333	95
2,500	-	1,250	769	500	345	96
3,000	-	1,364	811	517	353	97
3,500	-	1,458	843	530	359	97
4,000	-	1,538	870	541	364	98
4,500	-	1,607	891	549	367	98
5,000	-	1,667	909	556	370	98
6,000	-	1,765	938	566	375	98
7,000	-	1,842	959	574	378	99
8,000	-	1,905	976	580	381	99
9,000	-	1,957	989	584	383	99
10,000	5,000	2,000	1,000	588	385	99
15,000	6,000	2,143	1,034	600	390	99
20,000	6,667	2,222	1,053	606	392	100
25,000	7,143	2,273	1,064	610	394	100
50,000	8,333	2,381	1,087	617	397	100
100,000	9,091	2,439	1,099	621	398	100
>100,000	10,000	2,500	1,111	625	400	100

ภาพที่ 3.1 ตารางกำหนดขนาดตัวอย่างของ ทาโร่ ยามาเน่ (Taro Yamane)

ที่มา: watpon : <http://www.watpon.com/table/>

6.2 การหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence : IOC) ของผู้ทรงคุณวุฒิ โดยการนำแบบสอบถามที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้นไปตรวจสอบเพื่อหาค่าดัชนีความสอดคล้องด้านเนื้อหา การใช้ภาษา และสอดคล้องกับกระบวนการวิจัยจากผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน แล้วนำมาคำนวณ โดยการใ้การคำนวณจากสูตรต่อไปนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IOC	แทน	ค่าดัชนีความสอดคล้อง
	R	แทน	ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ
	N	แทน	จำนวนผู้ทรงคุณวุฒิ

การกำหนดค่าคะแนนความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ ดังนี้

- +1 หมายถึง ตรงกับสิ่งหรือวัตถุประสงค์ที่ต้องการวัด
- 0 หมายถึง ไม่แน่ใจกับสิ่งหรือวัตถุประสงค์ที่ต้องการวัด
- 1 หมายถึง ไม่สอดคล้องกับสิ่งหรือวัตถุประสงค์ที่ต้องการวัด

ผลจากการพิจารณาค่า IOC ของผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 5 ท่าน ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.0 มากกว่า 0.6 ซึ่งหมายความว่า ข้อคำถามจากแบบสอบถามมีความเที่ยงตรงในด้านเนื้อหา ด้านการใช้ภาษา และสอดคล้องกับกระบวนการวิจัย ครอบคลุมวัตถุประสงค์ของการศึกษาในครั้งนี้

6.3 ความเที่ยง (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยผู้ศึกษาได้นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นและได้ผ่านการหาค่าดัชนีความสอดคล้องของผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน ไปทำการทดสอบ (Try-out) กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน เพื่อทำการตรวจสอบว่าข้อคำถามในแบบสอบถามนั้นสามารถสื่อความหมาย ในด้านเนื้อหา ด้านการใช้ภาษา และสอดคล้องกับกระบวนการวิจัยตรงตามความต้องการ ตลอดจนมีความเหมาะสมหรือไม่เหมาะสม มีความยากง่ายเพียงใด จากนั้นจึงนำมาคำนวณโดยโปรแกรมสำเร็จรูป เพื่อหาค่าความเที่ยงของแบบสอบถามเป็นการหาค่าความเที่ยงแบบแอลฟา ครอนบาค (Alpha Cronbach) โดยการใช้เกณฑ์การหาค่าอำนาจจำแนกแบบ Item Total Correlation และการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (∞) ที่ค่าระดับความเที่ยงของแบบสอบถามมากกว่า 0.75 จึงจะถือได้ว่าแบบสอบถามมีความน่าเชื่อถือ และสามารถนำไปศึกษากับกลุ่มตัวอย่างจริงได้ สำหรับแบบสอบถามที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เมื่อนำมาคำนวณหาความเที่ยงด้วย Cronbach's Alpha ได้ค่าเท่ากับ 0.967 ซึ่งมีค่าความเที่ยงอยู่ในระดับสูง (มากกว่า 0.75) จึงนำไปใช้ เก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างได้

6.4 การวิเคราะห์ลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง โดยการวิเคราะห์ข้อมูล ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยใช้สถิติพรรณนาในการวิเคราะห์ ได้แก่ ร้อยละ (Percentage) แล้วนำเสนอในรูปของตารางประกอบคำบรรยาย

6.4.1 ร้อยละ (Percentage) เป็นค่าสถิติที่นิยมใช้กันมาก โดยเป็นการเปรียบเทียบความถี่ หรือจำนวนที่ต้องการกับความถี่หรือจำนวนทั้งหมดที่เทียบเป็น 100 โดย ค่าร้อยละจะแสดงความหมายของค่าและสามารถนำค่าที่ได้ไปเปรียบเทียบได้ จะหาค่าร้อยละจากสูตรต่อไปนี้

$$P = \frac{f}{N} \times 100$$

เมื่อ	P	แทน	ค่าร้อยละ
	f	แทน	ความถี่ที่ต้องการแปลงให้เป็นค่าร้อยละ
	N	แทน	จำนวนความถี่ทั้งหมด

6.5 การวิเคราะห์หาระดับเจตคติของกลุ่มตัวอย่าง โดยการวิเคราะห์ข้อมูล ตอนที่ 2 แบบวัดเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร โดยวิเคราะห์หาค่าระดับเจตคติของกลุ่มตัวอย่างตามแบบลิเกิร์ต เป็นแบบมาตราประมาณค่า (Rating Scale) โดยใช้สถิติพรรณนาในการวิเคราะห์ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ระดับเจตคติ การวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA) การวิเคราะห์ t-test และการวิเคราะห์เนื้อหา แล้วนำเสนอในรูปของตารางประกอบคำบรรยาย

6.5.1 ค่าเฉลี่ย (Mean) หรือเรียกว่าค่ากลางเลขคณิต ค่าเฉลี่ย ค่ามัชฌิมเลขคณิต เป็นต้น

$$\bar{X} = \frac{\sum x}{n}$$

เมื่อ	\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมดของกลุ่ม
	n	แทน	จำนวนประชากรในกลุ่ม

การกำหนดเกณฑ์การแปลความหมายของค่าเฉลี่ย ดังนี้

คะแนน 1.00 - 1.50	หมายถึง	มีเจตคติที่ไม่ดีมากต่อภาษาอังกฤษ
คะแนน 1.51 - 2.50	หมายถึง	มีเจตคติที่ไม่ดีต่อภาษาอังกฤษ
คะแนน 2.51 - 3.50	หมายถึง	มีเจตคติในระดับปานกลางต่อภาษาอังกฤษ
คะแนน 3.51 - 4.50	หมายถึง	มีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ
คะแนน 4.51 - 5.00	หมายถึง	มีเจตคติที่ดีมากต่อภาษาอังกฤษ

6.5.2 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) เป็นการวัดการกระจายที่นิยมใช้กันมาก เขียนแทนด้วย S.D.

$$S.D. = \sqrt{\frac{\sum(X - \bar{X})^2}{n - 1}}$$

หรือ

$$S.D. = \sqrt{\frac{n\sum X^2 - (\sum X)^2}{n(n - 1)}}$$

เมื่อ	S.D.	แทน	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	X	แทน	ค่าคะแนน
	n	แทน	จำนวนคะแนนรวมในแต่ละกลุ่ม
	Σ	แทน	ผลรวม

การกำหนดเกณฑ์การแปลความหมายของส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังนี้

มากกว่า 1.75	หมายถึง	แตกต่างกันมาก
1.25 - 1.75	หมายถึง	แตกต่างกันค่อนข้างมาก
น้อยกว่า 1.25	หมายถึง	แตกต่างกันน้อย

6.5.3 t-test เป็นค่าสถิติทดสอบ (test statistic value) ค่าหนึ่งที่ใช้ทดสอบเพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยสัมประสิทธิ์การถดถอย (regression coefficient) และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (correlation coefficient) ตัวแปร (Variable) ของค่า t มีการแจกแจง t (t distribution) ผู้ศึกษาวิเคราะห์การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่เป็นอิสระกัน

6.5.4 ความแปรปรวน (Analysis of Variance) หรือ เรียกอย่างย่อว่า ANOVA ผู้ศึกษาใช้การวิเคราะห์แบบความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) เป็นวิธีการทางสถิติที่ใช้ทดสอบเพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์และการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างตัวแปรอิสระหรือตัวแปรต้นตั้งแต่ 2 กลุ่มขึ้นไป

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาค้นคว้าอิสระครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบระดับของเจตคติ รวมถึงการศึกษาแนวทางในการพัฒนาเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร โดยการวิเคราะห์ข้อมูลผลการศึกษา เริ่มจากข้อมูลพื้นฐานส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา อาชีพ และแขนงของกลุ่มตัวอย่าง เป็นต้น จากนั้นทำการเปรียบเทียบระดับเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร และการวิเคราะห์ว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีปัจจัยต่างๆที่แตกต่างกันจะส่งผลต่อเจตคติที่ต่างกันหรือไม่ การแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยแบ่งออกเป็น 4 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ระดับเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์การเปรียบเทียบระดับเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ที่มีต่อด้านความคิด ด้านความรู้สึก และด้านพฤติกรรม โดยมีเพศ อายุ การศึกษา อาชีพ และแขนงที่แตกต่างกัน

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์แนวทางในการพัฒนาเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร

สัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูลมีดังนี้

N	=	จำนวนประชากร
\bar{x}	=	ค่าเฉลี่ย
S.D.	=	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
F	=	ค่าเฉลี่ยในการวิเคราะห์ความแปรปรวน
Sig.	=	ระดับนัยสำคัญ

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

จากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง คือ ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร จำนวน 400 คน ผู้วิจัยแบ่งออกเป็น 4 แขวงๆละ 100 คน โดยวิเคราะห์กลุ่มตัวอย่างและนำมาแจกแจงความถี่ หาร้อยละโดยจำแนกตาม เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และ แขวง ดังรายละเอียดตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.1 การวิเคราะห์ความถี่ และร้อยละของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง (จำแนกตามเพศ)

เขตราชเทวี (จำแนกตามเพศ)						
	แขวง ทุ่งพญาไท	แขวง ถนนพญาไท	แขวง ถนนเพชรบุรี	แขวง มักกะสัน	รวม	ร้อยละ
เพศ	จำนวนคน (N)	จำนวนคน (N)	จำนวนคน (N)	จำนวนคน (N)	จำนวนคน (N)	(%)
ชาย	58	73	67	70	286	67
หญิง	42	27	33	30	132	33
รวม	100	100	100	100	400	100

จากตารางที่ 4.1 แสดงว่า

1. กลุ่มตัวอย่างในเขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร มีเพศชายมากกว่าเพศหญิง โดยเพศชายมีจำนวน 286 คนและเพศหญิงมีจำนวน 132 คน คิดเป็นร้อยละ 67 และ 33 ตามลำดับ
2. กลุ่มตัวอย่างในแขวงทุ่งพญาไท เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร มีเพศชายมากกว่าเพศหญิง โดยเพศชายมีจำนวน 58 คนและเพศหญิงมีจำนวน 42 คน ตามลำดับ
3. กลุ่มตัวอย่างในแขวงถนนพญาไท เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร มีเพศชายมากกว่าเพศหญิง โดยเพศชายมีจำนวน 73 คนและเพศหญิงมีจำนวน 27 คน ตามลำดับ
4. กลุ่มตัวอย่างในแขวงถนนเพชรบุรี เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร มีเพศชายมากกว่าเพศหญิง โดยเพศชายมีจำนวน 67 คนและเพศหญิงมีจำนวน 33 คน ตามลำดับ
5. กลุ่มตัวอย่างในแขวงมักกะสัน เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร มีเพศชายมากกว่าเพศหญิง โดยเพศชายมีจำนวน 70 คนและเพศหญิงมีจำนวน 30 คน ตามลำดับ

ตารางที่ 4.2 การวิเคราะห์ความถี่ และร้อยละของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง (จำแนกตามอายุ)

เขตราชเทวี (จำแนกตามอายุ)						
อายุ	แขวง	แขวง	แขวง	แขวง	รวม	ร้อยละ (%)
	ทุ่งพญาไท	ถนนพญาไท	ถนนเพชรบุรี	มักกะสัน		
	จำนวนคน (N)	จำนวนคน (N)	จำนวนคน (N)	จำนวนคน (N)	จำนวนคน (N)	
10 – 21 ปี	21	9	17	9	56	14
22 – 34 ปี	46	69	63	66	244	61
35 – 59 ปี	33	22	20	25	100	25
รวม	100	100	100	100	400	100

จากตารางที่ 4.2 แสดงว่า

1. กลุ่มตัวอย่างในเขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร มีกลุ่มอายุระหว่าง 22-34 ปี มากที่สุด โดยมีจำนวน 244 คน คิดเป็นร้อยละ 61 รองลงมาได้แก่กลุ่มอายุระหว่าง 35-59 ปี มีจำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ 25 และกลุ่มอายุระหว่าง 10-21 ปี มีจำนวนน้อยที่สุด มีจำนวน 56 คน คิดเป็นร้อยละ 14 ตามลำดับ
2. กลุ่มตัวอย่างในแขวงทุ่งพญาไท เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร มีกลุ่มอายุระหว่าง 22-34 ปี มากที่สุด โดยมีจำนวน 46 คน รองลงมาได้แก่กลุ่มอายุระหว่าง 35-59 ปี มีจำนวน 33 คน และกลุ่มอายุระหว่าง 10-21 ปี มีจำนวนน้อยที่สุด มีจำนวน 21 คน
3. กลุ่มตัวอย่างในแขวงถนนพญาไท เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร มีกลุ่มอายุระหว่าง 22-34 ปี มากที่สุด โดยมีจำนวน 69 คน รองลงมาได้แก่กลุ่มอายุระหว่าง 35-59 ปี มีจำนวน 22 คน และกลุ่มอายุระหว่าง 10-21 ปี มีจำนวนน้อยที่สุด มีจำนวน 9 คน
4. กลุ่มตัวอย่างในแขวงถนนเพชรบุรี เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร มีกลุ่มอายุระหว่าง 22-34 ปี มากที่สุด โดยมีจำนวน 63 คน รองลงมาได้แก่กลุ่มอายุระหว่าง 35-59 ปี มีจำนวน 20 คน และกลุ่มอายุระหว่าง 10-21 ปี มีจำนวนน้อยที่สุด มีจำนวน 17 คน
5. กลุ่มตัวอย่างในแขวงมักกะสัน เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร มีกลุ่มอายุระหว่าง 22-34 ปี มากที่สุด โดยมีจำนวน 66 คน รองลงมาได้แก่กลุ่มอายุระหว่าง 35-59 ปี มีจำนวน 25 คน และกลุ่มอายุระหว่าง 10-21 ปี มีจำนวนน้อยที่สุด มีจำนวน 9 คน

ตารางที่ 4.3 การวิเคราะห์ความถี่ และร้อยละของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง (จำแนกตามระดับการศึกษา)

เขตราชเทวี (จำแนกตามระดับการศึกษา)						
	แขวง ทุ่งพญาไท	แขวง ถนนพญาไท	แขวง ถนนเพชรบุรี	แขวง มักกะสัน	รวม	ร้อยละ
การศึกษา	จำนวนคน (N)	จำนวนคน (N)	จำนวนคน (N)	จำนวนคน (N)	จำนวนคน (N)	(%)
มัธยมศึกษา	20	21	28	25	94	23.50
ปวช./ ปวส.	33	33	30	29	125	31.25
ปริญญาตรี/สูงกว่า	47	46	42	46	181	45.25
รวม	100	100	100	100	400	100

จากตารางที่ 4.3 แสดงว่า

1. กลุ่มตัวอย่างในเขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร มีระดับการศึกษาที่ระดับปริญญาตรี และสูงกว่า มากที่สุด โดยมีจำนวน 181 คน คิดเป็นร้อยละ 45.25 รองลงมาได้แก่ระดับ ปวช. (ประกาศนียบัตรวิชาชีพ) และ ปวส. (ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง) มีจำนวน 125 คน คิดเป็นร้อยละ 31.25 และระดับมัศึกษามีจำนวนน้อยที่สุด โดยมีจำนวน 94 คน คิดเป็นร้อยละ 23.50 ตามลำดับ
2. กลุ่มตัวอย่างในแขวงทุ่งพญาไท เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร มีระดับการศึกษาที่ระดับปริญญาตรีและสูงกว่า มากที่สุด โดยมีจำนวน 47 คน รองลงมาได้แก่ระดับ ปวช. (ประกาศนียบัตรวิชาชีพ) และ ปวส. (ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง) มีจำนวน 33 คน และระดับมัศึกษามีจำนวนน้อยที่สุด โดยมีจำนวน 20 คน
3. กลุ่มตัวอย่างในแขวงถนนพญาไท เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร มีระดับการศึกษาที่ระดับปริญญาตรีและสูงกว่า มากที่สุด โดยมีจำนวน 46 คน รองลงมาได้แก่ระดับ ปวช. (ประกาศนียบัตรวิชาชีพ) และ ปวส. (ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง) มีจำนวน 33 คน และระดับมัศึกษามีจำนวนน้อยที่สุด โดยมีจำนวน 21 คน
4. กลุ่มตัวอย่างในแขวงถนนเพชรบุรี เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร มีระดับการศึกษาที่ระดับปริญญาตรีและสูงกว่า มากที่สุด โดยมีจำนวน 42 คน รองลงมาได้แก่ระดับ ปวช. (ประกาศนียบัตรวิชาชีพ) และ ปวส. (ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง) มีจำนวน 30 คน และระดับมัศึกษามีจำนวนน้อยที่สุด โดยมีจำนวน 28 คน

5. กลุ่มตัวอย่างในแขวงมักกะสัน เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร มีระดับการศึกษาที่ระดับปริญญาตรีและสูงกว่า มากที่สุด โดยมีจำนวน 46 คน รองลงมาได้แก่ระดับ ปวช. (ประกาศนียบัตรวิชาชีพ) และ ปวส. (ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง) มีจำนวน 29 คน และระดับมัธยมศึกษา มีจำนวนน้อยที่สุด โดยมีจำนวน 25 คน

ตารางที่ 4.4 การวิเคราะห์ความถี่ และร้อยละของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง (จำแนกตามอาชีพ)

เขตราชเทวี (จำแนกตามอาชีพ)						
อาชีพ	แขวง	แขวง	แขวง	แขวง	รวม	ร้อยละ
	ทุ่งพญาไท	ถนนพญาไท	ถนนเพชรบุรี	มักกะสัน		
	จำนวนคน (N)	จำนวนคน (N)	จำนวนคน (N)	จำนวนคน (N)	จำนวนคน (N)	(%)
รับราชการ	41	51	45	58	195	48.75
รัฐวิสาหกิจ	20	21	11	13	65	16.25
นักเรียน/ นิสิต						
นักศึกษา	14	6	14	7	41	10.25
พนักงานบริษัท/ ธุรกิจส่วนตัว/ รับจ้างทั่วไป	25	22	30	22	99	24.75
รวม	100	100	100	100	400	100

จากตารางที่ 4.4 แสดงว่า

1. กลุ่มตัวอย่างในเขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร มีอาชีพรับราชการมากที่สุด โดยมีจำนวน 195 คน คิดเป็นร้อยละ 48.75 รองลงมาได้แก่พนักงานบริษัท/ ธุรกิจส่วนตัว/ รับจ้างทั่วไป มีจำนวน 99 คน คิดเป็นร้อยละ 24.75 และพนักงานรัฐวิสาหกิจ มีจำนวน 65 คน คิดเป็นร้อยละ 16.25 ส่วนนักเรียน/ นิสิต/ นักศึกษา มีจำนวนน้อยที่สุด มีจำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 10.25 ตามลำดับ

2. กลุ่มตัวอย่างในแขวงทุ่งพญาไท เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร มีอาชีพรับราชการมากที่สุด โดยมีจำนวน 41 คน รองลงมาได้แก่พนักงานบริษัท/ ธุรกิจส่วนตัว/ รับจ้างทั่วไป

มีจำนวน 25 คน และพนักงานรัฐวิสาหกิจ มีจำนวน 20 คน ส่วนนักเรียน/ นิสิต/ นักศึกษา มีจำนวนน้อยที่สุด มีจำนวน 14 คน

3. กลุ่มตัวอย่างในแขวงถนนทุ่งพญาไท เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร มีอาชีพรับราชการมากที่สุด โดยมีจำนวน 51 คน รองลงมาได้แก่พนักงานบริษัท/ ธุรกิจส่วนตัว/ รับจ้างทั่วไป มีจำนวน 22 คน และพนักงานรัฐวิสาหกิจ มีจำนวน 21 คน ส่วนนักเรียน/ นิสิต/ นักศึกษา มีจำนวนน้อยที่สุด มีจำนวน 6 คน

4. กลุ่มตัวอย่างในแขวงถนนเพชรบุรี เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร มีอาชีพรับราชการมากที่สุด โดยมีจำนวน 45 คน รองลงมาได้แก่พนักงานบริษัท/ ธุรกิจส่วนตัว/ รับจ้างทั่วไป มีจำนวน 30 คน และนักเรียน/ นิสิต/ นักศึกษา มีจำนวน 14 คน ส่วนพนักงานรัฐวิสาหกิจ มีจำนวนน้อยที่สุด โดยมีจำนวน 11 คน

5. กลุ่มตัวอย่างในแขวงมวกะสัน เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร มีอาชีพรับราชการมากที่สุด โดยมีจำนวน 58 คน รองลงมาได้แก่พนักงานบริษัท/ ธุรกิจส่วนตัว/ รับจ้างทั่วไป มีจำนวน 22 คน และพนักงานรัฐวิสาหกิจ มีจำนวน 13 คน ส่วนนักเรียน/ นิสิต/ นักศึกษา มีจำนวนน้อยที่สุด มีจำนวน 7 คน

ตารางที่ 4.5 การวิเคราะห์ความถี่ และร้อยละของประชาชนในเขตพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง (จำแนกตามแขวง)

เขตราชเทวี		
แขวง	จำนวนคน (N)	(%)
แขวงทุ่งพญาไท	100	25
แขวงถนนพญาไท	100	25
แขวงถนนเพชรบุรี	100	25
แขวงมวกะสัน	100	25
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.5 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างในเขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร โดยแขวงทุ่งพญาไทมีจำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ 25 เท่ากับจำนวนของกลุ่มตัวอย่างในแขวงถนนพญาไท แขวงถนนเพชรบุรี และแขวงมวกะสัน รวมกลุ่มตัวอย่างทั้ง 4 แขวงหรือในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร มีจำนวนรวม 400 คน คิดเป็นร้อยละ 100

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ระดับเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคม
อาเซียนของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร

ตารางที่ 4.6 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษ
เพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี
กรุงเทพมหานคร (จำแนกตามด้านความคิด)

ด้านความคิดต่อการใช้ภาษาอังกฤษ				
ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	ระดับเจตคติ
1	เมื่อนึกถึงการพูดภาษาอังกฤษแล้ว ข้าพเจ้านึกถึง ความเป็นสากล	4.44	0.75	มาก
2	ข้าพเจ้าคิดว่าการฟังภาษาอังกฤษได้ ทำให้ตนเองเข้าใจ งานที่ทำได้ดีกว่าคนที่ฟังภาษาอังกฤษไม่ได้	3.94	1.06	มาก
3	ข้าพเจ้าคิดว่าการอ่านภาษาอังกฤษได้ทำให้เป็นคนทันสมัย	3.96	0.82	มาก
4	ข้าพเจ้าต้องการประสบความสำเร็จในการเขียน ภาษาอังกฤษเพื่อการทำงานที่ดีขึ้น	3.90	0.97	มาก
5	ข้าพเจ้าคิดว่าการพูดภาษาอังกฤษสำหรับคนไทยนั้น เป็นการเสียเวลา เพราะต้องมีคนช่วยแปลอีกครึ่ง	3.64	0.98	มาก
6	การฟังภาษาอังกฤษ ไม่มีความจำเป็นต่อข้าพเจ้าเลย	3.82	1.33	มาก
7	ข้าพเจ้าคิดว่าการอ่านภาษาอังกฤษ ไม่จำเป็นต่อ การทำงานและชีวิตของคนไทยในปัจจุบัน	3.87	1.25	มาก
8	ข้าพเจ้าคิดว่าการเขียนภาษาอังกฤษในการทำงาน เป็น เรื่องที่ยากเพราะไม่เข้าใจ ไม่รู้เรื่อง ทำให้ไม่อยากทำงาน	3.25	1.16	ปานกลาง
9	ข้าพเจ้าคิดว่าการพูดภาษาอังกฤษได้นั้น ทำให้ข้าพเจ้า มั่นใจและสามารถเดินทางไปต่างประเทศได้	3.93	1.18	มาก
10	ข้าพเจ้าคิดว่าการฟังภาษาอังกฤษทุกวัน ทำให้รู้คำศัพท์ มากขึ้น	4.17	0.74	มาก
11	ข้าพเจ้าคิดว่าการอ่านภาษาอังกฤษได้นั้น มีประโยชน์มาก ต่อการทำงานในปัจจุบัน	3.81	1.16	มาก

ตารางที่ 4.6 (ต่อ)

ด้านความคิดต่อการใช้ภาษาอังกฤษ				
ข้อที่	ข้อความ	\bar{x}	S.D.	ระดับเจตคติ
12	ข้าพเจ้าคิดว่า การเขียนภาษาอังกฤษได้นั้น คือคนที่ ได้เปรียบในด้านของการใช้ภาษาอังกฤษ	4.04	1.15	มาก
13	ข้าพเจ้าคิดว่า คนที่พูดภาษาอังกฤษได้ ต้องทำงาน หนักกว่าคนอื่น	3.47	0.45	ปานกลาง
14	ข้าพเจ้าคิดว่า การฟังภาษาอังกฤษ เป็นเรื่องที่ยากที่สุด ในโลก	3.55	1.06	มาก
15	ข้าพเจ้าคิดว่า การอ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ ไม่จำเป็นสำหรับคนไทย	3.49	1.08	ปานกลาง
16	ข้าพเจ้าคิดว่า การเขียนภาษาอังกฤษได้นั้น ไม่ได้ช่วย พัฒนาคนไทยให้ฉลาดขึ้น	3.65	1.18	มาก
เฉลี่ยรวม		3.80	0.62	มาก

จากตารางที่ 4.6 แสดงว่า ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร มีเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียน (ด้านความคิด) โดยรวมอยู่ในระดับ มาก มีคะแนนเฉลี่ยโดยรวม 3.80 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานโดยรวม 0.62 เมื่อแยกเป็นรายข้อพบว่า เจตคติด้านความคิดต่อการใช้ภาษาอังกฤษ คือ เมื่อนึกถึงการพูดภาษาอังกฤษแล้ว นึกถึงความเป็นสากลอยู่ในระดับ มาก โดยมีระดับคะแนนเฉลี่ยมากที่สุดอยู่ที่ 4.44 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.75 และพบว่า การเขียนภาษาอังกฤษในการทำงาน เป็นเรื่องที่ยากเพราะไม่เข้าใจ ไม่รู้เรื่อง ทำให้ไม่ยอมทำงานอยู่ในระดับ ปานกลาง มีคะแนนเฉลี่ย 3.25 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.16 ถือเป็นระดับเจตคติที่น้อยที่สุดในด้านความคิดต่อการใช้ภาษาอังกฤษ

ตารางที่ 4.7 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร (จำแนกตามด้านความคิดที่มีต่อทักษะด้านการพูด ด้านการฟัง ด้านการอ่าน และด้านการเขียน)

เจตคติด้านความคิดที่มีต่อทักษะด้าน	\bar{X}	S.D.	ระดับเจตคติ
การพูด	3.86	0.63	มาก
การฟัง	3.86	0.71	มาก
การอ่าน	3.78	0.75	มาก
การเขียน	3.70	0.75	มาก
รวม	3.80	0.62	มาก

จากตารางที่ 4.7 แสดงว่า ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร มีเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียน (ด้านความคิดที่มีต่อทักษะด้านการพูด ด้านการฟังด้านการอ่าน และด้านการเขียน) โดยรวมอยู่ในระดับ มาก มีคะแนนเฉลี่ยโดยรวม 3.80 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานโดยรวม 0.62 เมื่อแยกเป็นรายข้อพบว่า เจตคติด้านความคิดต่อการพูด อยู่ในระดับ มาก โดยมีระดับคะแนนเฉลี่ยมากที่สุดอยู่ที่ 3.86 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.63 และพบว่า เจตคติด้านความคิดต่อการฟัง อยู่ในระดับ มาก มีคะแนนเฉลี่ย 3.86 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.71 ส่วนเจตคติด้านความคิดต่อการอ่านอยู่ในระดับ มาก โดยมีระดับคะแนนเฉลี่ยที่ 3.78 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.75 และพบว่าเจตคติด้านความคิดต่อการเขียน อยู่ในระดับ มาก มีคะแนนเฉลี่ย 3.70 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.75

ตารางที่ 4.8 ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษ
เพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี
กรุงเทพมหานคร (จำแนกตามด้านความรู้สึกลึก)

ด้านความรู้สึกลึกต่อการใช้ภาษาอังกฤษ				
ข้อที่	ข้อความ	\bar{x}	S.D.	ระดับเจตคติ
17	ข้าพเจ้าสนใจการพูดภาษาอังกฤษมากกว่าภาษาอื่น	3.19	0.98	ปานกลาง
18	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณที่ฟังภาษาอังกฤษเข้าใจ เหมือนคนที่เห็นและได้ยินโลกกว้างกว่าคนที่ฟังไม่เข้าใจ	3.61	1.00	มาก
19	ข้าพเจ้ารู้สึกว่า การอ่านภาษาอังกฤษทำให้รู้คำศัพท์ทำมากขึ้น และรับรู้ข่าวสารได้มากกว่าคนอื่น	3.68	0.96	มาก
20	ข้าพเจ้ารู้สึกว่า เด็กยุคใหม่ฉลาดขึ้น เพราะสามารถเขียนภาษาอังกฤษได้มากขึ้นกว่าแต่ก่อน	4.01	0.86	มาก
21	ข้าพเจ้ารู้สึกเครียดทุกครั้งเวลาพูดภาษาอังกฤษ	2.79	0.84	ปานกลาง
22	ข้าพเจ้ารู้สึกว่า การฟังภาษาอังกฤษเป็นที่น่าสนใจที่สุด	3.47	0.94	ปานกลาง
23	หนังสือภาษาอังกฤษเป็นหนังสือที่น่าสนใจ แต่ข้าพเจ้าไม่รู้สึกที่อยากจะลองอ่าน	3.20	1.13	ปานกลาง
24	ข้าพเจ้ารู้สึกว่า การทำรายงานที่เป็นภาษาอังกฤษเป็นเรื่องยาก	2.79	1.20	ปานกลาง
25	การพูดภาษาอังกฤษได้นั้น ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกเกิดความเชื่อมั่นในตนเอง	3.88	0.87	มาก
26	การฟังภาษาอังกฤษจากเพลง ข้าพเจ้ารู้สึกว่า เข้าใจในเนื้อหาได้ง่ายขึ้น	3.56	0.74	มาก
27	ข้าพเจ้ารู้สึกว่า การอ่านนิตยสารภาษาอังกฤษ เป็นการเพิ่มความรู้อีก	3.62	0.96	มาก
28	ข้าพเจ้ารู้สึกว่า การเขียนภาษาอังกฤษเป็นเรื่องที่น่าเรียนรู้	3.74	0.80	มาก
29	ข้าพเจ้ารู้สึกอยากเรียนการพูดภาษาอังกฤษ แต่ไม่มีเวลาเรียนเพราะต้องทำงาน	2.28	0.98	น้อย

ตารางที่ 4.8 (ต่อ)

ด้านความรู้สึกต่อการใช้ภาษาอังกฤษ				
ข้อที่	ข้อความ	\bar{x}	S.D.	ระดับเจตคติ
30	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการฟังภาษาอังกฤษจากการดูภาพยนตร์ ทำให้การดูภาพยนตร์นั้นไม่สนุก	3.31	1.07	ปานกลาง
31	ข้าพเจ้ารู้สึกไม่มั่นใจในการอ่านภาษาอังกฤษเพราะว่ากลัวผิดพลาด	2.92	0.95	ปานกลาง
32	ข้าพเจ้ารู้สึกมีความกังวลทุกครั้งในการเขียนภาษาอังกฤษ	2.92	0.89	ปานกลาง
	เฉลี่ยรวม	3.30	0.43	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.8 แสดงว่า ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร มีเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียน (ด้านความรู้สึก) โดยรวมอยู่ในระดับปานกลางมีคะแนนเฉลี่ยโดยรวม 3.30 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานโดยรวม 0.43 เมื่อแยกเป็นรายข้อพบว่า เจตคติด้านความรู้สึกต่อการใช้ภาษาอังกฤษที่มีระดับคะแนนเฉลี่ยมากที่สุด 4.01 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.86 ได้แก่ ข้อคำถามที่ว่า รู้สึกว่าเด็กยุคใหม่ฉลาดขึ้นเพราะสามารถเขียนภาษาอังกฤษได้มากขึ้นกว่าเดิม และพบว่า รู้สึกอยากเรียนการพูดภาษาอังกฤษ แต่ไม่มีเวลาเรียน เพราะต้องทำงาน อยู่ในระดับ น้อย มีคะแนนเฉลี่ย 2.28 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.98 ถือเป็นระดับเจตคติที่น้อยที่สุดในด้านความรู้สึกการใช้ภาษาอังกฤษ

ตารางที่ 4.9 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร (จำแนกตามด้านความรู้สึกที่มีต่อทักษะด้านการพูด ด้านการฟัง ด้านการอ่าน และด้านการเขียน)

เจตคติด้านความรู้สึกที่มีต่อทักษะด้าน	\bar{X}	S.D.	ระดับเจตคติ
การพูด	3.03	0.50	มาก
การฟัง	3.48	0.56	ปานกลาง
การอ่าน	3.35	0.61	ปานกลาง
การเขียน	3.36	0.43	ปานกลาง
รวม	3.30	0.43	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.9 แสดงว่า ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร มีเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียน (ด้านความรู้สึกที่มีต่อทักษะด้านการพูด ด้านการฟังด้านการอ่าน และด้านการเขียน) โดยรวมอยู่ในระดับ ปานกลาง มีคะแนนเฉลี่ยโดยรวม 3.30 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานโดยรวม 0.43 เมื่อแยกเป็นรายข้อพบว่า เจตคติด้านความรู้สึกต่อการพูดอยู่ในระดับ มาก โดยมีระดับคะแนนเฉลี่ยมากที่สุดอยู่ที่ 3.03 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.50 และพบว่าเจตคติด้านความรู้สึกต่อการฟัง อยู่ในระดับ ปานกลาง มีคะแนนเฉลี่ย 3.48 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.56 ส่วนเจตคติด้านความรู้สึกต่อการอ่านอยู่ในระดับ ปานกลาง โดยมีระดับคะแนนเฉลี่ยที่ 3.35 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.61 และพบว่าเจตคติด้านความรู้สึกต่อการเขียน อยู่ในระดับ ปานกลาง มีคะแนนเฉลี่ย 3.36 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.43

ตารางที่ 4.10 ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษ
เพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร
(จำแนกตามด้านพฤติกรรม)

ด้านพฤติกรรมต่อการใช้ภาษาอังกฤษ				
ข้อที่	ข้อความ	\bar{x}	S.D.	ระดับเจตคติ
33	ข้าพเจ้าพูดคุยภาษาอังกฤษกับเพื่อนร่วมงานที่เป็นคนต่างชาติในการทำงานทุกวัน	1.83	1.07	น้อย
34	ข้าพเจ้าฟังภาษาอังกฤษทุกวันเพราะเป็นสิ่งที่ดีต่อการพัฒนาตนเอง	2.35	1.21	น้อย
35	ข้าพเจ้าเป็นตัวแทนในการอ่านภาษาอังกฤษต่อที่ประชุมเสมอ	1.69	1.09	น้อย
36	เพื่อการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ข้าพเจ้าจะพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษให้มากขึ้น	3.27	1.29	ปานกลาง
37	ข้าพเจ้าหลีกเลี่ยงที่จะพูดภาษาอังกฤษบ่อยๆ	3.55	1.14	มาก
38	ข้าพเจ้าไม่ชอบฟังข่าวหรือคู่มือที่เป็นเสียงภาษาอังกฤษ	3.04	1.07	ปานกลาง
39	ข้าพเจ้าไม่อ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ เพราะไม่จำเป็นต่อข้าพเจ้า	3.31	1.09	ปานกลาง
40	ข้าพเจ้าไม่เคยเขียนอีเมลที่เป็นภาษาอังกฤษเลย	3.34	1.45	ปานกลาง
41	ข้าพเจ้าเสนอตัวในการพูดนำเสนอผลงานภาษาอังกฤษอยู่ตลอดเวลา	1.90	1.03	น้อย
42	ข้าพเจ้าฟังและเข้าใจภาษาอังกฤษทำให้สื่อสารกับชาวต่างชาติได้	2.84	1.21	ปานกลาง
43	การอ่านภาษาอังกฤษมีประโยชน์ต่อข้าพเจ้ามากในด้านการทำงานและชีวิตประจำวัน	3.12	1.11	ปานกลาง
44	ข้าพเจ้าเสนอตัวเป็นตัวแทนหน่วยงานในการเขียนและนำเสนอภาษาอังกฤษอยู่ตลอดเวลา	2.00	1.23	น้อย
45	ข้าพเจ้าไม่เคยพูดกับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่ถามทางหรือหลงทางเลย	3.34	0.88	ปานกลาง

ตารางที่ 4.10 (ต่อ)

ด้านพฤติกรรมต่อการใช้ภาษาอังกฤษ				
ข้อที่	ข้อความ	\bar{x}	S.D.	ระดับเจตคติ
46	ข้าพเจ้าฟังภาษาอังกฤษไม่เข้าใจ เพราะพื้นฐานด้านภาษาไม่ดีพอ	3.26	1.02	ปานกลาง
47	ข้าพเจ้าอ่านภาษาอังกฤษไม่เข้าใจ แต่ไม่กล้าที่จะถามใคร	3.52	1.09	มาก
48	ข้าพเจ้าไม่เคยเสนอตัวในการนำเสนอผลงานการเขียนภาษาอังกฤษใดๆเลย	3.01	1.55	ปานกลาง
เฉลี่ยรวม		2.83	0.54	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.10 แสดงว่า ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร มีเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียน (ด้านพฤติกรรม) โดยรวมอยู่ในระดับปานกลางมีคะแนนเฉลี่ยโดยรวม 2.83 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานโดยรวม 0.54 เมื่อแยกเป็นรายข้อพบว่า เจตคติด้านพฤติกรรมต่อการใช้ภาษาอังกฤษที่มีระดับคะแนนเฉลี่ยมากที่สุด 3.55 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.14 ได้แก่ การหลีกเลี่ยงที่จะพูดภาษาอังกฤษบ่อยๆ และพบว่า การเป็นตัวแทนในการอ่านภาษาอังกฤษต่อที่ประชุมเสมอ อยู่ในระดับ น้อย มีคะแนนเฉลี่ย 1.69 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.09 ถือเป็นระดับเจตคติที่น้อยที่สุดในด้านความพฤติกรรมใช้ภาษาอังกฤษ

ตารางที่ 4.11 ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร (จำแนกตามด้านพฤติกรรมที่มีต่อทักษะด้านการพูด ด้านการฟัง ด้านการอ่าน และด้านการเขียน)

เจตคติด้านพฤติกรรมที่มีต่อทักษะด้าน	\bar{x}	S.D.	ระดับเจตคติ
การพูด	2.65	0.55	มาก
การฟัง	2.87	0.71	ปานกลาง
การอ่าน	2.90	0.58	ปานกลาง
การเขียน	2.90	0.68	ปานกลาง
รวม	2.83	0.54	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.11 แสดงว่า ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร มีเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียน (ด้านความพฤติกรรมที่มีต่อทักษะด้านการพูด ด้านการฟังด้านการอ่าน และด้านการเขียน) โดยรวมอยู่ในระดับ ปานกลาง มีคะแนนเฉลี่ยโดยรวม 2.83 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานโดยรวม 0.54 เมื่อแยกเป็นรายข้อพบว่า เจตคติด้านพฤติกรรมต่อการพูดอยู่ในระดับ มาก โดยมีระดับคะแนนเฉลี่ยมากที่สุดอยู่ที่ 2.65 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.55 และพบว่าเจตคติด้านพฤติกรรมต่อการฟัง อยู่ในระดับ ปานกลาง มีคะแนนเฉลี่ย 2.87 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.71 ส่วนเจตคติด้านพฤติกรรมต่อการอ่านอยู่ในระดับ ปานกลาง โดยมีระดับคะแนนเฉลี่ยที่ 2.90 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.58 และพบว่าเจตคติด้านพฤติกรรมต่อการเขียน อยู่ในระดับ ปานกลาง มีคะแนนเฉลี่ย 2.90 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.68

ตารางที่ 4.12 ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร (จำแนกตามด้านความคิด ด้านความรู้สึก และด้านพฤติกรรม)

เจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษที่มีต่อด้าน	\bar{x}	S.D.	ระดับเจตคติ
ด้านความคิด	3.80	0.62	มาก
ด้านความรู้สึก	3.30	0.43	ปานกลาง
ด้านพฤติกรรม	2.83	0.54	ปานกลาง
เฉลี่ยรวม	3.32	0.41	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.12 แสดงว่า ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร มีเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนต่อด้านความคิด ความรู้สึก และด้านพฤติกรรม โดยรวมอยู่ในระดับ ปานกลาง มีคะแนนเฉลี่ยโดยรวม 3.32 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานโดยรวม 0.41 เมื่อแยกเป็นรายด้าน พบว่า เจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนที่มีระดับคะแนนเฉลี่ยมากที่สุด 3.80 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.62 คือ ด้านความคิด และพบว่า ด้านพฤติกรรม อยู่ในระดับ ปานกลาง มีคะแนนเฉลี่ย 2.83 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.54 ถือเป็นระดับเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่น้อยที่สุด

ตารางที่ 4.13 ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร (จำแนกตามแขวง)

เขตราชเทวี	\bar{x}	S.D.	ระดับเจตคติ
แขวงทุ่งพญาไท	3.28	0.38	ปานกลาง
แขวงถนนพญาไท	3.32	0.40	ปานกลาง
แขวงถนนเพชรบุรี	3.32	0.42	ปานกลาง
แขวงมัยกะสัน	3.34	0.41	ปานกลาง
เฉลี่ยรวม	3.31	0.40	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.13 แสดงว่า ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร มีเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียน โดยรวมอยู่ในระดับ ปานกลาง มีคะแนนเฉลี่ยโดยรวม 3.31 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยรวม 0.40 เมื่อแยกเป็นรายแขวง พบว่า แขวงที่มีเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียน ที่มีระดับคะแนนเฉลี่ยมากที่สุด 3.34 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.41 คือ แขวงมักกะสัน ส่วนแขวงถนนพญาไทและแขวงถนนเพชรบุรี มีระดับคะแนนเฉลี่ยเท่ากัน 3.32 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.40 และ 0.42 ตามลำดับ โดยมีระดับเจตคติอยู่ที่ ปานกลาง และพบว่า แขวงทุ่งพญาไท อยู่ในระดับ ปานกลาง มีคะแนนเฉลี่ย 3.28 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.38 ถือเป็นระดับเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนที่น้อยที่สุดในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์การเปรียบเทียบระดับเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร

ตารางที่ 4.14 เปรียบเทียบเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร (จำแนกตามเพศ)

เพศ	N	\bar{X}	S.D.	F	Sig.
เพศชาย	268	3.32	0.40	.06	.807
เพศหญิง	132	3.31	0.41		
เฉลี่ยรวม	400	3.31	0.40	.06	.807

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.14 แสดงว่า ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร เพศชาย และเพศหญิง มีค่าเฉลี่ยเจตคติไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.15 เปรียบเทียบเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียน
ของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร (ด้านความคิด)

เพศ	N	\bar{X}	S.D.	F	Sig.
เพศชาย	268	3.81	0.63	.113	.737
เพศหญิง	132	3.79	0.60		
เฉลี่ยรวม	400	3.80	0.62	.113	.737

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.15 แสดงว่า ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร เพศชาย และเพศหญิง มีค่าเฉลี่ยเจตคติต่อด้านความคิดไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.16 เปรียบเทียบเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียน
ของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร (ด้านความรู้สึกลึก)

เพศ	N	\bar{X}	S.D.	F	Sig.
เพศชาย	268	3.31	0.42	.161	.689
เพศหญิง	132	3.29	0.44		
เฉลี่ยรวม	400	3.30	0.43	.161	.689

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.16 แสดงว่า ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร เพศชาย และเพศหญิง มีค่าเฉลี่ยเจตคติต่อด้านความรู้สึกลึกไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.17 เปรียบเทียบเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียน
ของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร (ด้านพฤติกรรม)

เพศ	N	\bar{X}	S.D.	F	Sig.
เพศชาย	268	2.83	0.53	.025	.874
เพศหญิง	132	2.84	0.57		
เฉลี่ยรวม	400	2.83	0.54	.025	.874

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.17 แสดงว่า ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร เพศชาย และเพศหญิง มีค่าเฉลี่ยเจตคติต่อด้านพฤติกรรมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.18 เปรียบเทียบเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียน
ของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร (จำแนกตามอายุ)

อายุ	N	\bar{X}	S.D.	F	Sig.
อายุ 10 – 21 ปี	56	3.25	0.37	2.589	.076
อายุ 22 – 34 ปี	244	3.30	0.39		
อายุ 35 – 59 ปี	100	3.39	0.44		
เฉลี่ยรวม	400	3.31	0.40	2.589	.076

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.18 แสดงว่า ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร มีอายุต่างกันที่กลุ่มอายุ 10 – 21 ปี อายุ 22 – 34 ปี และอายุ 35 – 59 ปี มีค่าเฉลี่ยเจตคติไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.19 เปรียบเทียบเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียน
ของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร (ด้านความคิด)

อายุ	N	\bar{X}	S.D.	F	Sig.
อายุ 10 – 21 ปี	56	3.65	0.63	2.428	.090
อายุ 22 – 34 ปี	244	3.80	0.62		
อายุ 35 – 59 ปี	100	3.88	0.63		
เฉลี่ยรวม	400	3.80	0.62	2.428	.090

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.19 แสดงว่า ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร มีอายุ
ต่างกันในที่กลุ่มอายุ 10 – 21 ปี อายุ 22 – 34 ปี และอายุ 35 – 59 ปี มีค่าเฉลี่ยเจตคติต่อด้านความคิด
ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.20 เปรียบเทียบเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียน
ของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร (ด้านความรู้สึก)

อายุ	N	\bar{X}	S.D.	F	Sig.
อายุ 10 – 21 ปี	56	3.21	0.39	4.221	.015*
อายุ 22 – 34 ปี	244	3.28	0.41		
อายุ 35 – 59 ปี	100	3.40	0.46		
เฉลี่ยรวม	400	3.30	0.43	4.221	.015*

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.20 แสดงว่า ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร มีอายุ
ต่างกันในที่กลุ่มอายุ 10 – 21 ปี อายุ 22 – 34 ปี และอายุ 35 – 59 ปี มีค่าเฉลี่ยเจตคติต่อด้านความรู้สึก
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.21 เปรียบเทียบเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียน
ของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร (ด้านความรู้สึกเป็นรายคู่)

อายุ		Sig.
อายุ 10 – 21 ปี	อายุ 22 – 34 ปี	.548
	อายุ 35 – 59 ปี	.031*
อายุ 22 – 34 ปี	อายุ 10 – 21 ปี	.548
	อายุ 35 – 59 ปี	.063
อายุ 35 – 59 ปี	อายุ 10 – 21 ปี	.031*
	อายุ 22 – 34 ปี	.063

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.21 แสดงว่า

1. กลุ่มอายุ 10 – 21 ปี และกลุ่มอายุ 22 – 34 ปี มีค่าเฉลี่ยเจตคติต่อด้านความรู้สึกไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. กลุ่มอายุ 10 – 21 ปี และกลุ่มอายุ 35 – 59 ปี มีค่าเฉลี่ยเจตคติต่อด้านความรู้สึกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. กลุ่มอายุ 22 – 34 ปี และกลุ่มอายุ 35 – 59 ปี มีค่าเฉลี่ยเจตคติต่อด้านความรู้สึกไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.22 เปรียบเทียบเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียน
ของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร (ด้านพฤติกรรม)

อายุ	N	\bar{X}	S.D.	F	Sig.
อายุ 10 – 21 ปี	56	2.87	0.45	.673	.511
อายุ 22 – 34 ปี	244	2.80	0.53		
อายุ 35 – 59 ปี	100	2.87	0.63		
เฉลี่ยรวม	400	2.83	0.54	.673	.511

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.22 แสดงว่า ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ที่มีอายุต่างกันซึ่งแบ่งเป็นกลุ่มอายุ 10 – 21 ปี อายุ 22 – 34 ปี และอายุ 35 – 59 ปี มีค่าเฉลี่ยเจตคติต่อด้านพฤติกรรมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.23 เปรียบเทียบเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร (จำแนกตามการศึกษา)

ระดับการศึกษา	N	\bar{X}	S.D.	F	Sig.
มัธยมศึกษา	94	3.26	0.33	1.154	.316
ปวช./ ปวส.	125	3.35	0.47		
ปริญญาตรี/ สูงกว่าปริญญาตรี	181	3.31	0.38		
เฉลี่ยรวม	400	3.31	0.40	1.154	.316

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.23 แสดงว่า ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ที่มีการศึกษาต่างกันซึ่งแบ่งเป็นระดับมัธยมศึกษา ระดับ ปวช.(ประกาศนียบัตรวิชาชีพ) ระดับ ปวส.(ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง) ระดับปริญญาตรี และระดับสูงกว่าปริญญาตรี มีค่าเฉลี่ยเจตคติไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.24 เปรียบเทียบเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร (ด้านความคิด)

ระดับการศึกษา	N	\bar{X}	S.D.	F	Sig.
มัธยมศึกษา	94	3.81	0.57	.006	.994
ปวช./ ปวส.	125	3.80	0.65		
ปริญญาตรี/ สูงกว่าปริญญาตรี	181	3.80	0.64		
เฉลี่ยรวม	400	3.80	0.62	.006	.994

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.24 แสดงว่า ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ที่มีการศึกษาต่างกันซึ่งแบ่งเป็นระดับมัธยมศึกษา ระดับ ปวช.(ประกาศนียบัตรวิชาชีพ) ระดับ ปวส. (ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง) ระดับปริญญาตรี และระดับสูงกว่าปริญญาตรี มีค่าเฉลี่ยเจตคติต่อด้านความคิดไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.25 เปรียบเทียบเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียน ของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร (ด้านความรู้สึก)

ระดับการศึกษา	N	\bar{X}	S.D.	F	Sig.
มัธยมศึกษา	94	3.24	0.36	1.509	.222
ปวช./ ปวส.	125	3.32	0.50		
ปริญญาตรี/ สูงกว่าปริญญาตรี	181	3.33	0.40		
เฉลี่ยรวม	400	3.30	0.43	1.509	.222

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.25 แสดงว่า ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ที่มีการศึกษาต่างกันซึ่งแบ่งเป็นระดับมัธยมศึกษา ระดับ ปวช.(ประกาศนียบัตรวิชาชีพ) ระดับ ปวส. (ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง) ระดับปริญญาตรี และระดับสูงกว่าปริญญาตรี มีค่าเฉลี่ยเจตคติต่อด้านความรู้สึกไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.26 เปรียบเทียบเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียน ของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร (ด้านพฤติกรรม)

ระดับการศึกษา	N	\bar{X}	S.D.	F	Sig.
มัธยมศึกษา	94	2.74	0.50	3.043	.059
ปวช./ ปวส.	125	2.92	0.60		
ปริญญาตรี/ สูงกว่าปริญญาตรี	181	2.81	0.52		
เฉลี่ยรวม	400	2.83	0.54	3.043	.059

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.26 แสดงว่า ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ที่มีการศึกษาต่างกันซึ่งแบ่งเป็นระดับมัธยมศึกษา ระดับ ปวช.(ประกาศนียบัตรวิชาชีพ) ระดับ ปวส.(ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง) ระดับปริญญาตรี และระดับสูงกว่าปริญญาตรี มีค่าเฉลี่ยเจตคติต่อด้านพฤติกรรมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.27 เปรียบเทียบเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร (จำแนกตามอาชีพ)

อาชีพ	N	\bar{X}	S.D.	F	Sig.
รับราชการ	195	3.30	0.35	1.823	.142
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	65	3.36	0.48		
นักเรียน นิสิต นักศึกษา	41	3.20	0.34		
พนักงานบริษัท/ ธุรกิจส่วนตัว/ รับจ้างทั่วไป	99	3.36	0.45		
เฉลี่ยรวม	400	3.31	0.40	1.823	.142

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.27 แสดงว่า ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ที่มีอาชีพต่างกัน ได้แก่ รับราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ นักเรียน นิสิตและนักศึกษา พนักงานบริษัท ทำธุรกิจส่วนตัวและรับจ้างทั่วไป มีค่าเฉลี่ยเจตคติไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.28 เปรียบเทียบเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร (ด้านความคิด)

อาชีพ	N	\bar{X}	S.D.	F	Sig.
รับราชการ	195	3.80	0.62	2.254	.082
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	65	3.84	0.62		
นักเรียน นิสิต นักศึกษา	41	3.57	0.65		
พนักงานบริษัท/ ธุรกิจส่วนตัว/ รับจ้างทั่วไป	99	3.87	0.61		
เฉลี่ยรวม	400	3.80	0.62	2.254	.082

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.28 แสดงว่า ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ที่มีอาชีพต่างกัน ได้แก่ รับราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ นักเรียน นิสิตและนักศึกษา พนักงานบริษัท ทำธุรกิจส่วนตัวและรับจ้างทั่วไป มีค่าเฉลี่ยเจตคติต่อด้านความคิดไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.29 เปรียบเทียบเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร (ด้านความรู้สึก)

อาชีพ	N	\bar{X}	S.D.	F	Sig.
รับราชการ	195	3.30	0.38	2.552	.055
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	65	3.36	0.50		
นักเรียน นิสิต นักศึกษา	41	3.15	0.35		
พนักงานบริษัท/ ธุรกิจส่วนตัว/ รับจ้างทั่วไป	99	3.35	0.47		
เฉลี่ยรวม	400	3.30	0.43	2.552	.055

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.29 แสดงว่า ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ที่มีอาชีพต่างกัน ได้แก่ รับราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ นักเรียน นิสิตและนักศึกษา พนักงานบริษัท ทำธุรกิจส่วนตัวและรับจ้างทั่วไป มีค่าเฉลี่ยเจตคติต่อด้านความรู้สึกไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.30 เปรียบเทียบเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร (ด้านพฤติกรรม)

อาชีพ	N	\bar{X}	S.D.	F	Sig.
รับราชการ	195	2.79	0.49	.958	.412
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	65	2.90	0.65		
นักเรียน นิสิต นักศึกษา	41	2.89	0.40		
พนักงานบริษัท/ ธุรกิจส่วนตัว/ รับจ้างทั่วไป	99	2.85	0.62		
เฉลี่ยรวม	400	2.83	0.54	.958	.412

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.30 แสดงว่า ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ที่มีอาชีพต่างกัน ได้แก่ รับราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ นักเรียน นิสิตและนักศึกษา พนักงานบริษัท ทำธุรกิจส่วนตัวและรับจ้างทั่วไป มีค่าเฉลี่ยเจตคติต่อด้านพฤติกรรมไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.31 เปรียบเทียบเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียน
ของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร (จำแนกตามแขวง)

เขตราชเทวี	N	\bar{X}	S.D.	F	Sig.
แขวงทุ่งพญาไท	100	3.28	0.38	.419	.739
แขวงถนนพญาไท	100	3.32	0.40		
แขวงถนนเพชรบุรี	100	3.32	0.42		
แขวงมັกกะสัน	100	3.34	0.41		
เฉลี่ยรวม	400	3.31	0.40	.419	.739

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.31 แสดงว่า ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร รวมทั้ง 4 แขวงได้แก่ แขวงทุ่งพญาไท แขวงถนนพญาไท แขวงถนนเพชรบุรีและแขวงมັกกะสัน มีค่าเฉลี่ยเจตคติไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.32 เปรียบเทียบเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียน
ของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร (ด้านความคิด)

เขตราชเทวี	N	\bar{X}	S.D.	F	Sig.
แขวงทุ่งพญาไท	100	3.76	0.63	.668	.572
แขวงถนนพญาไท	100	3.79	0.64		
แขวงถนนเพชรบุรี	100	3.79	0.63		
แขวงมັกกะสัน	100	3.88	0.60		
เฉลี่ยรวม	400	3.80	0.62	.668	.572

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.32 แสดงว่า ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร รวมทั้ง 4 แขวง ได้แก่ แขวงทุ่งพญาไท แขวงถนนพญาไท แขวงถนนเพชรบุรีและแขวงมักกะสัน มีค่าเฉลี่ย เจตคติต่อด้านความคิดไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.33 เปรียบเทียบเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียน ของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร (ด้านความรู้สึกลึก)

เขตราชเทวี	N	\bar{X}	S.D.	F	Sig.
แขวงทุ่งพญาไท	100	3.27	0.40	.424	.736
แขวงถนนพญาไท	100	3.31	0.42		
แขวงถนนเพชรบุรี	100	3.30	0.44		
แขวงมักกะสัน	100	3.34	0.44		
เฉลี่ยรวม	400	3.30	0.43	.424	.736

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.33 แสดงว่า ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร รวมทั้ง 4 แขวง ได้แก่ แขวงทุ่งพญาไท แขวงถนนพญาไท แขวงถนนเพชรบุรีและแขวงมักกะสัน มีค่าเฉลี่ย เจตคติต่อด้านความรู้สึกลึกไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.34 เปรียบเทียบเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของ ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร (ด้านพฤติกรรม)

เขตราชเทวี	N	\bar{X}	S.D.	F	Sig.
แขวงทุ่งพญาไท	100	2.80	0.51	.298	.827
แขวงถนนพญาไท	100	2.85	0.53		
แขวงถนนเพชรบุรี	100	2.86	0.56		
แขวงมักกะสัน	100	2.81	0.58		
เฉลี่ยรวม	400	2.83	0.54	.298	.827

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.34 แสดงว่า ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร รวมทั้ง 4 แขวง ได้แก่ แขวงทุ่งพญาไท แขวงถนนพญาไท แขวงถนนเพชรบุรีและแขวงมกกะสัน มีค่าเฉลี่ย เจตคติต่อต้านพฤติกรรมไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์แนวทางในการพัฒนาเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อ การสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร

ตารางที่ 4.35 การวิเคราะห์ความถี่ และร้อยละของประชาชนในแขวงทุ่งพญาไท พื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง (จำแนกตามเลือกตอบแบบสอบถาม ตอนที่ 3)

	เขตราชเทวี				รวม	ร้อยละ
	แขวง ทุ่งพญาไท	แขวง ถนนพญาไท	แขวง ถนนเพชรบุรี	แขวง มกกะสัน		
ตอนที่ 3	จำนวนคน (N)	จำนวนคน (N)	จำนวนคน (N)	จำนวนคน (N)	จำนวนคน (N)	(%)
ไม่เลือกตอบ	47	60	57	59	223	55.75
เลือกตอบ	53	40	43	41	177	44.25
รวม	100	100	100	100	400	100

จากตารางที่ 4.35 แสดงว่า

1. กลุ่มตัวอย่างในเขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ได้เลือกตอบแบบสอบถามตอนที่ 3 มีจำนวน 177 คน น้อยกว่าการไม่เลือกตอบแบบสอบถามจำนวน 223 คน คิดเป็นร้อยละ 44.25 และ 55.25 ตามลำดับ
2. กลุ่มตัวอย่างในแขวงทุ่งพญาไท ได้เลือกตอบแบบสอบถามตอนที่ 3 มีจำนวน 53 คน มากกว่าการไม่เลือกตอบแบบสอบถามจำนวน 47 คน ตามลำดับ
3. กลุ่มตัวอย่างในแขวงถนนพญาไท ไม่เลือกตอบแบบสอบถามตอนที่ 3 มีจำนวน 60 คน มากกว่าการเลือกตอบแบบสอบถามจำนวน 40 คน ตามลำดับ
4. กลุ่มตัวอย่างในแขวงถนนเพชรบุรี ไม่เลือกตอบแบบสอบถาม ตอนที่ 3 มีจำนวน 57 คน มากกว่าการเลือกตอบแบบสอบถามจำนวน 43 คน ตามลำดับ

5. กลุ่มตัวอย่างในแขวงมักกะสัน ไม่เลือกตอบแบบสอบถามตอนที่ 3 มีจำนวน 59 คน มากกว่าการเลือกตอบแบบสอบถามจำนวน 41 คน ตามลำดับ

ตารางที่ 4.36 การวิเคราะห์แนวทางในการพัฒนาเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร

เขตราชเทวี	จำนวนคน (N)	ร้อยละ (%)
1. ต้องการให้ที่ทำงานมีการส่งเสริมและประชาสัมพันธ์การใช้ภาษาอังกฤษให้มากขึ้นทั้งภาครัฐและภาคเอกชน	43	24.29
2. ต้องการทำการศึกษาคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ได้แก่ 1) ชมภาพยนตร์ที่เป็นภาษาอังกฤษ 2) ฟังเพลง และหัดแปลเนื้อเพลง 3) หัดอ่านและแปลจากหนังสือ 4) หัดอ่านหนังสือพิมพ์และฟังข่าว 5) หัดพูดคุยกับเพื่อนเป็นภาษาอังกฤษ เป็นต้น	36	20.34
3. ต้องการเน้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่โรงเรียน และเพิ่มชั่วโมงการเรียนภาษาอังกฤษให้มากขึ้น	32	18.08
4. ต้องการเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมจากโรงเรียนสอนภาษา	21	11.86
5. ต้องการให้สื่อต่างๆ เน้นการใช้ภาษาอังกฤษให้มากขึ้น	18	10.17
6. ต้องการให้มีการอบรมภาษาอังกฤษในหน่วยราชการ	14	7.91
7. ต้องการให้สถานศึกษามีบุคลากรต่างชาติสอนภาษาอังกฤษโดยตรง	13	7.34
รวม	177	100

จากตารางที่ 4.36 แสดงแนวทางในการพัฒนาเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร โดยผู้ศึกษาได้ทำการศึกษาคำตอบจากผู้ตอบแบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 177 คน จากกลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งสิ้น 400 คน ทั้ง 4 แขวง ได้แก่ แขวงทุ่งพญาไท แขวงถนนพญาไท แขวงถนนเพชรบุรี และแขวงมักกะสัน โดยมีปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา อาชีพและแขวง ผู้ศึกษาสามารถนำมาสรุปได้ 7 ประเด็นหลัก ดังต่อไปนี้

1. ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ต้องการให้สถานที่ทำงานมีการส่งเสริมและประชาสัมพันธ์การใช้ภาษาอังกฤษให้มากขึ้นทั้งภาครัฐและภาคเอกชน มีจำนวนสูงสุด 43 คน คิดเป็นร้อยละ 24.29 โดยหน่วยงานหรือองค์กรนั้นๆสามารถจัดอบรมการใช้ภาษาอังกฤษขึ้นเพื่อเป็นการสนับสนุนและเป็นการพัฒนาบุคลากรขององค์กร เป็นต้น

2. ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ต้องการศึกษากการใช้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ได้แก่ 1) ชมภาพยนตร์ที่เป็นภาษาอังกฤษ 2) ฟังเพลงและหัดแปลเนื้อเพลง 3) หัดอ่านและแปลจากหนังสือ 4) หัดอ่านหนังสือพิมพ์และฟังข่าว 5) หัดพูดคุยกับเพื่อนเป็นภาษาอังกฤษ เป็นต้น มีจำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 20.34

3. ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ต้องการให้เน้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่โรงเรียนและเพิ่มชั่วโมงการเรียนภาษาอังกฤษให้มากขึ้น มีจำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 18.08 โดยหน่วยงานที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการศึกษาควรนำมาพิจารณาเป็นประเด็นสำคัญสำหรับสถานศึกษาสามารถใช้ดุลพินิจในการเพิ่มชั่วโมงการเรียนการสอน เป็นต้น

4. ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ต้องการการเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมจากโรงเรียนสอนภาษา มีจำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 11.86 โดยผู้ที่สนใจต้องการศึกษาภาษาอังกฤษสามารถเลือกเรียนได้ตามความสมัครใจ ทั้งด้านการสนทนาหรือด้านหลักไวยากรณ์ เป็นต้น

5. ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ต้องการให้สื่อต่างๆเน้นการใช้ภาษาอังกฤษให้มากขึ้น มีจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 10.17 สื่อต่างๆ ได้แก่ วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร เป็นต้น

6. ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ต้องการให้มีการจัดอบรมภาษาอังกฤษในหน่วยราชการ มีจำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 7.91 การจัดอบรมอาจได้แก่ การสอนภาษาอังกฤษระยะสั้นๆแก่ผู้ที่สนใจในด้านภาษาอังกฤษ หลังจากผู้ที่ได้เข้ารับการอบรมแล้วอาจมีการทดสอบความรู้ที่ได้รับ เป็นต้น

7. ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ต้องการให้สถานศึกษามีบุคลากรต่างชาติสอนภาษาอังกฤษโดยตรง มีจำนวนน้อยสุด โดยมีจำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 7.34 ซึ่งบุคลากรต่างชาตินี้ต้องเป็นผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักหรือภาษาแม่ ต้องมีทักษะที่ดีในด้านการพูด การฟัง การอ่านและการเขียน และปัจจัยสำคัญคือ ต้องสามารถทำการสอนหรือสื่อสารความรู้ด้านภาษาอังกฤษไปยังผู้รับหรือผู้เรียน

บทที่ 5

สรุปการศึกษา อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาค้นคว้าอิสระครั้งนี้เพื่อศึกษา “เจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร” ผู้ศึกษาสามารถสรุปการศึกษา อภิปรายผล และข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. สรุปการศึกษา

1.1 วัตถุประสงค์การศึกษา

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์ ดังต่อไปนี้

1.1.1 เพื่อศึกษาระดับของเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร

1.1.2 เพื่อเปรียบเทียบระดับเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร จำแนกตามเพศ อายุ การศึกษา อาชีพ และแขวงที่แตกต่างกัน

1.1.3 เพื่อศึกษาแนวทางในการพัฒนาเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร

1.2 วิธีดำเนินการศึกษา

1.2.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1) ประชากร หมายถึง ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ซึ่งประกอบด้วย 4 แขวง ได้แก่ แขวงทุ่งพญาไท แขวงถนนพญาไท แขวงถนนเพชรบุรี และแขวงมกกะสัน จำนวนทั้งสิ้น 73,280 คน (ข้อมูลจาก สำนักงานสถิติแห่งชาติ พ.ศ. 2555)

2) กลุ่มตัวอย่าง หมายถึง ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ผู้ศึกษาได้คำนวณหาขนาดกลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสมโดยวิธีคิคกลุ่มตัวอย่างของทาโร่ ยามาเน่ (Taro Yamane) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ จำนวน 400 คน โดยผู้ศึกษากำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างเป็นแขวงทุ่งพญาไท จำนวน 100 คน แขวงถนนพญาไท จำนวน 100 คน แขวงถนนเพชรบุรี จำนวน 100 คน และแขวงมกกะสัน จำนวน 100 คน

โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นการสุ่มตัวอย่างแบบไม่เจาะจง เป็นการเลือกสุ่มตัวอย่างเพื่อให้ได้จำนวนตามต้องการโดยไม่มีหลักเกณฑ์ กลุ่มตัวอย่างจะเป็นใครก็ได้ที่สามารถให้ข้อมูลได้ ระยะเวลาในการดำเนินการสำรวจกำหนดเป็นเวลา 8 สัปดาห์ โดยใช้ระยะเวลาในช่วงเวลาตั้งแต่เดือน สิงหาคม และ กันยายน พ.ศ. 2556 เท่านั้น

1.2.2 เครื่องมือการศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้เป็นแบบสอบถาม มีทั้งหมด 3 ตอน ประกอบด้วย

1) ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร จำนวน 5 ข้อ โดยการให้ผู้ตอบแบบสอบถามทำเครื่องหมาย “√” ที่หน้าคำตอบ ที่ผู้ตอบแบบสอบถามเลือกตอบเอง โดยคำถามทั้ง 5 ข้อ ซึ่งได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และแขวง (แขวง หมายถึง สถานที่ทำงาน สถานที่ศึกษา หรือที่อยู่อาศัย)

2) ตอนที่ 2 แบบวัดเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร เป็นแบบสอบถามแบบมาตราประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบลิเกิร์ต ซึ่งมี 5 ระดับ จำนวน 48 ข้อ โดยการแบ่งคำถามแบบวัดเจตคติออกไว้ 3 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านความคิด 2) ด้านความรู้สึก และ 3) ด้านพฤติกรรม ซึ่งทั้ง 3 ด้านนี้ ประกอบด้วย 4 ทักษะ ได้แก่ การพูด การฟัง การอ่าน และการเขียน

3) ตอนที่ 3 แบบสอบถามแบบปลายเปิดเกี่ยวกับข้อเสนอแนะและความคิดเห็นของการพัฒนาการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร

1.2.3 การรวบรวมข้อมูล

การศึกษาคั้งนี้ ผู้ศึกษาได้ดำเนินการรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนดังนี้

1) การส่งแบบสอบถาม ผู้ศึกษาจัดส่งแบบสอบถามใส่ซองสีน้ำตาลขนาด A4 แล้วนำไปสำรวจต่อประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร โดยแบ่งตามแขวงดังต่อไปนี้ แขวงทุ่งพญาไท แขวงถนนพญาไท แขวงถนนเพชรบุรี และแขวงมก๊กะสัน

2) การจัดเก็บแบบสอบถาม ผู้ศึกษาจัดเก็บแบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่างด้วยตัวเองโดยรวบรวมได้ครบทั้งหมด 400 ฉบับ

3) ระยะเวลาในการจัดเก็บและรวบรวมข้อมูล ผู้ศึกษาใช้ระยะเวลาประมาณ 2 สัปดาห์ในการจัดเก็บและรวบรวมข้อมูลหลังจากส่งแบบสอบถาม

1.2.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป คำนวณด้วยคอมพิวเตอร์ส่วนบุคคล สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ได้แก่

- 1) สถิติพรรณนา ใช้ในการวิเคราะห์ลักษณะกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
- 2) สถิติอ้างอิง ได้แก่ สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวน (One-Way ANOVA) และการวิเคราะห์ t-test เพื่อทดสอบความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างที่มีปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และแขวงที่แตกต่างกัน

1.3 ผลการศึกษา

1.3.1 ระดับของเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร สรุปได้ดังนี้

1) ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร มีเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนต่อด้านความคิด ความรู้สึก และด้านพฤติกรรม โดยรวมอยู่ในระดับ ปานกลาง มีคะแนนเฉลี่ยโดยรวม 3.32 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานโดยรวม 0.41 เมื่อแยกเป็นรายด้าน พบว่า เจตคติด้านความคิดต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนอยู่ในระดับ มาก ที่ระดับคะแนนเฉลี่ยมากที่สุด 3.80 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.62 ส่วนด้านความรู้สึกอยู่ในระดับ ปานกลาง ที่ระดับคะแนนเฉลี่ยมากที่สุด 3.30 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.43 และพบว่า ด้านพฤติกรรม อยู่ในระดับ ปานกลาง มีคะแนนเฉลี่ย 2.83 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.54 ถือเป็นระดับเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่น้อยที่สุด

2) ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร มีเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียน โดยรวมอยู่ในระดับ ปานกลาง มีคะแนนเฉลี่ยโดยรวม 3.31 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานโดยรวม 0.40 เมื่อแยกเป็นรายแขวง พบว่า แขวงมักกะสันมีเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียน โดยอยู่ในระดับ ปานกลาง ที่ระดับคะแนนเฉลี่ยมากที่สุด 3.34 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.41 ส่วนแขวงถนนพญาไทและแขวงถนนเพชรบุรี โดยมีระดับเจตคติอยู่ในระดับ ปานกลาง มีระดับคะแนนเฉลี่ยเท่ากัน 3.32 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.40 และ 0.42 ตามลำดับ และพบว่า แขวงทุ่งพญาไท มีระดับเจตคติอยู่ในระดับ ปานกลาง มีคะแนนเฉลี่ย 3.28 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.38 ถือเป็นระดับเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนที่น้อยที่สุดในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร

1.3.2 เปรียบเทียบระดับเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ที่มีต่อด้านความคิด ด้านความรู้สึก และด้านพฤติกรรมโดยมีเพศ อายุ การศึกษา อาชีพ และแขนงที่แตกต่างกัน สรุปได้ดังนี้

1) ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร เพศชายและเพศหญิง มีค่าเฉลี่ยในการวิเคราะห์ความแปรปรวนที่ 0.6 และมีระดับนัยสำคัญที่ .807 มีค่ามากกว่า .05 โดยมีเจตคติต่อด้านความคิด ด้านความรู้สึก และด้านพฤติกรรมไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2) ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร เพศชายและเพศหญิง มีค่าเฉลี่ยในการวิเคราะห์ความแปรปรวนที่ .113 และมีระดับนัยสำคัญที่ .737 มีค่ามากกว่า .05 โดยมีเจตคติต่อด้านความคิดไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3) ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร เพศชายและเพศหญิง มีค่าเฉลี่ยในการวิเคราะห์ความแปรปรวนที่ .161 และมีระดับนัยสำคัญที่ .689 มีค่ามากกว่า .05 โดยมีเจตคติต่อด้านความรู้สึกไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4) ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร เพศชายและเพศหญิง มีค่าเฉลี่ยในการวิเคราะห์ความแปรปรวนที่ .025 และมีระดับนัยสำคัญที่ .874 มีค่ามากกว่า .05 โดยมีเจตคติต่อด้านพฤติกรรมไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5) ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ที่มีอายุต่างกันซึ่งแบ่งเป็นกลุ่มอายุ 10 – 21 ปี อายุ 22 – 34 ปี และอายุ 35 – 59 ปี มีค่าเฉลี่ยในการวิเคราะห์ความแปรปรวนที่ 2.589 และมีระดับนัยสำคัญที่ .076 มีค่ามากกว่า .05 โดยมีเจตคติต่อด้านความคิด ด้านความรู้สึก และด้านพฤติกรรมไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

6) ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ที่มีอายุต่างกันซึ่งแบ่งเป็นกลุ่มอายุ 10 – 21 ปี อายุ 22 – 34 ปี และอายุ 35 – 59 ปี มีค่าเฉลี่ยในการวิเคราะห์ความแปรปรวนที่ 2.428 และมีระดับนัยสำคัญที่ .090 มีค่ามากกว่า .05 โดยมีเจตคติต่อด้านความคิดไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

7) ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ที่มีอายุต่างกันซึ่งแบ่งเป็นกลุ่มอายุ 10 – 21 ปี อายุ 22 – 34 ปี และอายุ 35 – 59 ปี มีค่าเฉลี่ยในการวิเคราะห์ความแปรปรวนที่ 4.221 และมีระดับนัยสำคัญที่ .015 มีค่าน้อยกว่า .05 โดยมีเจตคติต่อด้านความรู้สึกแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อนำมาวิเคราะห์ความแตกต่างเป็นรายคู่ พบว่า

กลุ่มอายุ 10 – 21 ปี และกลุ่มอายุ 22 – 34 ปี มีระดับนัยสำคัญที่ .548 มีค่ามากกว่า .05 โดยมีค่าเฉลี่ยเจตคติต่อด้านความรู้สึกไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กลุ่มอายุ 10 – 21 ปี และกลุ่มอายุ 35 – 59 ปี มีระดับนัยสำคัญที่ .031 มีค่าน้อยกว่า .05 โดยมีค่าเฉลี่ยเจตคติต่อด้านความรู้สึกแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กลุ่มอายุ 22 – 34 ปี และกลุ่มอายุ 35 – 59 ปี มีระดับนัยสำคัญที่ .063 มีค่ามากกว่า .05 โดยมีค่าเฉลี่ยเจตคติต่อด้านความรู้สึกไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

8) ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ที่มีอายุต่างกันซึ่งแบ่งเป็นกลุ่มอายุ 10 – 21 ปี อายุ 22 – 34 ปี และอายุ 35 – 59 ปี มีค่าเฉลี่ยในการวิเคราะห์ความแปรปรวนที่ .673 และมีระดับนัยสำคัญที่ .511 มีค่ามากกว่า .05 โดยมีเจตคติต่อด้านพฤติกรรมไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

9) ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ที่มีการศึกษาต่างกันซึ่งแบ่งเป็น ระดับมัธยมศึกษา ระดับ ปวช. (ประกาศนียบัตรวิชาชีพ) ระดับ ปวส. (ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง) ระดับปริญญาตรี และระดับสูงกว่าปริญญาตรี มีค่าเฉลี่ยในการวิเคราะห์ความแปรปรวนที่ 1.154 และมีระดับนัยสำคัญที่ .316 มีค่ามากกว่า .05 โดยมีเจตคติต่อด้านความคิดด้านความรู้สึก และด้านพฤติกรรมไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

10) ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ที่มีการศึกษาต่างกันซึ่งแบ่งเป็นระดับมัธยมศึกษา ระดับ ปวช. (ประกาศนียบัตรวิชาชีพ) ระดับ ปวส. (ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง) ระดับปริญญาตรี และระดับสูงกว่าปริญญาตรี มีค่าเฉลี่ยในการวิเคราะห์ความแปรปรวนที่ .006 และมีระดับนัยสำคัญที่ .994 มีค่ามากกว่า .05 โดยมีเจตคติต่อด้านความคิดไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

11) ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ที่มีการศึกษาต่างกันซึ่งแบ่งเป็น ระดับมัธยมศึกษา ระดับ ปวช. (ประกาศนียบัตรวิชาชีพ) ระดับ ปวส. (ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง) ระดับปริญญาตรี และระดับสูงกว่าปริญญาตรี มีค่าเฉลี่ยในการวิเคราะห์ความแปรปรวนที่ 1.509 และมีระดับนัยสำคัญที่ .222 มีค่ามากกว่า .05 โดยมีเจตคติต่อด้านความรู้สึกไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

12) ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ที่มีการศึกษาต่างกันซึ่งแบ่งเป็นระดับมัธยมศึกษา ระดับ ปวช.(ประกาศนียบัตรวิชาชีพ) ระดับ ปวส. (ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง) ระดับปริญญาตรี และระดับสูงกว่าปริญญาตรี มีค่าเฉลี่ยในการวิเคราะห์ความแปรปรวนที่ 3.043 และมีระดับนัยสำคัญที่ .059 มีค่ามากกว่า .05 โดยมีเจตคติต่อด้านพฤติกรรมไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

13) ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ที่มีอาชีพต่างกัน ได้แก่ รับราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ นักเรียน นิสิตและนักศึกษา พนักงานบริษัท ทำธุรกิจส่วนตัวและ

รับจ้างทั่วไป มีค่าเฉลี่ยในการวิเคราะห์ความแปรปรวนที่ 1.823 และมีระดับนัยสำคัญที่ .142 มีค่ามากกว่า .05 โดยมีเจตคติต่อด้านความคิด ด้านความรู้สึก และด้านพฤติกรรมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

14) ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ที่มีอาชีพต่างกัน ได้แก่ รับราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ นักเรียน นิสิตและนักศึกษา พนักงานบริษัท ทำธุรกิจส่วนตัวและรับจ้างทั่วไป มีค่าเฉลี่ยในการวิเคราะห์ความแปรปรวนที่ 2.254 และมีระดับนัยสำคัญที่ .082 มีค่ามากกว่า .05 โดยมีเจตคติต่อด้านความคิดไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

15) ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ที่มีอาชีพต่างกัน ได้แก่ รับราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ นักเรียน นิสิตและนักศึกษา พนักงานบริษัท ทำธุรกิจส่วนตัวและรับจ้างทั่วไป มีค่าเฉลี่ยในการวิเคราะห์ความแปรปรวนที่ 2.552 และมีระดับนัยสำคัญที่ .055 มีค่ามากกว่า .05 โดยมีเจตคติต่อด้านความรู้สึกไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

16) ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ที่มีอาชีพต่างกัน ได้แก่ รับราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ นักเรียน นิสิตและนักศึกษา พนักงานบริษัท ทำธุรกิจส่วนตัวและรับจ้างทั่วไป มีค่าเฉลี่ยในการวิเคราะห์ความแปรปรวนที่ .958 และมีระดับนัยสำคัญที่ .412 มีค่ามากกว่า .05 โดยมีเจตคติต่อด้านพฤติกรรมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

17) ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร รวมทั้ง 4 แขวง ได้แก่ แขวงทุ่งพญาไท แขวงถนนพญาไท แขวงถนนเพชรบุรีและแขวงมักกะสัน มีค่าเฉลี่ยในการวิเคราะห์ความแปรปรวนที่ .419 และมีระดับนัยสำคัญที่ .739 มีค่ามากกว่า .05 โดยมีเจตคติต่อด้านความคิด ด้านความรู้สึก และด้านพฤติกรรมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

18) ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร รวมทั้ง 4 แขวง ได้แก่ แขวงทุ่งพญาไท แขวงถนนพญาไท แขวงถนนเพชรบุรีและแขวงมักกะสัน มีค่าเฉลี่ยในการวิเคราะห์ความแปรปรวนที่ .668 และมีระดับนัยสำคัญที่ .572 มีค่ามากกว่า .05 โดยมีเจตคติต่อด้านความคิดไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

19) ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร รวมทั้ง 4 แขวง ได้แก่ แขวงทุ่งพญาไท แขวงถนนพญาไท แขวงถนนเพชรบุรีและแขวงมักกะสัน มีค่าเฉลี่ยในการวิเคราะห์ความแปรปรวนที่ .424 และมีระดับนัยสำคัญที่ .736 มีค่ามากกว่า .05 โดยมีเจตคติต่อด้านความรู้สึกไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

20) ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร รวมทั้ง 4 แขวง ได้แก่ แขวงทุ่งพญาไท แขวงถนนพญาไท แขวงถนนเพชรบุรีและแขวงมกกะสัน มีค่าเฉลี่ยในการวิเคราะห์ความแปรปรวนที่ .298 และมีระดับนัยสำคัญที่ .827 มีค่ามากกว่า .05 โดยมีเจตคติต่อด้านพฤติกรรมไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.3.3 แนวทางในการพัฒนาเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร สรุปได้ดังนี้

- 1) ต้องการให้สถานที่ทำงานมีการส่งเสริมและประชาสัมพันธ์การใช้ภาษาอังกฤษทั้งภาครัฐและภาคเอกชน
- 2) ต้องการศึกษการใช้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง
- 3) ต้องการให้เน้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่โรงเรียนและเพิ่มชั่วโมงการเรียนภาษาอังกฤษให้มากขึ้น
- 4) ต้องการการเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมจากโรงเรียนสอนภาษา
- 5) ต้องการให้สื่อต่างๆ เน้นการใช้ภาษาอังกฤษให้มากขึ้น
- 6) ต้องการให้มีการจัดอบรมภาษาอังกฤษในหน่วยราชการ
- 7) ต้องการให้สถานศึกษามีบุคลากรต่างชาติสอนภาษาอังกฤษโดยตรง

2. อภิปรายผล

2.1 การศึกษาค้นคว้าอิสระเพื่อศึกษาเรื่อง “เจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร”

2.2 สมมติฐานการศึกษา “ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ที่มีปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และแขวงที่แตกต่างกัน จะส่งผลต่อเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนที่แตกต่างกัน ที่มีต่อด้านความคิด ความรู้สึก และด้านพฤติกรรม”

2.3 ผลการศึกษาพบว่า ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร มีเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนต่อด้านความคิด ความรู้สึก และด้านพฤติกรรม โดยรวมอยู่ในระดับ ปานกลาง มีคะแนนเฉลี่ยโดยรวม 3.32 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานโดยรวม 0.41 เมื่อนำมาวิเคราะห์เป็นรายด้าน พบว่า

2.3.1 ด้านความคิด โดยรวมอยู่ในระดับ มาก มีคะแนนเฉลี่ยโดยรวม 3.80 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานโดยรวม 0.62 เมื่อแยกเป็นรายข้อพบว่า เจตคติด้านความคิดต่อการ ใช้

ภาษาอังกฤษ คือ เมื่อนึกถึงการพูดภาษาอังกฤษแล้ว นึกถึงความเป็นสากล อยู่ในระดับ มาก โดยมีระดับคะแนนเฉลี่ยมากที่สุดอยู่ที่ 4.44 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.75 และพบว่า การเขียนภาษาอังกฤษในการทำงาน เป็นเรื่องที่ยากเพราะไม่เข้าใจ ไม่รู้เรื่อง ทำให้ไม่อยากทำงานอยู่ในระดับ ปานกลาง มีคะแนนเฉลี่ย 3.25 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.16 ถือเป็นระดับเจตคติที่น้อยที่สุดในด้านความคิดต่อการใช้ภาษาอังกฤษ เมื่อนำมาวิเคราะห์ด้านความคิดที่มีต่อทักษะด้านการพูด ด้านการฟัง ด้านการอ่าน และด้านการเขียน โดยรวมอยู่ในระดับ มาก มีคะแนนเฉลี่ยโดยรวม 3.80 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยรวม 0.62 เมื่อแยกเป็นรายข้อพบว่า เจตคติด้านความคิดต่อการพูด อยู่ในระดับ มาก โดยมีระดับคะแนนเฉลี่ยมากที่สุดอยู่ที่ 3.86 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.63 และพบว่าเจตคติด้านความคิดต่อการฟัง อยู่ในระดับ มาก มีคะแนนเฉลี่ย 3.86 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.71 ส่วนเจตคติด้านความคิดต่อการอ่านอยู่ในระดับ มาก โดยมีระดับคะแนนเฉลี่ยที่ 3.78 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.75 และพบว่าเจตคติด้านความคิดต่อการเขียน อยู่ในระดับ มาก มีคะแนนเฉลี่ย 3.70 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.75

2.3.2 ด้านความรู้สึกรู้สึก โดยรวมอยู่ในระดับ ปานกลาง มีคะแนนเฉลี่ยโดยรวม 3.30 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยรวม 0.43 เมื่อแยกเป็นรายข้อพบว่า เจตคติด้านความรู้สึกรู้สึกต่อการใช้ภาษาอังกฤษที่มีระดับคะแนนเฉลี่ยมากที่สุด 4.01 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.86 ได้แก่ ข้อคำถามที่ว่า รู้สึกว่าเด็กยุคใหม่ฉลาดขึ้นเพราะสามารถเขียนภาษาอังกฤษได้มากขึ้นกว่าเดิม และพบว่ารู้สึกอยากเรียนการพูดภาษาอังกฤษ แต่ไม่มีเวลาเรียนเพราะต้องทำงาน อยู่ในระดับ น้อย มีคะแนนเฉลี่ย 2.28 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.98 ถือเป็นระดับเจตคติที่น้อยที่สุดในด้านความรู้สึกรู้สึกการใช้ภาษาอังกฤษ เมื่อนำมาวิเคราะห์ด้านความรู้สึกรู้สึกที่มีต่อทักษะด้านการพูด ด้านการฟัง ด้านการอ่าน และด้านการเขียน โดยรวมอยู่ในระดับ ปานกลาง มีคะแนนเฉลี่ยโดยรวม 3.30 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยรวม 0.43 เมื่อแยกเป็นรายข้อพบว่า เจตคติด้านความรู้สึกรู้สึกต่อการพูดอยู่ในระดับ มาก โดยมีระดับคะแนนเฉลี่ยมากที่สุดอยู่ที่ 3.03 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.50 และพบว่าเจตคติด้านความรู้สึกรู้สึกต่อการฟัง อยู่ในระดับ ปานกลาง มีคะแนนเฉลี่ย 3.48 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.56 ส่วนเจตคติด้านความรู้สึกรู้สึกต่อการอ่านอยู่ในระดับ ปานกลาง โดยมีระดับคะแนนเฉลี่ยที่ 3.35 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.61 และพบว่าเจตคติด้านความรู้สึกรู้สึกต่อการเขียน อยู่ในระดับ ปานกลาง มีคะแนนเฉลี่ย 3.36 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.43

2.3.3 ด้านพฤติกรรม โดยรวมอยู่ในระดับ ปานกลางมีคะแนนเฉลี่ยโดยรวม 2.83 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยรวม 0.54 เมื่อแยกเป็นรายข้อพบว่า เจตคติด้านพฤติกรรมต่อการใช้ภาษาอังกฤษที่มีระดับคะแนนเฉลี่ยมากที่สุด 3.55 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.14 ได้แก่ การหลีกเลี่ยงที่จะพูดภาษาอังกฤษบ่อยๆ และพบว่า การเป็นตัวแทนในการอ่านภาษาอังกฤษต่อที่ประชุมเสมอ

อยู่ในระดับ น้อย มีคะแนนเฉลี่ย 1.69 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.09 ถือเป็นระดับเจตคติที่น้อยที่สุดในด้านความพฤติกรรมใช้ภาษาอังกฤษ เมื่อนำมาวิเคราะห์ด้านพฤติกรรมที่มีต่อทักษะด้านการพูด ด้านการฟัง ด้านการอ่าน และด้านการเขียน โดยรวมอยู่ในระดับ ปานกลาง มีคะแนนเฉลี่ยโดยรวม 2.83 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยรวม 0.54 เมื่อแยกเป็นรายข้อพบว่า เจตคติด้านพฤติกรรมต่อการพูดอยู่ในระดับ มาก โดยมีระดับคะแนนเฉลี่ยมากที่สุดอยู่ที่ 2.65 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.55 และพบว่าเจตคติด้านพฤติกรรมต่อการฟัง อยู่ในระดับ ปานกลาง มีคะแนนเฉลี่ย 2.87 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.71 ส่วนเจตคติด้านพฤติกรรมต่อการอ่านอยู่ในระดับ ปานกลาง โดยมีระดับคะแนนเฉลี่ยที่ 2.90 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.58 และพบว่าเจตคติด้านพฤติกรรมต่อการเขียน อยู่ในระดับ ปานกลาง มีคะแนนเฉลี่ย 2.90 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.68

2.4 ผลการศึกษาครั้งนี้ยังแสดงให้เห็นว่า ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี

กรุงเทพมหานคร มีเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียน โดยรวมอยู่ในระดับ ปานกลาง มีคะแนนเฉลี่ยโดยรวม 3.31 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยรวม 0.40 เมื่อแยกเป็นรายแขวง พบว่า แขวงมักกะสันมีเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียน โดยอยู่ในระดับ ปานกลาง ที่ระดับคะแนนเฉลี่ยมากที่สุด 3.34 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.41 ส่วนแขวงถนนพญาไทและแขวงถนนเพชรบุรี โดยมีระดับเจตคติอยู่ในระดับ ปานกลาง มีระดับคะแนนเฉลี่ยเท่ากัน 3.32 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.40 และ 0.42 ตามลำดับ และพบว่า แขวงทุ่งพญาไท มีระดับเจตคติอยู่ในระดับ ปานกลาง มีคะแนนเฉลี่ย 3.28 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.38 ถือเป็นระดับเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนที่น้อยที่สุดในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร

2.5 การเปรียบเทียบระดับเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ที่มีต่อด้านความคิด ด้านความรู้สึก และด้านพฤติกรรม โดยมีเพศ อายุ การศึกษา อาชีพ และแขวงที่แตกต่างกัน สรุปได้ดังนี้

2.5.1 ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร เพศชายและเพศหญิง

มีค่าเฉลี่ยเจตคติไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อนำมาวิเคราะห์รายด้าน พบว่า

- 1) ด้านความคิด ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร เพศชาย และเพศหญิง มีค่าเฉลี่ยเจตคติต่อด้านความคิดไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
- 2) ด้านความรู้สึก ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร เพศชาย และเพศหญิง มีค่าเฉลี่ยเจตคติต่อด้านความรู้สึกไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
- 3) ด้านพฤติกรรม ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร เพศชาย และเพศหญิง มีค่าเฉลี่ยเจตคติต่อด้านพฤติกรรมไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.5.2 ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ที่มีอายุต่างกันซึ่งแบ่งเป็นกลุ่มอายุ 10 – 21 ปี อายุ 22 – 34 ปี และอายุ 35 – 59 ปี มีค่าเฉลี่ยเจตคติไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อนำมาวิเคราะห์เป็นรายด้าน พบว่า

1) ด้านความคิด ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ที่มีอายุต่างกันซึ่งแบ่งเป็นกลุ่มอายุ 10 – 21 ปี อายุ 22 – 34 ปี และอายุ 35 – 59 ปี มีค่าเฉลี่ยเจตคติต่อด้านความคิดไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2) ด้านความรู้สึก ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ที่มีอายุต่างกันซึ่งแบ่งเป็นกลุ่มอายุ 10 – 21 ปี อายุ 22 – 34 ปี และอายุ 35 – 59 ปี มีค่าเฉลี่ยเจตคติต่อด้านความรู้สึกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อนำมาวิเคราะห์ความแตกต่างเป็นรายคู่ พบว่า

กลุ่มอายุ 10 – 21 ปี และกลุ่มอายุ 22 – 34 ปี มีค่าเฉลี่ยเจตคติต่อด้านความรู้สึกไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กลุ่มอายุ 10 – 21 ปี และกลุ่มอายุ 35 – 59 ปี มีค่าเฉลี่ยเจตคติต่อด้านความรู้สึกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กลุ่มอายุ 22 – 34 ปี และกลุ่มอายุ 35 – 59 ปี มีค่าเฉลี่ยเจตคติต่อด้านความรู้สึกไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3) ด้านพฤติกรรม ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ที่มีอายุต่างกันซึ่งแบ่งเป็นกลุ่มอายุ 10 – 21 ปี อายุ 22 – 34 ปี และอายุ 35 – 59 ปี มีค่าเฉลี่ยเจตคติต่อด้านพฤติกรรมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.5.3 ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ที่มีการศึกษาต่างกันซึ่งแบ่งเป็น ระดับมัธยมศึกษา ระดับ ปวช. (ประกาศนียบัตรวิชาชีพ) ระดับ ปวส. (ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง) ระดับปริญญาตรี และระดับสูงกว่าปริญญาตรี มีค่าเฉลี่ยเจตคติไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อนำมาวิเคราะห์เป็นรายด้าน พบว่า

1) ด้านความคิด ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ที่มีการศึกษาต่างกันซึ่งแบ่งเป็นระดับมัธยมศึกษา ระดับ ปวช.(ประกาศนียบัตรวิชาชีพ) ระดับ ปวส.(ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง) ระดับปริญญาตรี และระดับสูงกว่าปริญญาตรี มีค่าเฉลี่ยเจตคติต่อด้านความคิดไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2) ด้านความรู้สึกรัก ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ที่มีการศึกษาต่างกันซึ่งแบ่งเป็นระดับมัธยมศึกษา ระดับ ปวช.(ประกาศนียบัตรวิชาชีพ) ระดับ ปวส. (ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง) ระดับปริญญาตรี และระดับสูงกว่าปริญญาตรี มีค่าเฉลี่ยเจตคติต่อด้านความรู้สึกรักไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3) ด้านพฤติกรรม ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ที่มีการศึกษาต่างกันซึ่งแบ่งเป็นระดับมัธยมศึกษา ระดับ ปวช.(ประกาศนียบัตรวิชาชีพ) ระดับ ปวส. (ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง) ระดับปริญญาตรี และระดับสูงกว่าปริญญาตรี มีค่าเฉลี่ยเจตคติต่อด้านพฤติกรรมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.5.4 ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ที่มีอาชีพต่างกัน ได้แก่ ราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ นักเรียน นิสิตและนักศึกษา พนักงานบริษัท ทำธุรกิจส่วนตัวและรับจ้างทั่วไป มีค่าเฉลี่ยเจตคติไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อนำมาวิเคราะห์เป็นรายด้าน พบว่า

1) ด้านความคิด ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ที่มีอาชีพต่างกัน ได้แก่ ราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ นักเรียน นิสิตและนักศึกษา พนักงานบริษัท ทำธุรกิจส่วนตัวและรับจ้างทั่วไป มีค่าเฉลี่ยเจตคติต่อด้านความคิดไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2) ด้านความรู้สึกรัก ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ที่มีอาชีพต่างกัน ได้แก่ ราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ นักเรียน นิสิตและนักศึกษา พนักงานบริษัท ทำธุรกิจส่วนตัวและรับจ้างทั่วไป มีค่าเฉลี่ยเจตคติต่อด้านความรู้สึกรักไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3) ด้านพฤติกรรม ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ที่มีอาชีพต่างกัน ได้แก่ ราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ นักเรียน นิสิตและนักศึกษา พนักงานบริษัท ทำธุรกิจส่วนตัวและรับจ้างทั่วไป มีค่าเฉลี่ยเจตคติต่อด้านพฤติกรรมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.5.5 ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร รวมทั้ง 4 แขวง ได้แก่ แขวงทุ่งพญาไท แขวงถนนพญาไท แขวงถนนเพชรบุรีและแขวงมักกะสัน มีค่าเฉลี่ยเจตคติไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อนำมาวิเคราะห์เป็นรายด้าน พบว่า

1) ด้านความคิด ประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร รวมทั้ง 4 แขวง ได้แก่ แขวงทุ่งพญาไท แขวงถนนพญาไท แขวงถนนเพชรบุรีและแขวงมักกะสัน มีค่าเฉลี่ยเจตคติต่อด้านความคิดไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2) ด้านความรู้สึกรักประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร รวมทั้ง 4 แขวงได้แก่ แขวงทุ่งพญาไท แขวงถนนพญาไท แขวงถนนเพชรบุรีและแขวงมักกะสัน มีค่าเฉลี่ย เจตคติต่อด้านความรู้สึกรักไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3) ด้านพฤติกรรมประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร รวมทั้ง 4 แขวงได้แก่ แขวงทุ่งพญาไท แขวงถนนพญาไท แขวงถนนเพชรบุรีและแขวงมักกะสัน มีค่าเฉลี่ย เจตคติต่อด้านพฤติกรรมไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.6 ผลการศึกษาครั้งนี้แสดงให้เห็นแนวทางในการพัฒนาเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร พบว่า กลุ่มตัวอย่างในเขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ได้เลือกตอบแบบสอบถามตอนที่ 3 มีจำนวน 177 คน น้อยกว่าการไม่เลือกตอบแบบสอบถามจำนวน 223 คน คิดเป็นร้อยละ 44.25 และ 55.25 ตามลำดับ เมื่อนำมาวิเคราะห์ตามแขวง พบว่า กลุ่มตัวอย่างในแขวงทุ่งพญาไท ได้เลือกตอบแบบสอบถาม ตอนที่ 3 มีจำนวน 53 คน มากกว่าการไม่เลือกตอบแบบสอบถามจำนวน 47 คน ตามลำดับ ส่วนกลุ่มตัวอย่างในแขวงถนนพญาไท ไม่เลือกตอบแบบสอบถามตอนที่ 3 มีจำนวน 60 คน มากกว่าการเลือกตอบแบบสอบถามจำนวน 40 คน ตามลำดับ สำหรับกลุ่มตัวอย่างในแขวงถนน เพชรบุรี ไม่เลือกตอบแบบสอบถาม ตอนที่ 3 มีจำนวน 57 คน มากกว่าการเลือกตอบแบบสอบถาม จำนวน 43 คน ตามลำดับ และกลุ่มตัวอย่างในแขวงมักกะสัน ไม่เลือกตอบแบบสอบถามตอนที่ 3 มีจำนวน 59 คน มากกว่าการเลือกตอบแบบสอบถามจำนวน 41 คน ตามลำดับ

2.7 การวิเคราะห์แนวทางในการพัฒนาเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ ประชาคมอาเซียนของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร สรุปได้ว่า (1) ต้องการให้ สถานที่ทำงานมีการส่งเสริมและประชาสัมพันธ์การใช้ภาษาอังกฤษทั้งภาครัฐและภาคเอกชน มีจำนวนสูงสุด 43 คน คิดเป็นร้อยละ 24.29 (2) ต้องการศึกษากการใช้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง มีจำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 20.34 (3) ต้องการให้เน้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่โรงเรียน และเพิ่มชั่วโมงการเรียนภาษาอังกฤษให้มากขึ้น มีจำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 18.08 (4) ต้องการ การเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมจากโรงเรียนสอนภาษา มีจำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 11.86 (5) ต้องการให้สื่อต่างๆเน้นการใช้ภาษาอังกฤษให้มากขึ้น มีจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 10.17 (6) ต้องการให้มีการจัดอบรมภาษาอังกฤษในหน่วยราชการ มีจำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 7.91 และ (7) ต้องการให้สถานศึกษามีบุคลากรต่างชาติสอนภาษาอังกฤษโดยตรง มีจำนวนน้อยสุด โดยมีจำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 7.34

2.8 ความสอดคล้องเกี่ยวกับทฤษฎีเจตคติ

เจตคติเป็นสิ่งที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ ขึ้นอยู่กับเจตคติที่ต้องการเปลี่ยนแปลงว่า ต้องการเปลี่ยนแปลงไปในเรื่องใดหรือทิศทางใดของบุคคลนั้น การเปลี่ยนแปลงสามารถเป็นไปได้ทั้งด้านบวกและด้านลบ ทฤษฎีเจตคติมีหลายทฤษฎี สอดคล้องกับสுகนธ์ มูลประภัศ (2548 : 16-18) ได้กล่าวว่า ได้มีผู้เสนอทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงเจตคติไว้หลายทฤษฎี ในที่นี้จะนำเสนอเพียงบางทฤษฎีที่เกี่ยวข้องดังนี้

2.8.1 ทฤษฎีการมีส่วนร่วม (Active Participation Theory) จากการศึกษาในจิตวิทยา สังคม เจตคติหรือพฤติกรรมจะเปลี่ยนได้ถ้ามีส่วนร่วมในสถานการณ์นั้นๆ ซึ่งทริย์แอนดิส (Triandis, 1971 : 89) ได้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องการทดลองเกี่ยวกับการบริโภคเครื่องในสัตว์ มีกลุ่มการฟังการบรรยายอย่างเดียวกับ กลุ่มที่ฟังการบรรยายและมีกรอภิปรายถึงประโยชน์และหลักโภชนาการ จากการติดตามผล ปรากฏว่ากลุ่มที่มีการฟังบรรยายอย่างเดียวกฎปฏิบัติตามร้อยละสาม ส่วนกลุ่มที่มีการอภิปรายมีการกระทำตามถึงร้อยละสามสิบสอง จะเห็นว่าการมีส่วนร่วมจะมีผลต่อเจตคติของบุคคลมาก ทำให้มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม การมีส่วนร่วมโดยตรง (Active Participation) จะมีการเปลี่ยนแปลงเจตคติได้ยืนยาวกว่าโดยทางอ้อม

2.8.2 ทฤษฎีการเสริมแรง (Reinforcement Theory) ฮอฟแลนด์ เจนนิสและ เคลลี (Imsko, 1967 : 199-203; Citing Hovland, Janis and Kelly, n.d.) ได้ร่วมกันศึกษาเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงเจตคติโดยยึดหลักของการเสริมแรงว่า เจตคติจะเปลี่ยนแปลงเมื่อบุคคลเปลี่ยนความคิดอันเนื่องมาจากได้รับประสบการณ์ ถ้าบุคคลมีประสบการณ์ที่ดีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เนื่องจากได้รับการเสริมแรงทางบวก บุคคลจะมีเจตคติที่ดีต่อสิ่งนั้น ดังนั้นการเรียนรู้จะเกิดได้มากน้อยเพียงใด ต้องอาศัยการเสริมแรง นอกจากนี้อองค์ประกอบที่ทำให้เกิดความคิดใหม่ๆ ได้แก่ ความสนใจและการยอมรับ ก่อนที่บุคคลจะเกิดความคิดใหม่ๆ จะต้องมีความสนใจในข่าวสารที่ได้รับก่อน เมื่อสนใจก็มีความเข้าใจเกิดขึ้น ยอมรับข่าวสารนั้นๆ การยอมรับขึ้นอยู่กับสิ่งล่อใจ ซึ่งอยู่ในรูปต่างๆกัน เช่น การให้เหตุผลหรือการสื่อสาร ชักจูง (สุภาพร เลาสถิตย์, 2525 : 17)

2.8.3 ทฤษฎีเกี่ยวกับความตรงกันหรือความเหมือนกันของความคิด (Theories of Cognitive Consistency) ซึ่ง ไฮเดอร์ (Heider, n.d. ; อ้างถึงใน นวรัตน์ ปถมสติ 2544 : 28) ได้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับทฤษฎีนี้ว่า เมื่อนาย ก ชอบ นาย ข ชอบสิ่งของนาย ค มีแนวโน้มจะทำให้นาย ก ชอบสิ่งของนาย ค ด้วย ภาวะการณ์ที่สมดุลจะเกิดเมื่อความสัมพันธ์ระหว่างส่วนประกอบทั้งสามนี้เป็นไปในทางบวก เช่น ข ชอบ ค และ ก ชอบ ค หรืออีกกรณีหนึ่งเมื่อความสัมพันธ์ระหว่างสองคู่เป็นไปในทางลบ เช่น ก ไม่ชอบ ค ข ไม่ชอบ ค แต่ ก ชอบ ข และในทางตรงกันข้ามภาวะการณ์ที่ไม่สมดุลจะเกิดเมื่อความสัมพันธ์คู่ใดคู่หนึ่งเป็นไปในทางลบหรือความสัมพันธ์ระหว่างสามคู่

เป็นไปในทางลบ เมื่อเกิดภาวะการณ์ที่ไม่สมดุลมีแนวโน้มที่จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของความสัมพันธ์ เพื่อให้เกิดภาวะการณ์ที่สมดุล (Balanced Status) ขึ้น

2.8.4 ทฤษฎีการขัดแย้งของความคิด (Theory of Cognitive Dissonance)

เฟสทิงเจอร์ (Festinger, 1957) เป็นผู้เสนอทฤษฎี โดยพื้นฐานมาจากความคิดที่ว่าเมื่อใดมนุษย์มีสิ่งขัดแย้งกัน มนุษย์จะพยายามหาทางที่จะจัดความขัดแย้งนั้นให้หมดไป นั่นคือ เจตคติของบุคคลจะเปลี่ยนแปลงเมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้นในตัวบุคคล และความขัดแย้งนี้อาจเกิดขึ้น เนื่องจากส่วนประกอบของการรับรู้ ส่วนหนึ่งแตกต่างหรือขัดแย้งกับส่วนประกอบของการรับรู้ส่วนอื่นหรือเกิดขึ้นเมื่อมีการรับรู้ส่วนอื่น หรือเกิดขึ้นเมื่อมีการรับรู้ข้อมูลใหม่ที่ขัดแย้งกับเจตคติหรือความคิดเห็นเดิมของตน เมื่อเกิดความไม่สอดคล้องหรือขัดแย้งก็พยายามปรับให้เกิดความสอดคล้องเพื่อให้ความคิดสัมพันธ์กับพฤติกรรม หรือเปลี่ยนความคิดให้สัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม หรือพยายามหาข้อมูลสนับสนุนความคิดเดิมของตน หรือหลีกเลี่ยงไม่รับข้อมูลที่ทำให้เกิดความไม่สอดคล้องขึ้น

2.8.5 ทฤษฎีการเปลี่ยนแปลงเจตคติโดยการปรับตัวให้เข้ากับสังคม (The Social Judgement Theory of Attitude Change) เซอริฟและคนอื่นๆ (Sherif and Others, 1969) เป็นผู้นำทฤษฎีนี้ ซึ่งเชื่อว่าขบวนการในการปรับตัวของบุคคลนั้นเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม และการเปลี่ยนแปลงเจตคติของบุคคลเกิดจากการเรียนรู้ ซึ่งสัมพันธ์กับหลักเกณฑ์ต่างๆ ทางสังคมและความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเอง อัตมโนทัศน์ (Self-concept) เจตคติจะเป็นอย่างไรนั้นขึ้นอยู่กับระดับของการปรับ (Level of Adaptation) ซึ่งอยู่ระหว่างช่วงแห่งการปฏิเสธ (Rejection) ซึ่งเป็นไปตาคความคิดความรู้สึกของตนและสังคม และยังมีช่วงแห่งอิสระ (Non Commitment) คือการไม่ผูกมัดในด้านใดๆ ซึ่งอยู่ระหว่างช่วงแห่งการยอมรับและช่วงแห่งการปฏิเสธ การยอมรับ การไม่ยอมรับหรือปฏิเสธและไม่แน่ใจนี้จะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับระดับของการมีส่วนร่วมและโดยปกติจะแสดงออกในลักษณะที่เหมาะสมกับสภาวะของสังคม เพื่อจะสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยความเป็นสุข

3. ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาเรื่อง “เจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร” ผลการศึกษาพบว่า (1) เจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนที่มีต่อด้านความคิด ด้านความรู้สึกและด้านพฤติกรรม อยู่ในระดับ ปานกลาง (2) ผลการเปรียบเทียบเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนจำแนกตาม เพศ การศึกษา อาชีพและแขวงโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน แต่พบว่าอายุที่มีต่อด้านความรู้สึก แตกต่างกัน และ (3) แนวทางการพัฒนาเจตคติ

ต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียน ผู้ศึกษาสรุปความต้องการของกลุ่มตัวอย่างได้ว่า 1) ต้องการให้สถานที่ทำงานมีการส่งเสริมและประชาสัมพันธ์การใช้ภาษาอังกฤษทั้งภาครัฐและภาคเอกชน 2) ต้องการศึกษการใช้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง 3) ต้องการให้เน้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่โรงเรียนและเพิ่มชั่วโมงการเรียนภาษาอังกฤษให้มากขึ้น 4) ต้องการการเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมจากโรงเรียนสอนภาษา 5) ต้องการให้สื่อต่างๆ เน้นการใช้ภาษาอังกฤษให้มากขึ้น 6) ต้องการให้มีการจัดอบรมภาษาอังกฤษในหน่วยราชการ และ 7) ต้องการให้สถานศึกษามีบุคลากรต่างชาติสอนภาษาอังกฤษโดยตรง จากผลการศึกษาเบื้องต้น ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะแก่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและภาคเอกชนดังต่อไปนี้

3.1 ข้อเสนอแนะทั่วไป

3.1.1 ภาครัฐ และหน่วยงานที่รับผิดชอบควรให้การสนับสนุนและพัฒนาบุคลากรในเรื่องการเรียนรู้ด้านภาษาอังกฤษอย่างจริงจังเพื่อเป็นการสร้างและการพัฒนาบุคคล การพัฒนาองค์กรและการพัฒนาประเทศสำหรับความพร้อมเพื่อการก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียน เช่น 1) ให้สถานที่ทำงานมีการส่งเสริมและประชาสัมพันธ์การใช้ภาษาอังกฤษ 2) เน้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่โรงเรียนและเพิ่มชั่วโมงการเรียนภาษาอังกฤษให้มากขึ้น 3) ให้สถานศึกษามีบุคลากรต่างชาติสอนภาษาอังกฤษโดยตรง 4) มีการจัดอบรมภาษาอังกฤษในหน่วยราชการ

3.1.2 ภาคเอกชนควรให้บุคลากรในองค์กรตระหนักว่าภาษาอังกฤษไม่ใช่เรื่องไกลตัว ควรมีการจัดบริการสนเทศด้านความรู้ภาษาอังกฤษแก่บุคลากรทุกระดับชั้นในองค์กร มีการจัดอบรมภาษาอังกฤษแก่บุคลากรในองค์กรเป็นต้น เช่น สนับสนุนให้บุคลากรมีการเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมจากโรงเรียนสอนภาษา

3.1.3 ภาคสื่อสารมวลชนควรเน้นความเป็นสากลและเตรียมความพร้อมเพื่อการก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ควรมีการสอดแทรกภาษาอังกฤษในสื่อต่างๆ เน้นการใช้ภาษาอังกฤษให้มากขึ้น เช่น รายการวิทยุ รายการโทรทัศน์ และหนังสือพิมพ์ เป็นต้น โดยให้สอดคล้องกับชีวิตจริง

3.1.4 ภาคประชาชน ประชาชนต้องมีส่วนร่วมเรียนรู้ด้วยตนเองมากที่สุด โดยการฝึกให้รู้จักทั้ง 4 ทักษะ ได้แก่ การพูด การฟัง การอ่านและการเขียนต่อการใช้ภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐานที่เป็นประโยชน์ต่อตนเองและสังคม เช่น 1) ชมภาพยนตร์ที่เป็นภาษาอังกฤษ 2) ฟังเพลงและหัดแปลเนื้อเพลง 3) หัดอ่านและแปลจากหนังสือ 4) หัดอ่านหนังสือพิมพ์และฟังข่าว 5) หัดพูดคุยกับเพื่อนเป็นภาษาอังกฤษ เป็นต้น

3.2 ข้อเสนอแนะเพื่อการศึกษาครั้งต่อไป

3.2.1 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งของภาครัฐและภาคเอกชนควรมีการศึกษาและเปรียบเทียบเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชนในพื้นที่เขตทั้ง 50 เขต ของกรุงเทพมหานคร

3.2.2 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและภาคเอกชนควรมีการศึกษาและเปรียบเทียบเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชนในทุกจังหวัดทั้ง 77 จังหวัด ของประเทศไทย

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กชกร วิสุทธิสุราร (2543) “ความรู้และเจตคติของอาจารย์สถาบันเทคโนโลยีราชมงคลที่มีต่อการเกษตรยั่งยืน” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสิ่งแวดล้อมศึกษา มหาวิทยาลัยมหิดล
- กชนันท์ ข่มอาวุธ (2549) “การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ และเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนหอเชฟอุปถัมภ์ สามพราน จังหวัดนครปฐม ที่สอนด้วยเทคนิค CIRC กับการสอนแบบปกติ” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม
- กระทรวงการต่างประเทศ (2556, 8 สิงหาคม) “อาเซียน จากวันนั้น... ถึงวันนี้ 46 ปี แห่งการพัฒนาการ” *ไทยรัฐ* หน้า 10
- ขนิษฐา ไพโรจน์ (2544) “ทัศนคติที่มีต่อการเรียนนาฏศิลป์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- จิรสุดา เลิศปัญญาบุษ (2552) “การพัฒนาความรู้ด้านไวยากรณ์และความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนโดยใช้กระบวนการสอนเขียนตามรูปแบบของ Brookes และ Windows” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- ชชล รัตนกิจ (2548) “ทัศนคติของบุคลากรแขวงทางเชียงใหม่ที่มีต่อการปฏิรูประบบราชการ” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- ชาติชาย พิทักษ์ธนาคม (2544) *จิตวิทยาการเรียนการสอน* พิมพ์ครั้งที่ 1 กรุงเทพมหานคร คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
- ชื่นใจ คงวิจิตรวงศ์ (2548) “เจตคติของผู้ประกอบการในท้องที่อำเภอสวรรคโลก จังหวัดสุโขทัยที่มีต่อการให้บริการของเจ้าหน้าที่สังกัดสำนักงานสรรพากรพื้นที่สาขาสวรรคโลก” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

- ไชยยันต์ โดเทศ (2551) “การใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่นในตนเองของนักศึกษาวิชาการโรงแรมและการท่องเที่ยว” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- ณรงค์ โพธิ์พุกยานันท์ (2556) *อาเซียนศึกษา* พิมพ์ครั้งที่ 1 กรุงเทพมหานคร
แม่ทาส์ โกลว์ฮิลล์ เอจจะเคชั่น
- ชนากร โล่จันทรา (2551) “การพัฒนาบทเรียนมุ่งปฏิบัติงานเพื่อส่งเสริมความสามารถทางการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษและทัศนคติต่อการทำงานของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรม” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- ธีระพร อูวรรณ โน (2533) “เจตคติ” ในเอกสารการสอนชุดวิชาจิตวิทยาและสังคมพื้นฐานเพื่อการแนะแนว หน่วยที่ 9 หน้า 434 นนทบุรี มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช สาขาวิชาศึกษาศาสตร์
- นนทพัทธ์ เมืองยศ (2552) “การพัฒนาความสามารถทางการฟัง พูดภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่นในตนเองโดยการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานด้านการท่องเที่ยวของนักเรียนระดับก้าวหน้า” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- นภาพร พงษ์สุวรรณ (2545) “เจตคติของครูต่อการจัดการเรียนการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง กลุ่มโรงเรียนป่าจ้าว สำนักงานการประถมศึกษา อำเภอเวียงป่าเป้า จังหวัดเชียงราย” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- บุญท่า แผ่นชัยภูมิ (2552) “การใช้วิธีสอนแบบสตอรี่ไลน์เพื่อพัฒนาความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษและความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับกำลังพัฒนา” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- บุษราคัม อินทสุก (2544) “ปัจจัยที่มีผลต่อความสนใจในการรับข่าวสารภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ สถาบันราชภัฏลำปาง” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

- ประคินันท์ อุปรมย์ (2544) “หลักการและแนวคิดเกี่ยวกับจิตวิทยาเพื่อการแนะแนว” ใน เอกสารการสอนประมวลสาระชุดวิชาหลักการและแนวคิดทางการแนะแนว หน่วยที่ 3 หน้า 152 – 157 นนทบุรี มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช สาขาวิชาศึกษาศาสตร์
- ปนัดดา ปานะนิล (2554) “การใช้วิธีการสอนแบบตรงเพื่อส่งเสริมความเข้าใจในการอ่าน ภาษาอังกฤษและแรงจูงใจของนักเรียนที่มีภาวะความบกพร่องทางการเรียนรู้” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- สุสดี ตั้งจิตนุกูล (2544) “ทัศนคติที่มีต่อความรักของวัยรุ่น” วิทยานิพนธ์ปริญญา ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- ผ่องอำไพ คงเจริญ (2551) “การพัฒนาบทเรียนที่เน้นเนื้อหาการท่องเที่ยวเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง พูดภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนระดับต้น” วิทยานิพนธ์ ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- พรนพิน อินต๊ะ (2549) “ผลของการใช้กิจกรรมแนะแนวตามแนวกลวิธีการรับรู้ผ่านการมองเพื่อ พัฒนาเจตคติของผู้ปกครองในการดูแลเด็กออทิสติกโรงเรียนกวีละอองกุล จังหวัดเชียงใหม่” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต แขนงวิชาการแนะแนว สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- พิณ พัวพันธ์สกุล (2554) “การสอนภาษาที่เน้นเนื้อหาศิลปะเพื่อส่งเสริมความสามารถทางการอ่าน และการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาศิลปะระดับปริญญาตรี” วิทยานิพนธ์ปริญญา ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษมหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- พินนี่เอส (2556, 8 สิงหาคม) “การศึกษาไทยไม่พร้อมรับเออีซี” *ไทยรัฐ* หน้า 8
- ภูคิท จุลโพธิ์ (2551) “การสอนโดยใช้กลวิธีปฏิสัมพันธ์ร่วมกับการสอนออนไลน์เพื่อส่งเสริมความ เข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ความสามารถในการเขียนสรุปความและการเรียนรู้ ด้วยตนเองของผู้เรียน” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

- รติ หอมลา (2553) “การส่งเสริมความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษและความสามารถในการฟังของ
นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงโดยการใช้ภาพยนตร์” วิทยานิพนธ์
ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- รุจินันท์ ภาศักดิ์ (2553) “การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อวิชา
ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ โดยใช้
นิทานกับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ” วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาการจัดการการเรียนรู้ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา
- รังสรรค์ คำปลิว (2542) “ทัศนคติต่อวิชาชีพทันตแพทย์ของนักศึกษา คณะทันตแพทยศาสตร์”
วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและ
การแนะแนว มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- รวิวรรณ ลีสถาน (2551) “การใช้กิจกรรมเน้นสถานการณ์โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่มีต่อ
ความสามารถด้านการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียน
ในระดับกำลังพัฒนา” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการ
สอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- วรรณพร ขวัญบุญจันทร์ (2541) “เจตคติของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดเชียงใหม่ที่มีต่อ
ความสัมพันธ์ระหว่างเพศ” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- วารสารอาเซียน แมกกาซีน (2555) “สามเสาหลัก ประชาคมอาเซียน” วารสารอาเซียน แมกกาซีน 1,
2 (ธันวาคม) : 32-33
_____. (2556) “นโยบายรัฐต่อการพัฒนาภาษาอังกฤษรองรับเออีซี: พัฒนาทักษะ
ภาษาอังกฤษ และภาษาอาเซียน” วารสารอาเซียน แมกกาซีน 1, 8 (มิถุนายน) : 6-7
- วิสิษฐา แรงเขตรการ (2551) “การสอนแบบ เค ดับเบิ้ลยู แอล พลัส เพื่อเพิ่มพูนทักษะการอ่านและ
การเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับต้น” วิทยานิพนธ์ปริญญา
ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- วิริยะ ฤกษ์พาณิชย์ (2556) *กดไลค์ให้อาเซียน* พิมพ์ครั้งที่ 1 กรุงเทพมหานคร
เดอะ ซีนนิช อินเตอร์บุ๊ก

- วรัญญา โอภาณี (2554) “การใช้กลวิธีความรู้ความเข้าใจและกลวิธีทางสังคมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษและลดความวิตกกังวลในชั้นเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- สมมาตร อนุสกุล (2544) “ทัศนคติและพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตของนักศึกษาโรงเรียนศรีธนาพนิชยการเทคโนโลยี เชียงใหม่” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- ลิตา ทายะติ (2551) “การใช้กิจกรรมเว็บเควสเพื่อส่งเสริมความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและความสามารถทางการพูดนำเสนอของนักศึกษาระดับปริญญาตรี” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- สุพล บุตรปาน (2551) “การพัฒนาชุดกิจกรรมแนะแนวอาชีพโดยการจัดการเรียนรู้เชิงประสบการณ์เพื่อพัฒนาความรู้ เจตคติ และทักษะอาชีพช่างเชื่อมโลหะของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 สาขางานเชื่อมโลหะ วิทยาลัยเทคนิคเลย จังหวัดเลย” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต แขนงวิชาการแนะแนว สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- สุดธิดา เลิศรัตนวงศ์ (2544) “เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอนุบาลเชิงทราย” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- สุคนธ์ มูลประหัต (2548) “ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อเจตคติในการหลีกเลี่ยงยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเทพศิรินทร์ นนทบุรี” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต แขนงวิชาการแนะแนว สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- สุภัทธา ทวีศรี (2545) “เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนบ้านเมืองนะ สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา อำเภอยางตลาด จังหวัดเชียงใหม่” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- สุพรรณฉกร์ สุทธหลวง (2551) “การใช้กิจกรรมการเรียนรู้หมวกคิด 6 ใบ เพื่อส่งเสริมการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์และบรรยายภาคเรียนของนักเรียนระดับก้าวหน้า” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

- สุรินทร์ พิศสุวรรณ (2555) *อาเซียน รู้ไว้ ได้เปรียบแน่* พิมพ์ครั้งที่ 1 กรุงเทพมหานคร อมรินทร์
อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง
- อรวรรณ บุญสมปาน (2551) “การใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบใช้สมองเป็นฐานเพื่อส่งเสริมความรู้
ด้านคำศัพท์และความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 3” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- อรพรรณ สุราพันธ์ (2551) “กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ภาพยนตร์เพื่อส่งเสริมความสามารถ
ในการฟังภาษาอังกฤษและการคิดอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยม
ศึกษาปีที่ 4” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอน
ภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- อลงกต ปัญญาจันทร์ (2551) “การส่งเสริมความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ความซาบซึ้งใน
วรรณคดี และความสามารถในการอภิปรายเป็นภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรม
แควดววรรณกรรม” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- อนัญญา เชื้อไทย (2555) *เออีซี ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน* พิมพ์ครั้งที่ 1 กรุงเทพมหานคร แสงดาว
อาทิตย์ จิตบาล (2553) “การใช้กิจกรรมการเรียนการสอนแบบพหุปัญญาเพื่อเพิ่มพูน
ความสามารถในการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษและทักษะการทำงานร่วมกัน
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- อภิชาติ ศรีสอาด, พัชรี ลำโรงเย็น (2556) *ก้าวใหม่ประเทศไทย ภายใต้เออีซีและเจ็ดแนวคิดครู
เศรษฐกิจไทย* พิมพ์ครั้งที่ 1 กรุงเทพมหานคร นาคา อินเตอร์มีเดีย
- อุษณีย์ วิสิทธิ์ (2546) “ผลของชุดกิจกรรมแนะแนวอาชีพที่มีต่อเจตคติในการประกอบอาชีพอิสระ
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนการเคหะท่าทราย สังกัด กรุงเทพมหานคร”
วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต แขนงวิชาการแนะแนว
สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- ไอริน สิงห์ดา (2544) “เจตคติต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ตอนต้น โรงเรียนบ้านทุ่งพร้าว (เพ็ลก็้อทคือก) อำเภอแม่สรวย จังหวัดเชียงราย”
วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและ
การแนะแนว มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

- อัจฉริน จิตต์ปรารพ (2554) “การใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานด้านธุรกิจเพื่อส่งเสริม
ความสามารถด้านการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- อัครพร แสงอรุณเลิศ (2551) “การใช้ภาพยนตร์เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษและการคิด
อย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนระดับก้าวหน้า” วิทยานิพนธ์ปริญญา
ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- Chris M. Anson, Robert A. Schwegler. (2011). *The Longman Handbook for Writers and Readers*.
Sixth Edition. Printed in the United States. RR Donnelley & Sons
Company/Crawfordsville
- H.G.Widdowson. (1978). *Teaching Language as Communication*. Oxford University Press
<http://www.mfa.go.th/asean/contents/files/other-20121203-163316-599601.pdf>
กระทรวงการต่างประเทศ (2556) การเตรียมความพร้อมของไทย
สาระสังเขป คืบคืบ วันที่ 17 กันยายน พ.ศ. 2556
<http://www.mfa.go.th/asean/contents/files/other-20121128-164101-429003.pdf>
กระทรวงการต่างประเทศ (2556) ประโยชน์จากการรวมตัวเป็นประชาคมอาเซียน
สาระสังเขป คืบคืบวันที่ 17 กันยายน พ.ศ. 2556
<http://www.mfa.go.th/asean/contents/files/other-20121203-162828-142802.pdf>
กระทรวงการต่างประเทศ (2556) ประโยชน์ที่ไทยจะได้รับ
สาระสังเขป คืบคืบวันที่ 17 กันยายน พ.ศ. 2556
<http://www.bangkok.go.th/th/main> กรุงเทพมหานคร (2556) การแบ่งเขตกรุงเทพมหานคร
สาระสังเขป คืบคืบวันที่ 17 กันยายน พ.ศ. 2556
<http://www.th.wikipedia.org/wiki> วิกีพีเดีย สารานุกรมเสรี (2556) เขตราชเทวี
สาระสังเขป คืบคืบวันที่ 17 กันยายน พ.ศ. 2556
<http://www.th.wikipedia.org/wiki> วิกีพีเดีย สารานุกรมเสรี (2556) กรุงเทพมหานคร
สาระสังเขป คืบคืบวันที่ 17 กันยายน พ.ศ. 2556
- Lynn Quitman Troyka, Joseph Wayne Thweatt. (2009). *Structured Reading*. Seventh Edition.
Printed in the United States. Edwards Brothers, Inc.

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัย

สภามหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ภาคผนวก ก

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

- 1) ชื่อ นายศุภชัย อธิธิปาตานันท์
 สถานที่ทำงาน มหาวิทยาลัยกรุงเทพ วิทยาเขตรังสิต
 วุฒิการศึกษา นิเทศศาสตรบัณฑิต (วารสารศาสตร์) มหาวิทยาลัยกรุงเทพ
 วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต (จิตวิทยาการให้คำปรึกษา)
 มหาวิทยาลัยรามคำแหง
 ตำแหน่ง หัวหน้าแผนกแนะแนวและจัดหางาน
 เลขานุการคณะกรรมการอำนวยการงานบริการวิชาการแก่สังคม
 ฝ่ายบริการการศึกษาและสวัสดิการ

- 2) ชื่อ นายอาคม สมุทรโคจร
 สถานที่ทำงาน มหาวิทยาลัยกรุงเทพ
 วุฒิการศึกษา บริหารธุรกิจบัณฑิต มหาวิทยาลัยกรุงเทพ
 ปริญญาโท การอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 (มศว. ประสานมิตร)
 ตำแหน่ง ผู้อำนวยการสำนักกีฬาและกิจกรรมนักศึกษา

- 3) ชื่อ พันตำรวจเอก สุเมธ เมฆขจร
 สถานที่ทำงาน ทำเนียบรัฐบาล
 วุฒิการศึกษา รัฐประศาสนศาสตรบัณฑิต (ตร.) โรงเรียนนายร้อยตำรวจ
 ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐศาสตร์) มหาวิทยาลัยรามคำแหง
 ตำแหน่ง ผู้กำกับการ กองกำกับการ 4 กองบังคับการตำรวจสันติบาล 3

- 4) ชื่อ พันตำรวจเอก ปัญญา ภูจำปา
 สถานที่ทำงาน โรงเรียนนายร้อยตำรวจ
 วุฒิการศึกษา บัญชีบัณฑิต มหาวิทยาลัยกรุงเทพ
 นิติศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์
 รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์
 ตำแหน่ง ผู้กำกับการ ฝ่ายสนับสนุนการเรียนการสอน ศูนย์บริการทางการศึกษา
 โรงเรียนนายร้อยตำรวจ
- 5) ชื่อ นายวินัย จันทร์วิศิษฏ์
 สถานที่ทำงาน ศูนย์พัฒนาฝีมือแรงงาน จังหวัดนนทบุรี
 วุฒิการศึกษา ครุศาสตร์อุตสาหกรรมบัณฑิต วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา
 รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยบูรพา
 ตำแหน่ง ผู้อำนวยการศูนย์พัฒนาฝีมือแรงงาน จังหวัดนนทบุรี

ภาคผนวก ข

หนังสือเชิญผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือวิจัย

ที่ ศธ 0522.16 (บ)/ 414

สาขาวิชาศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
ตำบลบางพูด อำเภอปากเกร็ด
จังหวัดนนทบุรี 11120

๗ กันยายน 2556

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือวิจัย

เรียน คุณศุภชัย อธิธาพานันท์

สิ่งที่ส่งมาด้วย โครงการการศึกษาค้นคว้าอิสระ จำนวน 1 ชุด

ด้วยนายเกียรติพงษ์ มีสินทานุช นักศึกษาหลักสูตรบัณฑิตศึกษา แขนงวิชาการแนะแนวและการปรึกษาเชิงจิตวิทยา สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ได้รับอนุมัติให้ทำการศึกษาค้นคว้าอิสระ เรื่อง เจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ตามโครงการการศึกษาค้นคว้าอิสระที่แนบมาด้วยนี้

การจัดทำการศึกษาค้นคว้าอิสระเรื่องดังกล่าว นักศึกษาได้จัดทำเครื่องมือที่จะเก็บรวบรวมข้อมูล และได้รับความเห็นชอบเบื้องต้นจากอาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษาค้นคว้าอิสระไว้ขั้นหนึ่งแล้ว แต่เพื่อให้เครื่องมือที่จัดทำนั้นมีความครอบคลุมเนื้อหาวิชา แนวปฏิบัติ และสอดคล้องกับหลักและกระบวนการวิจัย ทางสาขาวิชาจึงขอความอนุเคราะห์จากท่านในฐานะผู้ทรงคุณวุฒิด้านการแนะแนว ได้โปรดพิจารณาตรวจสอบ และให้ความคิดเห็นเพื่อการปรับปรุงเครื่องมือการศึกษาค้นคว้าอิสระของนักศึกษาผู้นี้ด้วย สำหรับรายละเอียดอื่นๆ นักศึกษาจะนำเรียนด้วยตนเอง

สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านเป็นอย่างดี จึงขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อรณพ จินะวัฒน์)

ประธานกรรมการประจำสาขาวิชาศึกษาศาสตร์

ฝ่ายบัณฑิตศึกษา

โทร. 0-2504-8505

โทรสาร. 0-2503-3566-7

เบอร์โทรศัพท์นักศึกษา 081-935-2375

ที่ ศธ 0522.16 (บ)/ 414

สาขาวิชาศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
ตำบลบางพูด อำเภอปากเกร็ด
จังหวัดนนทบุรี 11120

๖ กันยายน 2556

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือวิจัย

เรียน คุณอาคม สมุทรโคจร

สิ่งที่ส่งมาด้วย โครงการการศึกษาค้นคว้าอิสระ จำนวน 1 ชุด

ด้วยนายเกียรติพงษ์ มิลินพานุช นักศึกษาหลักสูตรบัณฑิตศึกษา แขนงวิชาการแนะแนวและการปรึกษาเชิงจิตวิทยา สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ได้รับอนุมัติให้ทำการศึกษาค้นคว้าอิสระ เรื่อง เจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ตามโครงการการศึกษาค้นคว้าอิสระที่แนบมาด้วยนี้

การจัดทำการศึกษาค้นคว้าอิสระเรื่องดังกล่าว นักศึกษาได้จัดทำเครื่องมือที่จะเก็บรวบรวมข้อมูล และได้รับความเห็นชอบเบื้องต้นจากอาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษาค้นคว้าอิสระไว้ชิ้นหนึ่งแล้ว แต่เพื่อให้เครื่องมือที่จัดทำนั้นมีความครอบคลุมเนื้อหาวิชา แนวปฏิบัติ และสอดคล้องกับหลักและกระบวนการวิจัย ทางสาขาวิชาจึงขอความอนุเคราะห์จากท่านในฐานะผู้ทรงคุณวุฒิด้านการแนะแนว ได้โปรดพิจารณาตรวจสอบ และให้ความคิดเห็นเพื่อการปรับปรุงเครื่องมือการศึกษาค้นคว้าอิสระของนักศึกษาผู้นี้ด้วย สำหรับรายละเอียดอื่นๆ นักศึกษาจะนำเรียนด้วยตนเอง

สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านเป็นอย่างดี จึงขอคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อรรณพ จินะวัฒน์)

ประธานกรรมการประจำสาขาวิชาศึกษาศาสตร์

ฝ่ายบัณฑิตศึกษา

โทร. 0-2504-8505

โทรสาร. 0-2503-3566-7

เบอร์โทรศัพท์นักศึกษา 081-935-2375

ที่ ศธ 0522.16 (บ)/ 414

สาขาวิชาศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
ตำบลบางพูด อำเภอปากเกร็ด
จังหวัดนนทบุรี 11120

9 กันยายน 2556

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือวิจัย

เรียน พันตำรวจเอกสุเมธ เมฆขจร

สิ่งที่ส่งมาด้วย โครงการการศึกษาค้นคว้าอิสระ จำนวน 1 ชุด

ด้วยนายเกียรติพงษ์ มลิันทานุช นักศึกษาหลักสูตรบัณฑิตศึกษา แขนงวิชาการแนะแนวและการปรึกษาเชิงจิตวิทยา สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ได้รับอนุมัติให้ทำการศึกษาค้นคว้าอิสระ เรื่อง เจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ตามโครงการการศึกษาค้นคว้าอิสระที่แนบมาด้วยนี้

การจัดทำการศึกษาค้นคว้าอิสระเรื่องดังกล่าว นักศึกษาได้จัดทำเครื่องมือที่จะเก็บรวบรวมข้อมูล และได้รับความเห็นชอบเบื้องต้นจากอาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษาค้นคว้าอิสระไว้ขั้นหนึ่งแล้ว แต่เพื่อให้เครื่องมือที่จัดทำนั้นมีความครอบคลุมเนื้อหาวิชา แนวปฏิบัติ และสอดคล้องกับหลักและกระบวนการวิจัย ทางสาขาวิชาจึงขอความอนุเคราะห์จากท่านในฐานะผู้ทรงคุณวุฒิด้านภาษาอังกฤษ ได้โปรดพิจารณาตรวจสอบ และให้ความคิดเห็นเพื่อการปรับปรุงเครื่องมือการศึกษาค้นคว้าอิสระของนักศึกษาผู้นี้ด้วย สำหรับรายละเอียดอื่นๆ นักศึกษาจะนำเรียนด้วยตนเอง

สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านเป็นอย่างดี จึงขอคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อรณพ จินะวัฒน์)
ประธานกรรมการประจำสาขาวิชาศึกษาศาสตร์

ฝ่ายบัณฑิตศึกษา

โทร. 0-2504-8505

โทรสาร. 0-2503-3566-7

เบอร์โทรศัพท์นักศึกษา 081-935-2375

ที่ ศธ 0522.16 (บ)/ 414

สาขาวิชาศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช
ตำบลบางพูด อำเภอปากเกร็ด
จังหวัดนนทบุรี 11120

๖ กันยายน 2556

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือวิจัย
เรียน พันตำรวจเอกปัญญา ภูจำปา
สิ่งที่ส่งมาด้วย โครงการการศึกษาค้นคว้าอิสระ จำนวน 1 ชุด

ด้วยนายเกียรติพงษ์ มิลินทานุช นักศึกษาหลักสูตรบัณฑิตศึกษา แขนงวิชาการแนะแนวและการปรึกษาเชิงจิตวิทยา สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช ได้รับอนุมัติให้ทำการศึกษา ค้นคว้าอิสระ เรื่อง เจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ตามโครงการการศึกษาค้นคว้าอิสระที่แนบมาด้วยนี้

การจัดทำการศึกษาค้นคว้าอิสระเรื่องดังกล่าว นักศึกษาได้จัดทำเครื่องมือที่จะเก็บรวบรวมข้อมูล และได้รับความเห็นชอบเบื้องต้นจากอาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษาค้นคว้าอิสระไว้ขั้นหนึ่งแล้ว แต่เพื่อให้เครื่องมือที่จัดทำนั้นมีความครอบคลุมเนื้อหาวิชา แนวปฏิบัติ และสอดคล้องกับหลักและกระบวนการวิจัย ทางสาขาวิชาจึงขอความอนุเคราะห์จากท่านในฐานะผู้ทรงคุณวุฒิด้านการแนะแนว ได้โปรดพิจารณาตรวจสอบ และให้ความคิดเห็นเพื่อการปรับปรุงเครื่องมือการศึกษาค้นคว้าอิสระของนักศึกษาผู้นี้ด้วย สำหรับรายละเอียดอื่นๆ นักศึกษาจะนำเรียนด้วยตนเอง

สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านเป็นอย่างดี จึง
ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อรรณพ จินะวัฒน์)

ประธานกรรมการประจำสาขาวิชาศึกษาศาสตร์

ฝ่ายบัณฑิตศึกษา
โทร. 0-2504-8505
โทรสาร. 0-2503-3566-7
เบอร์โทรศัพท์นักศึกษา 081-935-2375

ที่ ศธ 0522.16 (ว)/ 414

สาขาวิชาศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
ตำบลบางพูด อำเภอปากเกร็ด
จังหวัดนนทบุรี 11120

๒ กันยายน 2556

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือวิจัย
เรียน คุณวินัย ชันติวิศิษฐ์
สิ่งที่ส่งมาด้วย โครงการการศึกษาค้นคว้าอิสระ จำนวน 1 ชุด

ด้วยนายเกียรติพงษ์ มีสินทานุช นักศึกษาหลักสูตรบัณฑิตศึกษา แขนงวิชาการแนะแนวและการปรึกษาเชิงจิตวิทยา สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ได้รับอนุมัติให้ทำการศึกษาค้นคว้าอิสระ เรื่อง เจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ตามโครงการการศึกษาค้นคว้าอิสระที่แนบมาด้วยนี้

การจัดทำการศึกษาค้นคว้าอิสระเรื่องดังกล่าว นักศึกษาได้จัดทำเครื่องมือที่จะเก็บรวบรวมข้อมูล และได้รับความเห็นชอบเบื้องต้นจากอาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษาค้นคว้าอิสระไว้ขั้นหนึ่งแล้ว แต่เพื่อให้เครื่องมือที่จัดทำนั้นมีความครอบคลุมเนื้อหาวิชา แนวปฏิบัติ และสอดคล้องกับหลักและกระบวนการวิจัย ทางสาขาวิชาจึงขอความอนุเคราะห์จากท่านในฐานะผู้ทรงคุณวุฒิด้านภาษาอังกฤษ ได้โปรดพิจารณาตรวจสอบและให้ความคิดเห็นเพื่อการปรับปรุงเครื่องมือการศึกษาค้นคว้าอิสระของนักศึกษาผู้นี้ด้วย สำหรับรายละเอียดอื่นๆ นักศึกษาจะนำเรียนด้วยตนเอง

สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านเป็นอย่างดี จึงขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อรอรณพ จินะวัฒน์)
ประธานกรรมการประจำสาขาวิชาศึกษาศาสตร์

ฝ่ายบัณฑิตศึกษา
โทร. 0-2504-8505
โทรสาร. 0-2503-3566-7
เบอร์โทรศัพท์นักศึกษา 081-935-2375

ภาคผนวก ค

แบบสอบถาม

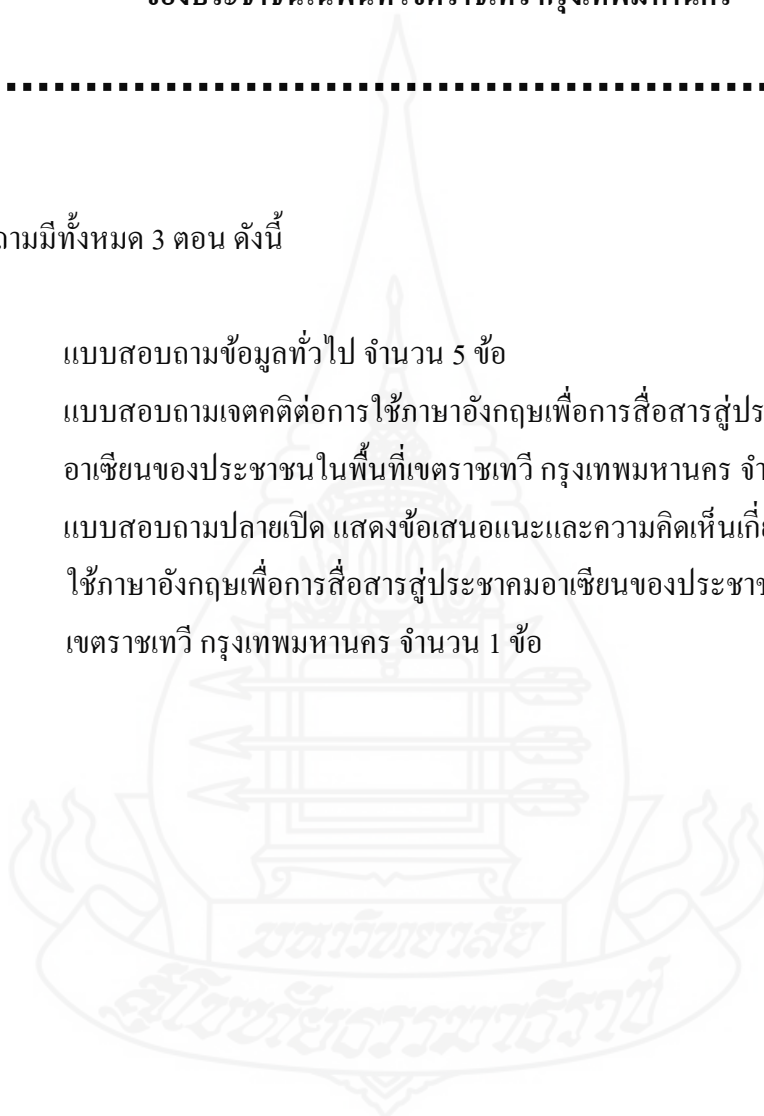

แบบสอบถามเพื่อการค้นคว้าอิสระ
เรื่อง
เจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียน
ของประชาชนในพื้นที่ เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร

คำชี้แจง

แบบสอบถามมีทั้งหมด 3 ตอน ดังนี้

- ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป จำนวน 5 ข้อ
- ตอนที่ 2 แบบสอบถามเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคม
อาเซียนของประชาชนในพื้นที่เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร จำนวน 48 ข้อ
- ตอนที่ 3 แบบสอบถามปลายเปิด แสดงข้อเสนอแนะและความคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนาการ
ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียนของประชาชนในพื้นที่
เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร จำนวน 1 ข้อ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป จำนวน 5 ข้อ

.....

คำชี้แจง โปรดเลือกคำตอบที่ตรงกับท่านมากที่สุด โดยกาเครื่องหมาย “√” ในช่อง [] ที่กำหนด

1. เพศ

☐ ชาย	☐ หญิง
------------------------------	-------------------------------

2. อายุ

☐ 10 - 21 ปี	☐ 35 - 59 ปี
☐ 22 - 34 ปี	☐ 60 ปีขึ้นไป

3. ระดับการศึกษาของท่าน

☐ มัธยมศึกษา
☐ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ/ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง
☐ ปริญญาตรี/ สูงกว่าปริญญาตรี

4. ปัจจุบันท่านทำอาชีพอะไร

☐ ข้าราชการ
☐ พนักงานรัฐวิสาหกิจ
☐ นักเรียน นิสิต นักศึกษา
☐ พนักงานบริษัท/ ธุรกิจส่วนตัว/ รับจ้างทั่วไป

5. ปัจจุบันท่านทำงาน ศึกษา หรือ พักอาศัย อยู่ในเขตราชเทวี แขวงใด

☐ แขวงทุ่งพญาไท	☐ แขวงถนนเพชรบุรี
☐ แขวงถนนพญาไท	☐ แขวงมวกะสัน

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเจตคติต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสู่ประชาคมอาเซียน
ของประชาชนในพื้นที่ เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร จำนวน 48 ข้อ

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความด้านซ้ายมืออย่างรอบคอบแล้วพิจารณาว่าท่านมีความคิดเห็นตรงกับข้อความนั้นๆหรือไม่เพียงใด แล้วทำเครื่องหมาย “√” ลงในช่องคะแนนที่ท่านเห็นตรงกับระดับความคิดเห็นของตนเอง และคะแนนต่างๆมีความหมายดังต่อไปนี้

5	หมายถึง	เห็นด้วยมากที่สุด
4	หมายถึง	เห็นด้วยมาก
3	หมายถึง	เห็นด้วยปานกลาง
2	หมายถึง	เห็นด้วยน้อย
1	หมายถึง	เห็นด้วยน้อยที่สุด หรือไม่เห็นด้วย

ตัวอย่างเช่น

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
1	“A B C” คือ พยัญชนะภาษาอังกฤษ	√				
2	“ก ข ซ” คือ พยัญชนะภาษาอังกฤษ					√

√ หมายความว่า ข้อความในประโยคนั้นตรงกับความคิดเห็นหรือความรู้สึกของท่านมาก

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
ด้านความคิดต่อการใช้ภาษาอังกฤษ						
1	เมื่อนึกถึงการพูดภาษาอังกฤษแล้ว ข้าพเจ้านึกถึงความเป็นสากล					
2	ข้าพเจ้าคิดว่าการฟังภาษาอังกฤษได้ ทำให้ตนเองเข้าในงานที่ทำได้ดีกว่าคนที่ฟังภาษาอังกฤษไม่ได้					
3	ข้าพเจ้าคิดว่าการอ่านภาษาอังกฤษได้ ทำให้เป็นคนทันสมัย					
4	ข้าพเจ้าต้องการประสบความสำเร็จในการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการทำงานที่ดีขึ้น					
5	ข้าพเจ้าคิดว่าการพูดภาษาอังกฤษสำหรับคนไทยนั้นเป็นการเสียเวลา เพราะต้องมีคนช่วยแปลอีกครั้ง					
6	การฟังภาษาอังกฤษ ไม่มีความจำเป็นต่อข้าพเจ้าเลย					
7	ข้าพเจ้าคิดว่าการอ่านภาษาอังกฤษ ไม่จำเป็นต่อการทำงานและชีวิตของคนไทยในปัจจุบัน					
8	ข้าพเจ้าคิดว่าการเขียนภาษาอังกฤษในการทำงานเป็นเรื่องที่ยากเพราะไม่เข้าใจ ไม่รู้เรื่อง ทำให้ไม่อยากทำงาน					
9	ข้าพเจ้าคิดว่าการพูดภาษาอังกฤษได้นั้น ทำให้ข้าพเจ้ามั่นใจและสามารถเดินทางไปต่างประเทศได้					
10	ข้าพเจ้าคิดว่าการฟังภาษาอังกฤษทุกวัน ทำให้รู้คำศัพท์มากขึ้น					
11	ข้าพเจ้าคิดว่าการอ่านภาษาอังกฤษได้นั้น มีประโยชน์มากต่อการทำงานในปัจจุบัน					
12	ข้าพเจ้าคิดว่าการเขียนภาษาอังกฤษได้นั้น คือคนที่ได้เปรียบในด้านของการใช้ภาษาอังกฤษ					

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
13	ข้าพเจ้าคิดว่าคนที่พูดภาษาอังกฤษได้ ต้องทำงานหนักกว่าคนอื่น					
14	ข้าพเจ้าคิดว่าการฟังภาษาอังกฤษ เป็นเรื่องที่ยากที่สุดในโลก					
15	ข้าพเจ้าคิดว่า การอ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษไม่จำเป็นสำหรับคนไทย					
16	ข้าพเจ้าคิดว่า การเขียนภาษาอังกฤษได้นั้น ไม่ได้ช่วยพัฒนาคนไทยให้ฉลาดขึ้น					
ด้านความรู้สึกต่อการใช้ภาษาอังกฤษ						
17	ข้าพเจ้าสนใจการพูดภาษาอังกฤษมากกว่าภาษาอื่น					
18	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคนที่ฟังภาษาอังกฤษเข้าใจเปรียบเสมือนคนที่เห็นและได้ยินโลกกว้างกว่าคนที่ฟังไม่เข้าใจ					
19	ข้าพเจ้ารู้สึกว่า การอ่านภาษาอังกฤษทำให้รู้คำศัพท์ทำมากขึ้นและรับรู้ข่าวสารได้มากกว่าคนอื่น					
20	ข้าพเจ้ารู้สึกว่า เด็กยุคใหม่ฉลาดขึ้นเพราะสามารถเขียนภาษาอังกฤษได้มากขึ้นกว่าแต่ก่อน					
21	ข้าพเจ้ารู้สึกเครียดทุกครั้งเวลาพูดภาษาอังกฤษ					
22	ข้าพเจ้ารู้สึกว่า การฟังภาษาอังกฤษเป็นนั่นน่าเบื่อหน่ายที่สุด					
23	หนังสือภาษาอังกฤษเป็นหนังสือที่น่าสนใจ แต่ข้าพเจ้าไม่รู้สึกที่อยากจะลองอ่าน					
24	ข้าพเจ้ารู้สึกว่า การทำรายงานที่เป็นภาษาอังกฤษเป็นเรื่องยาก					
25	การพูดภาษาอังกฤษได้นั้น ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกเกิดความเชื่อมั่นในตนเอง					

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
26	การฟังภาษาอังกฤษจากเพลง ข้าพเจ้ารู้สึกว่าจะเข้าใจ ในเนื้อหาได้ง่ายขึ้น					
27	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการอ่านนิตยสารภาษาอังกฤษ เป็น การเพิ่มความรู้ได้มาก					
28	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการเขียนภาษาอังกฤษเป็นเรื่องที่น่า เรียนรู้					
29	ข้าพเจ้ารู้สึกอยากเรียนการพูดภาษาอังกฤษ แต่ไม่มี เวลาเรียนเพราะต้องทำงาน					
30	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการฟังภาษาอังกฤษจากการดู ภาพยนตร์ ทำให้การดูภาพยนตร์นั้นไม่สนุก					
31	ข้าพเจ้ารู้สึกไม่มั่นใจในการอ่านภาษาอังกฤษ เพราะว่ากลัวผิดพลาด					
32	ข้าพเจ้ารู้สึกมีความกังวลทุกครั้งในการเขียน ภาษาอังกฤษ					
ด้านพฤติกรรมต่อการใช้ภาษาอังกฤษ						
33	ข้าพเจ้าพูดคุยภาษาอังกฤษกับเพื่อนร่วมงานที่เป็น คนต่างชาติในการทำงานทุกวัน					
34	ข้าพเจ้าฟังภาษาอังกฤษทุกวันเพราะเป็นสิ่งที่ดีต่อ การพัฒนาตนเอง					
35	ข้าพเจ้าเป็นตัวแทนในการอ่านภาษาอังกฤษต่อที่ ประชุมเสมอ					
36	เพื่อการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ข้าพเจ้าจะพัฒนา ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษให้มากขึ้น					
37	ข้าพเจ้าหลีกเลี่ยง ที่จะพูดภาษาอังกฤษบ่อยๆ					
38	ข้าพเจ้าไม่ชอบฟังข่าวหรือดูทีวีที่เป็นเสียง ภาษาอังกฤษ					

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
39	ข้าพเจ้าไม่อ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ เพราะไม่จำเป็นต้องอ่าน					
40	ข้าพเจ้าไม่เคยเขียนอีเมลที่เป็นภาษาอังกฤษเลย					
41	ข้าพเจ้าเสนอตัวในการพุดนำเสนอผลงานภาษาอังกฤษอยู่ตลอดเวลา					
42	ข้าพเจ้าฟังและเข้าใจภาษาอังกฤษทำให้สื่อสารกับชาวต่างชาติได้					
43	การอ่านภาษาอังกฤษมีประโยชน์ต่อข้าพเจ้ามากในด้านการทำงานและชีวิตประจำวัน					
44	ข้าพเจ้าเสนอตัวเป็นตัวแทนหน่วยงานในการเขียนและนำเสนอภาษาอังกฤษอยู่ตลอดเวลา					
45	ข้าพเจ้าไม่เคยพุดกับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่ถามทางหรือหลงทางเลย					
46	ข้าพเจ้าฟังภาษาอังกฤษไม่เข้าใจ เพราะพื้นฐานด้านภาษาไม่ดีพอ					
47	ข้าพเจ้าอ่านภาษาอังกฤษไม่เข้าใจ แต่ไม่กล้าที่จะถามใคร					
48	ข้าพเจ้าไม่เคยเสนอตัวในการนำเสนอผลงานการเขียนภาษาอังกฤษใดๆเลย					

ประวัติผู้ศึกษา

ชื่อ	นายเกียรติพงษ์ มลินทานุช
วัน เดือน ปีเกิด	17 มิถุนายน 2503
สถานที่เกิด	ศูนย์การทหารปืนใหญ่ ค่ายพลโยธิน ลพบุรี
ประวัติการศึกษา	รัฐศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช พ.ศ. 2554
สถานที่ทำงาน	บริษัท เคทู สปอร์ต
ตำแหน่ง	ผู้จัดการอาวุโสฝ่ายพัฒนาและออกแบบผลิตภัณฑ์

